

P.S.: ÎMI PLACI

KASIE WEST

LEDA EDGE

KASIE WEST
P.S.: ÎMI PLACI

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

Colecție coordonată de Shauki Al-Gareeb

KASIE WEST

Traducere din limba engleză de IULIA DROMERESCHI

Corint

BOOKS

Redactare: Antonia Kacse

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Ilustrația copertei: Michael Frost,
e 2016 Scholastic Inc.

Designul copertei: Yaffa Jaskoll

Kasie West, *P.S. I LIKE YOU*

Copyright © 2016 by Kasie West.

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557
Broadway, New York, NY 10012, USA

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978 – 606 – 793 – 315 – 4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României WEST,
KASIE

P.S.: îmi plac / Kasie West; trad. din lb. engleză de Iulia
Dromereschi.

— București: Corint Books, 2018 ISBN 978 – 606 – 793 –
315 – 4

I. Dromereschi, Iulia (trad.) 821.111

Capitolul 1

Lovit de trăsnet. Atacat de rechini. Câștigător la loterie.

Nu. Am tăiat toate cuvintele. Prea multe clișee.

Îmi loveam pixul de buze.

Rar. Ce era rar? *Părul*, m-am gândit, chicotind. Asta ar merge foarte bine într-o melodie.

Am mai tras câteva linii, înnegrind cuvintele până nu se mai puteau citi, înainte de a scrie unul singur. *Iubire.* În momentul de față, asta da raritate în lumea mea. Cel puțin versiunea romantică a iubirii.

Lauren Jeffries, fata care stătea lângă mine, și-a dres glasul. Atunci am remarcat cât de tăcuți erau colegii mei și cum alunecaser din nou în spațiul meu personal, izolându-mă de lumea din jur. Învățasem să țin capul plecat în ultimii ani și știam cum să mă descurc cu atenția ocazional nedorită până acum. Mi-am tras cartea de chimie peste caietul plin cu versuri de cântece și tot felul de schițe și am ridicat încet capul.

Ochii domnului Ortega erau ațintiți asupra mea.

— Bine ai venit înapoi printre noi, Lily.

Toată lumea a râs.

— Sunt convins că scriai răspunsul, mi-a spus.

— Desigur.

Toată chestia era să rămân relaxată, să nu par defel tulburată.

Domnul Ortega a lăsat-o baltă așa cum sperasem și s-a întors la explicarea temei de laborator pentru săptămâna următoare și ce anume trebuie să citim pentru a ne pregăti. Fiindcă scăpasem atât de ușor, m-am gândit că aș putea să

trec neobservată când se termina ora, însă după ce a sunat clopoțelul m-a chemat la el.

— Domnișoară Abbott? Pot să te rețin un minut?

Am încercat să găesc o scuză ca să plec împreună cu toți ceilalți.

— Îmi datorezi cel puțin un minut, ținând cont că ultimele cincizeci și cinci nu mi-au fost dedicate, cu siguranță.

Ultimul elev a ieșit din clasă, iar eu m-am apropiat câțiva pași.

— Îmi pare rău, domnule Ortega, i-am explicat. Eu și chimia nu prea ne înțelegem.

A oftat.

— Este vorba despre un efort reciproc și nu prea te-ai implicat.

— Știu. O să încerc.

— Da, așa vei face. Dacă mai văd o dată caietul acela la ora mea, ți-l iau.

M-am abținut să nu mormăi ceva. Cum să suport cincizeci și cinci de minute de tortură, în fiecare zi, fără nimic care să mă distragă?

— Dar trebuie să iau notițe. Notițe la chimie.

Nu-mi aminteam ultima dată când luasem chiar și o singură notiță la chimie, darămite mai multe.

— Poți să ai pe bancă o singură foaie de hârtie volantă, care nu face parte dintr-un caiet și pe care să mi-o arăți la sfârșitul fiecărei ore.

Mi-am strâns la piept adoratul meu caiet verde cu mov. În interior erau sute de idei pentru cântece și versuri, poezii pe jumătate terminate, mâzgăleli și schițe. Era schema vieții mele.

— Este o pedeapsă neobișnuită și plină de cruzime.

A râs încet.

— Este treaba mea să te ajut să treci clasa. Nu prea ai de ales.

I-aș fi putut oferi o listă cu alte opțiuni.

— Cred că am ajuns la o înțelegere.

Înțelegere nu era tocmai termenul pe care l-aș fi folosit. Ar fi însemnat ca amândoi să avem un cuvânt de spus. S-ar fi potrivit mai bine *lege, regulă... edict*.

— Mai ai ceva de adăugat? a întrebat domnul Ortega.

— Poftim? Oh, nu, sunt bine. Ne vedem mâine.

— Fără caiet! a strigat el după mine.

Am așteptat să se închidă ușa în urma mea înainte să deschid iar caietul cu pricina și să scriu *edict* în colțul unei pagini. Era un cuvânt bun. Insuficient folosit. În timp ce scriam, m-am lovit de cineva și era să cad.

— Ai grijă, Magnet, mi-a spus un elev mai mare pe care nu l-am recunoscut.

Trecuseră doi ani și lumea încă nu renunțase la porecla asta. Nu am reacționat, însă mi-am imaginat că arunc pixul din mână asemeni unei săgeți și i se înfige în spate.

— Arăți de parcă ești gata să ucizi pe cineva, mi-a spus prietena mea cea mai bună, Isabel, ajungându-mă din urmă.

— De ce-și mai amintesc încă oamenii porcăria aia de cântecel inventat de Cade? am mormăit, dându-mi la o parte părul negru, ondulat, care-mi tot intra în ochi. Abia dacă avea rimă.

— Un cântecel batjocoritor nu trebuie să rimeze.

— *Știu*. Nu mă refeream la abilitățile lui de compoziție, ci spuneam că puștii ăștia n-ar trebui să și-l mai amintească,

încă. După doi ani, ținând cont că n-are nimic interesant.

— Îmi pare rău, a răspuns Isabel, luându-mă de braț.

Am clătinat din cap.

— Nu e cazul să-ți ceri scuze pentru el. Nu mai e iubitul tău. Și, în plus, nu vreau să-ți pară rău pentru mine.

— Dar îmi pare. E copilăresc și stupid. Cred că oamenii îl repetă din obișnuință, fără să se gândească la ce spun.

Nu eram convinsă că sunt de acord, dar am decis s-o las baltă.

— Domnul Ortega mi-a interzis să vin cu caietul la oră.

Isabel a râs.

— Aoleu! Cum o să supraviețuiești fără ceva vital pentru tine?

— Nu știu. Și încă la ora de chimie, dintre toate. Cum poate cineva să fie atent?

— Mie îmi place chimia.

— Permite-mi să reformulez. Cum poate cineva *normal* să fie atent?

— Adică tu te consideri normală?

Am lăsat capul în jos, recunoscându-mi înfrângerea.

Ne-am oprit amândouă când am ajuns lângă clădirea B., acolo unde trotuarul se bifurca. Piatra rozalie care încadra aleea arăta foarte prăfuită astăzi. Am lovit cu piciorul încălțat cu un tenis roșu câteva pietricele de pe jos.

Peisajul Arizonei era în regulă pentru conservarea apei, însă, privit de aproape, nu prea mă inspira. Trebuia să-l observ de la distanță ca să găsesc versuri demne de caiet. Am privit în sus. Clădirile cafenii și mulțimea de elevi nu erau o opțiune cu mult mai bună decât pietrele.

— Ce zici, mâncare fals mexicană la prânz? am întrebat-o

pe Isabel, când Lauren, Sasha și grupul lor de prietene ne-au depășit.

Isabel și-a mușcat buza, cu o expresie îngrijorată.

— Gabriel vrea să ne întâlnim în afara campusului astăzi, pentru aniversarea de două luni. E în regulă? Pot să-l refuz.

— Așa, aniversarea de două luni. Azi e? Am uitat cadoul acasă.

Isabel și-a dat ochii peste cap.

— Ce mi-ai luat? O carte de-a ta despre cum să nu ai încredere în țiți?

Mi-am dus o mână la piept.

— Nu sună deloc a ceva ce aș face eu. Iar titlul era *Cum știi că e un porc egoist*. Dar, în fine.

A râs.

— Dar nu ți-aș da niciodată așa o carte pentru Gabriel, am adăugat, dându-i un ghiont. Pe bune, îmi place de el. Știi asta, da?

Gabriel era un dulce și se purta frumos cu Isabel. Fostul ei iubit, Cade Jennings, creatorul poreclei pe care am menționat-o ceva mai sus, Magnet, îmi servise drept inspirație pentru cărțile imagine.

Mi-am dat seama că Isabel se uita lung la mine, încă îngrijorată.

— Firește că poți ieși la prânz cu Gabriel, am asigurat-o. Nu-ți face griji pentru mine și distrează-te.

— Dar ai putea să vii cu noi...

Am fost tentată să accept invitația doar ca să mă amuz, însă am ales să-i curm suferința.

— Nu vreau să merg la prânzul vostru de aniversare. Te rog. Am de scris o carte... *Aniversările de două luni: începutul*

veșniciei. Capitolul întâi – După șaiszeci de zile, știi că e pe bune dacă te smulge din rutina liceului și te duce la Taco Bell.

— Nu mergem la Taco Bell.

— Ups! Doar un capitol, și deja lucrurile nu par în regulă. Ochii întunecați ai lui Isabel scânteiau.

— Glumește dacă vrei, însă eu cred că e romantic.

Am luat-o de mână și am strâns-o.

— Știu. E adorabil.

— O să fii în regulă? m-a întrebat, arătând spre cantină. Poate stai cu Lauren și cu Sasha?

Am ridicat din umeri. Propunerea nu prea mă încânta. Stăteam lângă Lauren la ora de chimie și uneori mai vorbeam. De exemplu, mă întreba ce temă am avut pentru acasă, sau mă ruga să-mi iau rucsacul de pe mapa ei. Iar Sasha nu-mi spusese vreodată nici măcar atât.

M-am uitat cu ce eram îmbrăcată. Astăzi, purtam o cămașă supradimensionată, pe care o găsisem la un târg de vechituri. Îi tăiasem mânecile, ca să o fac să semene cu un chimonou, și îmi legasem o curea maronie, vintage, în talie. În picioare aveam teniși cu carâmb înalt, roșii, uzați. Eram bizară, nu la modă, și aș fi ieșit în evidență într-un grup ca al lui Lauren, de exemplu, unde toate purtau blugi slim fit și topuri minuscule.

Am ridicat caietul și am făcut un semn din cap către Isabel.

— Totul e OK. E șansa mea să lucrez la un nou cântec. Știi că acasă nu prea am timp pentru mine.

Isabel a fost de acord. Apoi, cu coada ochiului, l-am văzut. Și am înghețat.

Lucas Dunham. Se afla în mijlocul unui grup de țipi din

ultimul an, pe o bancă, cu hanoracul încheiat până sus, cu căștile în urechi, uitându-se în gol. De parcă era prezent, și totuși nu – un sentiment în care mă regăseam și eu.

Isabel mi-a urmărit privirea și a oftat.

— Știi, ar trebui să vorbești cu el.

Am râs, simțind cum îmi ard obrajii.

— Îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când am încercat?

— Te-ai fâstâcit, asta s-a întâmplat.

— N-am putut spune nimic. Absolut nimic. El, cu părul lui cool și cu hainele de hipster, mă sperie, am recunoscut eu cu glasul aproape șoptit.

Isabel și-a lăsat capul într-o parte, l-a privit, și parcă nu era de acord cu evaluarea făcută de mine.

— Ai nevoie de exercițiu. Hai să începem cu cineva după care nu ai suferit în ultimii doi ani.

— Dar *nu* am suferit după Lucas...

Nu mi-am terminat propoziția când i-am văzut privirea atotștiutoare îndreptată spre mine. Avea dreptate. Suferisem. Lucas era probabil cel mai cool tip pe care-l știam... adică nu-l știam foarte bine, dar asta-l făcea și mai cool. Era cu un an mai mare decât noi. Avea părul lung, închis la culoare, iar hainele lui erau de obicei tricouri cu trupe sau cu guler polo, *old school*, un contrast care-mi făcea imposibilă plasarea lui într-o anumită categorie.

— Haide la o întâlnire dublă cu mine și cu Gabriel vinerea viitoare! s-a trezit Isabel vorbind. Îți găsesc eu un partener.

— Zic pas.

— Hai, măi! A trecut ceva timp de când ai fost ultima dată la o întâlnire.

— Asta fiindcă sunt ciudată și stângace, și nu e deloc amuzant nici pentru mine, nici pentru sărmanul om care e de acord să iasă cu mine.

— Nu-i adevărat.

Mi-am încrucișat brațele.

— Trebuie doar să ieși cu cineva de mai multe ori, ca să vadă cât ești de amuzantă, a argumentat Isabel, ajustându-și bretelele genții. Cu *mine* nu ești stângace.

— Ba sunt, însă tu nu ești obligată să mă săruți, la un moment dat, așa că mă suportți.

Isabel a râs, clătinând din cap.

— Nu de asta te suport. Te suport fiindcă te plac. Trebuie să găsim un tip în prezența căruia să te comporți normal, să fii tu însăși.

Mi-am dus o mână la inimă.

— Și astfel, în acea zi fierbinte de toamnă, Isabel porni în aventura de a-i găsi un pețitor prietenei sale de suflet. Avea să fie aventura vieții sale și să-i pună la încercare hotărârea și credința. Avea s-o poarte până la limitele nebuniei, și...

— Gata, m-a întrerupt Isabel, lovindu-mă cu umărul. Cu atitudinea asta totul devine imposibil.

— Exact asta și încercam să-ți spun.

— Nu am de gând să accept. O să vezi. Tipul perfect pentru tine există undeva, acolo.

Am oftat, îndreptându-mi din nou privirea spre Lucas.

— Iz, serios. Sunt bine. Nu mai vreau aranjamente.

— Fie, fără aranjamente. Dar fii deschisă, altfel poți rata ceva ce se află chiar sub ochii tăi.

Mi-am desfăcut brațele.

— Există cineva mai deschis decât mine?

Isabel m-a privit cu scepticism. Începuse să răspundă, când, de dincolo de peluză, cineva a strigat:

— Deci acolo erai! Aniversare fericită!

Obrajii lui Isabel au prins culoare și ea s-a întors spre Gabriel. El a parcurs în fugă restul distanței care îi separa și a ridicat-o într-o îmbrățișare. Arătau superb împreună, amândoi cu părul închis la culoare, cu ochi întunecați și pielea măslinie. Era ciudat să-l văd pe Gabriel la școala noastră. El mergea la liceul din cealaltă parte a orașului și de aceea îl asociazam cu timpul de după școală și cu evenimentele de weekend.

— Salut, Lily, mi-a spus, lăsând-o jos pe Isabel. Vii cu noi? Invitația lui a sunat sincer. Chiar *era* un tip de treabă.

— Da, e în regulă? Am auzit că tu plătești și am zis că, da, sigur, vin!

Isabel a râs.

— Super, a spus Gabriel.

— A fost o glumă, Gabe, l-a liniștit ea.

— Ah.

— Da, nu sunt tocmai un caz social.

Începeam să cred că lor așa li se părea.

— Nu, firește că nu. Doar că mă simt prost fiindcă nu ți-am zis mai devreme, a spus Isabel.

Gabriel a încuviințat.

— A fost o surpriză.

— Voi doi n-o să aveți timp să mâncați dacă stați după mine. Mergeți. Distrăți-vă. Și... ăă... felicitări! Am citit recent o carte care spunea că aniversările de două luni sunt începutul veșniciei.

— Serios? E cool, a spus Gabe.

Isabel și-a dat ochii peste cap și m-a lovit peste braț.

— Poartă-te frumos!

Am rămas pe alee singură, privind grupurile de elevi din jurul meu care vorbeau și râdeau. Îngrijorarea lui Isabel era nefondată. Uneori chiar preferam singurătatea.

Capitolul 2

Stăteam pe treptele școlii, cu caietul în poală și desenam. Am mai adăugat câteva flori la schița fustei, apoi am hașurat ciorapii cu un creion verde. Aveam căștile în urechi și ascultam o melodie interpretată de una dintre trupele mele favorite, Blackout. Solista, Lyssa Prim, era atât idolul meu muzical, cât și stilistic – o compozitoare de geniu, care purta ca nimeni alta ruj cireșiu, rochii vintage și o nelipsită chitară.

Întinde-ți petalele ofilite și lasă lumina să intre, se auzea în urechile mele. Țineam ritmul cu bătăi din picior. Voiam să învăț să cânt piesa asta la chitară și speram să pot exersa mai târziu.

Am auzit zgomotul unui minivan, suficient de puternic ca să înece muzica, și n-a fost nevoie să ridic privirea ca să știu că mama mea tocmai sosise. Am închis caietul, mi l-am îndesat în rucsac, mi-am scos căștile și m-am ridicat.

Am deschis portiera din dreapta, în timp ce o piesă veche a formației One Direction umplea atmosfera, și m-am trezit că locul era ocupat de casetele cu mărgelile ale mamei.

— Poți să stai în spate? m-a întrebat ea. Trebuie să livrez un colier unei cliente pe drumul spre casă.

A apăsat un buton și portiera din spate a glisat, deschizându-se și expunându-mi cei doi frați mai mici, care

se luptau pentru o figurină. Un pahar de plastic a căzut pe jos. Am privit în jur, ca să-mi dau seama cât de jenată ar trebui să mă simt. Însă parcarea nu era prea plină. Câțiva copii urcau în mașini sau le strigau câte ceva prietenilor. Nimeni nu părea să-mi acorde atenție.

— Scuze că am întârziat, a adăugat mama.

— E în regulă.

Am închis portiera din față, am ridicat paharul de jos și l-am împins pe unul dintre frați.

— Dă-te mai încolo, Chestie Doi.

Am măturat cu palma niște firimituri de biscuiți de pe banchetă și m-am așezat.

— Credeam că vine Ashley să mă ia, i-am spus mamei.

Sora mea mai mare, Ashley, avea 19 ani. Avea propria ei mașină și un job, și era la facultate. Dar, fiindcă locuia încă acasă (răpindu-mi șansa de a avea o cameră proprie), trebuia să contribuie la obligațiile familiei – cum era să mă ia de la școală.

— În seara asta lucrează până târziu la magazinul din campus, mi-a amintit mama. Hei, te plângi cumva fiindcă mama ta uber-cool vine să te ia de la școală? m-a tachinat ea, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

Am râs.

— Oare mamele uber-cool folosesc cuvântul *uber*?

— *Trăsnet? Bombă? Beton?*

În mijlocul listei, s-a întors spre fratele meu și i-a spus:

— Wyatt, tu ai zece ani. Lasă-i-o lui Jonah.

— Dar Jonah are șapte! E doar cu trei ani mai mic decât mine. Nu i se cuvine totul!

Jonah mi-a tras un cot în burtă, încercând să șterpelească

figurina Iron Man.

— Ea mea acum, am spus, provocând un strigăt contrariat din partea ambilor frați, când am luat figurina și am aruncat-o în portbagaj.

Mama a oftat:

— Nu știu cât de util a fost gestul.

— Intestinele mele îl apreciază mult.

Frații mei s-au oprit în mijlocul suspinelor și au început să chicotească, rezultatul sperat al afirmației mele. I-am ciufulit în joacă.

— Cum a fost la școală, Chestiilor?

Mama a călcat frâna, când un BMW negru i-a tăiat calea. Am reacționat, împiedicându-l pe Jonah să se dea cu capul de scaunul din fața lui. Nu trebuia să mă uit la șofer ca să știu cine era. Dar l-am văzut oricum, cu părul lui blond ondulat strălucind în soare. Cade arăta ca băiatul de treabă din vecini – era înalt, avea un zâmbet imens și ochi albaștri strălucitori – însă fără personalitatea asortată.

— Cineva n-a învățat să conducă prudent, a mormăit mama, în timp ce Cade s-a îndepărtat, iar ea și-a continuat drumul.

Mi-ar fi plăcut să-l fi claxonat.

— Nu a învățat el mai multe chestii.

Inclusiv că versurile cântecelor ar trebui să rimeze.

— Îl cunoști?

— Cade Jennings. Oamenii îi zic Jennings Jegosul.

Asta da fază – o *aliterație* Pe când, Magnet și... *Lily*? Cum naiba îți amintești așa ceva?

— Chiar așa? a comentat mama. Dar asta nu-i prea frumos din partea lor!

— Nu fac asta, am mormăit. Dar ar trebui, fiindcă sună minunat.

— Cade... a repetat mama mijindu-și ochii și gândind la ceva.

— Isabel a ieșit cu el o vreme, când eram în anul întâi.

Asta până când Cade și cu mine am început să ne certăm atât de des, încât cea mai bună prietenă a mea a trebuit să aleagă. Susținuse că despărțirea nu fusese din vina mea, însă știam că așa se întâmplase. Jumătate din timp mă simțeam vinovată, iar cealaltă jumătate mă gândeam c-o salvasem de la multe bătăi de cap.

— Mă gândeam eu că-mi sună cunoscut numele, a spus mama, luând o curbă la dreapta. A fost vreodată la noi?

— Nu.

Mulțumesc Cerului. Cade și-ar fi bătut joc de mine, fără îndoială, pentru că aveam o casă foarte aglomerată. Cu cei patru frați laolaltă, era întotdeauna un dezastru.

Isabel mă târâse cu ceva timp în urmă acasă la Cade, la aniversarea lui de 14 ani. Când bătusem la ușă, iar el răspunsese, expresia de pe fața lui îmi arătase exact ce simțea pentru că venisem și eu.

— Frumoasă surpriză de ziua mea, comentase el, sarcastic, peste umăr, în timp ce ne conducea înăuntru, iar eu și Isabel îl urmam.

— Crede-mă că n-a fost dorința mea să vin, îi răspunsesem.

Isabel se grăbise să-l prindă din urmă. Între timp, eu mă oprisem în ușă. Interiorul era masiv și șocant de alb. Chiar și mobila și decorațiunile erau albe. Nimic n-ar fi rămas alb o *secundă* la mine acasă.

Mă învârtisem în cerc, înregistrând totul, când Isabel își vârâse capul de după colț și întrebă: „Vii?”

Vocile fraților mei m-au trezit din amintiri și am revenit în mașină, alături de familia mea. Acum se băteau pe un pachet de bomboane M&M's.

— L-am găsit sub banchetă. Asta înseamnă că-i al meu, spunea Wyatt.

Mi-am scos caietul și am reluat lucrul la fustă.

— Auzi, mamă? Putem lua niște ață neagră? Nu mai am.

Mama a intrat pe strada principală.

— Poate aștepta până în weekend? Tatăl tău are o comandă de terminat.

Tata era designer de mobilă liber profesionist. Numărul de comenzi pe care le primea putea fi imprevizibil, la fel ca și bugetul familie. Practic, tot ce era legat de familia noastră era imprevizibil.

— Da, sigur.

Am încercat să nu oftez.

Ajunsă acasă, am pășit peste mormanul de rucsacuri de lână ușă și mi-am croit drum spre camera mea.

— Împrumut laptopul, am strigat oricui voia să mă audă, și am luat obiectul de pe biroul din hol.

N-a răspuns nimeni.

Am intrat în camera mea... sau, mă rog, în jumătatea mea de cameră. Cea curată. Jumătatea cu mostre de material și palete de culoare prinse pe pereți. Nu jumătatea cu tăieturi din reviste cu idei de machiaj și celebrități drăguțe. Deși, din când în când, apreciam și acea jumătate.

Dar, dacă Ashley tot nu era aici, eram liberă să mă arunc pe pat și să deschid YouTube. Am căutat un video cu melodia

trupei Blackout. Nu era o melodie foarte cunoscută, așa că nu eram sigură că pot găsi pe cineva care să redea partea de chitară. A trebuit să caut pe câteva pagini, însă am găsit. Am sprijinit laptopul de comodă.

Îmi țineam chitara sub pat, într-o husă solidă. Nu era o precauție. Cu doi frați mai mici, era o necesitate. Am scos-o afară și am deschis husa. Chitara asta, copilașul meu, mă costate șase luni de muncă. Renunșasem la fiecare seară de vineri ca să am grijă de băieții gemeni ai vecinilor în vârstă de doi ani. Fuseseră mai dificili decât orice alți copii pe care-i supravegheasem. Și, ținând cont de porecla pentru propriii mei frați, asta spunea multe.

Dar meritase. Chitara era tot ce visasem. Avea o tonalitate perfectă, iar atunci când cântam la ea mă simțeam mai puțin stângace decât de obicei. Simțeam că reprezenta ceva ce eram menită să fac. A *sta*. Făcea ca tot restul să dispară.

Cel puțin pentru o vreme. Tocmai începusem să o acordez, când ușa de la camera mea... a noastră... a fost trântită de perete.

— Lily! a exclamat Jonah, fugind înăuntru și oprindu-se brusc în fața mea. Uite! Mi se clatină un dinte!

A deschis gura și și-a atins un dinte din dreapta cu limba. Nu se mișca deloc.

— Cool, amice.

— OK, pa!

A ieșit la fel de repede cum intrase.

— Închide ușa! am strigat după el, însă fie nu a auzit, fie n-a avut chef s-o facă.

Oftând, m-am ridicat și am închis-o. Apoi, mi-am îndreptat din nou atenția spre video și spre chitară.

Două minute mai târziu, am auzit un ciocănit în ușă, urmat de apariția mamei.

— E rândul tău să scoți vasele din mașină.

— Pot să termin mai întâi ce fac aici? am întrebat, arătând spre chitară.

— Nu pot pregăti cina dacă nu e goală chiuveta, iar chiuveta nu poate fi goală dacă nu e liberă mașina de spălat vase.

— Bine, vin imediat.

Am închis ochii și am mai cântat un acord, lăsând notele să-mi vibreze în brațe. Mi s-a relaxat tot corpul.

— Haide odată, Lily! a strigat mama.

Offf!

În dimineața următoare, înainte de școală, am intrat în bucătărie să iau niște cereale. Mama îi lăsase deja pe Jonah și pe Wyatt la școală, și împătura rufe la subsol. Sora mea, Ashley, încă se pregătea (îi luă ore în șir), iar tata era în bucătărie și citea un ziar la masă.

Am luat cutia cu cereale din cămară și mi-am turnat câteva în castron, când am văzut pe blat ceva care m-a făcut să clatin din cap. Două coliere se aflau pe granitul bej, cu câte o bucată de hârtie sub fiecare. Cel din dreapta avea două bife pe hârtie, cel din stânga, la fel.

— Nu, am spus.

Tata era la masă cu ziarul lui.

— Votează. Nu-i mare lucru.

— Spui așa la început, însă apoi faci mare caz. Pe al cui prieten l-ai convins să voteze, de data asta?

— Votul e un privilegiu. Nu e nevoie de convingere. E amuzant.

— Atunci, ambele sunt la fel de drăguțe și le votez pe ambele.

— Nu. Trebuie să alegi.

— Tu și mama sunteți niște ciudați. Nu avem nicio speranță pentru niciunul dintre noi dacă voi doi faceți asemenea chestii dubioase.

Mi-am turnat niște lapte și m-am așezat la masă. Tata ținea încă ziarul în fața lui, de parcă ar fi citit. Doar că încerca să mă atragă într-un fals sentiment de siguranță. Să pretindă că nu conta concurența.

— Știi doar că mama n-o să-ți dea pace până nu votezi, a spus el.

— Sigur. Fiindcă mamei îi pasă. Spune-mi care dintre ele e al tău și votez.

— Asta ar însemna să trișez, Lily.

— De ce ați început concurența asta? Mama nu încearcă să-ți ia pâinea de la gură și să producă mobilă mai grozavă decât a ta.

Tata a chicotit.

— Ar câștiga, cu siguranță.

Am luat o gură de cereale. Ca să-mi schimb traiectoria gândurilor, am întrebat:

— De ce mai primim ziarul? Știi că puteai găsi aceleași povești pe internet... ieri?

— Îmi place să țin ziarul în mână.

Am râs, apoi m-am oprit când am văzut ceva pe spatele paginii pe care o ținea în fața lui și mi-am schimbat opinia despre ziare.

Dintr-odată, le adoram.

Concurs de compoziție. Câștigă 5.000 de dolari și un curs

intensiv de trei săptămâni cu un profesor de muzică de la Institutul Herberger. Pentru mai multe informații, vizitează pagina noastră de internet: www.herbergerinstitute.edu

— Ești gata de plecare? a întrebat Ashley, intrând în bucătărie.

Căscă, însă ca de obicei arăta perfect, purtând blugi skinny, un tricou roz cu decolteu rotund și pantofi cu platformă, cu părul prins într-o coadă de cal și machiajul impecabil. Deși semănăm – aveam același păr lung, întunecat, ondulat, aceiași ochi căprui și pistrui – stilul nostru era total opus. Ashley s-ar fi potrivit în gașca lui Lauren și a Sashei la școală.

— Ce? am întrebat, clipind în direcția surorii mele, confuză. Adică, da. Tați, pot lua aia?

Tata și-a privit farfuria pe care se afla un covrig pe jumătate mâncat, a ridicat din umeri și a împins-o în direcția mea.

— Scârbos. Nu. Ziarul.

— Ziarul? Vrei să citești ziarul?

— Da.

Ashley s-a apropiat și i-a luat covrigul din farfurie.

— Hei! Era pentru Lily.

— Nu, nu era! am exclamat. Vreau ziarul, nu covrigul.

A mormăit ceva.

— Nu. Nu-mi vine să cred nici a doua oară că aud asta.

— Amuzant, tati.

— Primești ziarul dacă mergi să votezi.

Dându-mi ochii peste cap, mi-am împins scaunul la distanță de masă, m-am ridicat și m-am dus să analizez cele două coliere. Cel din dreapta avea pene. Mama trecea

printr-o fază cu pene. De obicei, eram admiratoarea bijuteriilor făcute de mama, însă chestia cu penele era prea hippy pentru gustul meu. Altora părea să le placă. L-am ridicat pe cel din stânga.

— Uite-ți câștigătorul.

Tata a ridicat pumnul.

— L-a votat pe al meu, Emily!

Am întins mâna.

Tata mi-a dat ziarul, m-a sărutat pe obraz și a plecat s-o caute pe mama, eram convinsă.

— E amuzant cum cred ei că nu știm care al cui e, a spus Ashley. De parcă scorul ar fi la fel de strâns tot timpul.

— Știu. Ar trebui s-o ajutăm pe mama să câștige detașat de fiecare dată, și apoi poate ar opri competiția.

— Îi face tatii bine la orgoliu. Acum, hai la școală, micuțo! Am strâns la piept ziarul, îmbrățișând cuvintele, și mi-am urmat sora. Acum, mai rămânea doar să scriu cântecul perfect ca să câștig concursul.

Capitolul 3

Chimia avea ceva special, care-mi stimula toate gândurile din minte să se declanșeze simultan. Poate că era vorba despre amestecul dintre materia plictisitoare, profesorul anost și scaunul rece. Mă întrebam dacă exista o formulă chimică pentru asta, pentru cei trei factori care, combinați, creau un creier de gelatină. Nu, era termenul greșit. Creierul meu nu devenea leneș, ci se umplea și toate roțițele se învârteau deodată. Creier hiperactiv. Un creier care mă pune în imposibilitatea de a mă concentra asupra cuvintele

molcome care-i ieșeau din gură domnului Ortega. Oare vorbea chiar mai lent decât de obicei?

Azi, printre gândurile și cuvintele obișnuite, pe care nu le mai puteam scrie în caiet, îmi traversa mintea și cântecul pe care învățasem să-l interpretez la chitară, cu o zi înainte. Era un cântec ca o tortură: îmi plăcea și îmi displăcea, totodată, îmi plăcea fiindcă era deosebit, genul care mă făcea să-mi doresc să scriu unul la fel de bun. Îmi displăcea fiindcă era deosebit, genul care îmi dădea de știre că nu aveam să scriu vreodată un cântec nici pe departe la fel de bun.

Și mă tot gândeam la concursul ăla.

Cum să câștig? Cum să *particip*, măcar?

Creionul meu plutea deasupra hârtiei, singura filă aprobată de domnul Ortega. Dacă aș fi scris cuvintele cântecului, mi-ar fi ieșit din cap și m-ar fi lăsat să mă concentrez la oră. Hârtia avea să ajungă sub nasul domnului Ortega în fix patruzeci și cinci de minute. *Patruzeci și cinci de minute?* Ora asta nu se mai termina. Despre *ce* vorbea, oare? Fier. Ceva cu proprietățile fierului. Am scris cuvântul *fier* în josul paginii.

Apoi, de parcă creionul meu ar fi avut personalitate proprie, s-a mișcat peste imitația de lemn a băncii în care stăteam și a scris cuvintele care-mi dansau prin minte:

Întinde-ți petalele ofilite și lasă lumina să pătrundă.

Am adăugat un desen cu un soare mic. Razele lui atingeau câteva cuvinte. Mai rămăseseră patruzeci și trei de minute din oră.

Tocmai scriam în caiet, în timp ce mergeam pe coridor, abilitate la care nu mă pricepeam prea bine, în ciuda multor încercări anterioare, când am auzit râsetele.

M-am gândit că eu eram cea vizată, așa că am ridicat privirea. Mă înșelasem.

Un puști cu părul de culoare închisă, poate boboc, stătea în mijlocul coridorului și își strângea cărțile la piept. Pe creștetul capului i se balansa periculos o bătă de baseball. Cade Jennings se afla în spatele lui, cu mâinile întinse lateral, ca și cum se pregătea să dea drumul bătei.

— Aruncă-mi mingea, i-a cerut Cade prietenului său, Mike, care stătea dincolo de el și de bietul boboc.

Mike a făcut întocmai, iar acum Cade încerca să-și dea seama cum să ajungă la vârful bătei, ca să așeze mingea. Puștiul părea prea îngrozit ca să facă vreo mișcare.

— Am nevoie de un scaun. Să-mi găsească cineva un scaun, a cerut Cade, și oamenii s-au înghesuit imediat să-i facă pe plac.

Băta a început să se balanseze și a căzut, rostogolindu-se pe podea și oprindu-se lângă dulăpioare.

— Te-ai mișcat, tipule, i-a spus Cade bobocului.

— Încearcă iar, i-a strigat cineva din mulțimea care asista.

Cade a zâmbit, zâmbetul lui perfect, cu dinți albi. Cel pe care-l folosea mult, cunoscându-i puterea. M-am încruntat. Păream singura imună.

Pe cât de mult nu doream să atrag atenția asupra mea, știam că ar trebui probabil să-l ajut pe copilul speriat.

Dar nu eram sigură ce puteam face. Să fiu în centrul atenției nedorite, datorită lui Cade Jennings, era un sentiment mult prea familiar...

Mi-am amintit de ora aceea de educație fizică de când eram *eu* boboc. Eram una dintre acele fete care considerau că nu se pricep la nimic. îmi cunoșteam punctele slabe, iar

educația fizică era unul dintre ele. Baschetul era cea mai cumplită formă de educație fizică, așa că făceam tot posibilul să stau cât mai departe de minge.

Din motive despre care mi-am dat seama ulterior că erau probabil malițioase, mingea era aruncată constant în direcția mea. De echipa mea, de echipa adversă. Iar eu nu reușeam niciodată să o prind. Era ca un joc de „rațe și vânători”, în care eu eram o rață. Eram mereu lovită în umăr, în spate, în picior.

Atunci, Cade, care ședea pe margine, strigase ca să audă toată lumea: „Parcă ar avea o forță care atrage mingea spre ea. O gaură neagră. Un magnet. Lily Abbott, Magnetul”.

Spusese ultima parte ca un crainic de televiziune. De parcă mă transformase într-un soi de super-eroină a stângăciei. Apoi, în întreaga sală de sport, toată lumea l-a imitat, folosind aceeași voce și râzând.

Au râs, și au râs, iar hohotele mi-au rămas în minte, la fel cum porecla „Magnetul” părea să le fi rămas tuturor celorlalți.

Iar acum, același gen de hohote răsunau iar pe coridor, adresate celei mai recente victime a lui Cade.

Mi-am dres glasul și am spus:

— Ia uite, un joc de-a hai să vedem cine-i mai cap-de-lemn. Cade sau bâta lui.

Am făcut un semn cu capul într-o parte, încercând să-i comunic puștiului să plece acum, cât îl distrăsesem pe Cade.

Zâmbetul lui Cade s-a lărgit când m-a remarcat, măsurându-mă din creștetul capului, unde buclele mele păreau mai neliniștite sub privirea lui, până la bocancii mei Doc Marten's cu șireturi desperecheate.

— Ia uite, monitorul distracției. Avem parte de prea multă, Lily?

— Eu văd o singură persoană distrându-se.

A privit în jur. Coridorul era plin de copii.

— Atunci nu vezi bine.

A rostit apoi coborându-și vocea:

— Înțeleg. E dificil să vezi pe altcineva în afară de mine, nu?

Dacă îi arătam cât eram de iritată, l-aș fi lăsat să câștige.

— Sunt aici ca să salvez un alt suflet de aroganța ta, am spus, printre dinții încleștați.

Deși, poate, nu salvam pe nimeni. Puștiul nu se mișcase. Îi oferisem o ocazie bună să plece, iar el încă stătea nemișcat. De fapt, chiar a deschis gura și a spus:

— Dar dacă ai pune mai întâi mingea pe bătă, și apoi bâta pe capul meu?

Cade l-a bătut pe spate.

— Bună idee. Unde naiba a ajuns bâta aia?

Am oftat. Nu fusese nevoie de o intervenție. Puștiul era masochist, se părea. Mi-am continuat drumul.

— Data viitoare, să vii mai devreme, Magnet. N-am vrea ca lucrurile să scape de sub control, a incitat Cade la o nouă repriză de râs.

Furia îmi creștea și m-am întors pe călcâie.

— Ai auzit vreodată de aliterație? Ar trebui să o încerci! Fusese o replică slabă, un argument de al meu pe care nu-l putea înțelege, însă fusese unicul lucru la care mă putusem gândi. Puștii din jurul lui au râs și mai tare. M-am întors și am depus tot efortul să plec cu un pas calm, normal.

Capitolul 4

— Vreau să mă înscriu la un concurs de compoziție, am anunțat.

Mâna lui Isabel s-a oprit, în timp ce se întindea după pijama.

Era vineri seara și ne aflam la ea casă, pregătite să ne uităm la un film de groază. Ținusem în mine acest anunț încă de când citisem despre concurs, ieri, tot răsucindu-l în minte. Acum, o spusese cu voce tare. Asta însemna că trebuia să-mi urmez gândul. Că *aveam* s-o fac.

— Serios? m-a întrebat ea cu o voce mai mult decât sceptică.

M-am aruncat înapoi pe patul ei imens și m-am uitat la poza lui Einstein, prinsă de tavan. M-am întrebat, așa cum o făceam mereu, cum de putea dormi cu el holbându-se la ea așa.

Dar îmi plăcea mult să dorm la Isabel. Era copil unic, așa că întreaga casă era o oază de liniște pentru mine. Luam mereu cina cu părinții ei, deliciosul taco preparat în casă, cu orez și fasole, și apoi urcam la ea, unde ne petreceam timpul în camera ei uriașă, în care se afla o canapea extensibilă proprie, un TV și un frigider micuț, unde își ținea Cola dietetică și înghețata.

— Nu mă crezi în stare? am întrebat-o, încruntându-mă.

— Nu e asta, Lil. Sunt convinsă că melodiile tale sunt fantastice, a răspuns Isabel, scoțându-și pijamaua din sertarul comodei.

Aș putea să-ți confirm asta cu siguranță, dacă ai *împărtăși* vreunul cu mine, știi tu, cea mai bună prietenă a ta.

Am oftat.

— Știu. Îmi pare rău. Nu am terminat încă niciunul.

— Asta spui mereu. Cum vrei să te înscrii la concurs dacă nici cu *mine* nu împărtășești vreun cântec?

Mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Nu știu.

S-a așezat lângă mine, pe pat.

— Îmi pare rău. Știu că poți, Lil. Trebuie doar să crezi în tine.

— Mersi, mamă.

— Nu face pe isteața. Încerc să ajut.

Mi-am luat mâinile de pe față și am privit-o.

— Știu.

— Spune-mi despre concurs.

M-am sprijinit în coate.

— E prin Institutul Herberger, am început eu.

Lui Isabel i s-a tăiat respirația și a făcut ochii mari.

— Uau! Dar e într-adevăr ceva prestigios, Lil!

Am încuviințat cu o mișcare capului, în timp ce, emoționată, mă tot trăgeam de o șuviță de păr.

— Știu. Oricum, au un premiu de 5.000 de dolari, care ar fi grozav, evident. Dar, pe lângă asta, au un curs de trei săptămâni cu unul dintre profesori.

Isabel a zâmbit.

— Asta-i ceva fantastic. Să știi că un profesor ar putea să te ajute cu înscrierea, nu-i așa?

Am încuviințat. Încercam să nu mă gândesc prea mult la asta. Nu doar că, dacă aș fi câștigat, banii m-ar fi ajutat să-mi plătesc facultatea – lucru pe care părinții mei nu și-l permiteau – dar m-ar fi putut ajuta și să intru în programul

la care visam de ani de zile.

— Păi, atunci, arată-mi ceva. Măcar o idee de cântec? mi-a cerut Isabel, arătând spre caietul verde cu mov care se afla pe geanta cu lucrurile mele.

Am simțit un val de timiditate și am ridicat din umeri.

— Am câteva idei. Trebuie să mai lucrez la ele. *Vreau* să ți le împărtășesc, dar nu chiar acum.

Și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat să se schimbe în pijama.

— Ești o lașă.

Am aruncat o șosetă în direcția ei, apoi m-am prăbușit iar pe pat și posterul ei de pe tavan mi-a captat din nou atenția. Avea dreptate. *Eram* o lașă.

— Cred că Einstein mă judecă.

— Cred și eu. Poate ți-a citit caietul.

Am izbucnit în râs și m-am dus să-mi iau pijamaua din geantă.

Isabel a schimbat subiectul, ca să nu o fac eu.

— Un film sau două? Era codul pentru „Până la ce oră stăm?”

Am zâmbit.

— Două. Avem toată noaptea la dispoziție.

*

Telefonul mi-a vibrat lângă coapsă și m-am ridicat de pe canapeaua extensibilă a lui Isabel, dezorientată pentru o clipă. Pe ecranul televizorului din fața mea jucau niște puncte albastre. Telefonul s-a oprit, dar după zece secunde a început din nou.

— Da? am răspuns, amețită.

— Lily.

Era tata.

— Azi e ultimul meci de fotbal al fratelui tău. Știu că ai spus că ți-ar plăcea să mergi la unul. Acum ai ocazia.

— Cât e ceasul?

— Opt dimineața.

Am căscat. Isabel și cu mine adormiserăm pe la trei noaptea. Dar am încercat să mă adun.

— Da, vreau să merg.

— OK. Trec să te iau în drum, în douăzeci de minute.

— Mersi.

— Cine era? a gemut Isabel din patul ei.

S-a ridicat. Buclele ei negre, care de obicei arătau perfect, acum erau răvășite după somn.

Am încercat să-mi strâng și eu puțin părul, care nu era nici pe departe la fel de ușor de aranjat ca al ei.

— Tata. Înapoi la somn. Trebuie să fug.

— Ce? De ce? Cum rămâne cu clătitele?

— Data viitoare. Chestia Doi are un meci de fotbal și uitasem de el.

— Are mereu câte un meci.

— Anul ăsta n-am fost la niciunul, și i-am promis.

Isabel s-a trântit înapoi pe pernă, cu ochii deja închiși.

— Bine. Ne vedem luni.

Capitolul 5

Luni, mi-a luat patru minute până să le văd. Îmi scosesem cartea, creionul și unica foaie de hârtie permisă. Domnul Ortega își începuse ora. Ochii mi s-au oprit asupra versului pe care-l scrisesem vineri pe bancă. Atunci am văzut un alt

vers, sub al meu, cu un scris nou, pătrășos.

Fiindcă noaptea își va aduce în curând umbrele sale.

Era următorul vers al melodiei. *Ce?* Eram confuză. Cineva din școala asta ascultase unul dintre cântecele mele favorite? Se părea că nu eram singura care se plictisea la ora asta.

Am zâmbit și am scris repede, sub vers:

Trupa Blackout e beton. Vreau să fiu ca Lyssa Prim când cresc mare. Sunt impresionată că știi de ei.

M-am întrebat cât de des ștergea îngrijitorul băncile noastre. Probabil mesajul meu nu avea să ajungă la destinatar. Nu conta, însă; faptul că mai exista cineva în școala asta care avea gusturi muzicale excelente mă făcea fericită. M-am întrebat dacă *îl* sau *o* cunoșteam. Nu era o școală imensă, însă doar cei din anul anul 3 foloseau laboratorul de chimie – ceea ce excludea persoana la care m-aș fi gândit din prima, Lucas. Părea să-i fi plăcut același gen de trupe obscure ca și mie. Dar el era în ultimul an. Oricum, asta era doar o dorință, șansele să fie cineva cunoscut erau reduse.

Domnul Ortega. Dacă el scrisese mesajul? Domnul Ortega, fan Blackout? Gândul m-a făcut să râd. Tare. Am aruncat o privire în partea din față a laboratorului, însă profesorul se afla în mijlocul unei propoziții, așa că din fericire nu a părut să-mi observe izbucnirea.

Lauren, care stătea lângă mine, o remarcase – după cum i se putea citi pe chip. Cunoșteam privirea aia. Era, practic, versiunea tăcută a lui *De ce trebuie să fii atât de ciudată?* M-am gândit să-i spun că mi-l imaginasem pe domnul Ortega dansând, însă nu credeam c-ar fi fost de vreun folos. În plus, deja îmi învățasem lecția despre spus lucruri ieșite din

context, așa că am ridicat doar din umeri.

Apoi, m-am uitat iar la cele scrise pe bancă.

Restul orei a părut să treacă mai repede decât de obicei.

Am prins-o pe Isabel din urmă pe coridor.

— De ce ești așa de zâmbitoare? m-a întrebat.

— Eu zâmbesc mereu.

A început să râdă, apoi s-a oprit.

— De fapt, chiar o faci, doar că nu la școală.

— Fiindcă liceul îți mănâncă sufletul.

— Să nu dramatizăm, mi-a spus.

— Exact.

Dar avea dreptate, mă simțeam bine și mă puteam gândi la un singur motiv.

— Știi trupa aia despre care ți-am spus, Blackout?

Ne-am oprit lângă dulăpiorul ei, iar ea și-a scos niște cărți din rucsac.

— Nu. Ce cântă?

Am murmurat câteva note dintr-o melodie și, când am văzut că nu pare să o recunoască, am trecut la alta.

— Nu?

I le cântasem de câteva ori. Eram surprinsă că nu-și amintește.

— Scuze, dar ție îți place o muzică stranie, a spus Isabel, închizându-și dulăpiorul cu o grimasă.

— Cred că voiai să zici o muzică *excelentă*, dar în fine.

— Mă rog, ce-i cu ei?

— Mai știe cineva cine sunt.

— Păi, aș fi sperat, pentru binele trupei, să nu fii singurul lor fan.

Am zâmbit.

— Nu. Cineva din școală. Am făcut schimb de versuri pe bancă. A fost cool.

— Ai scris pe bancă? Vrei să intri în belea?

Am oftat. Nu pricepea nimic din importanța unei asemenea revelații.

Un hohot puternic de râs s-a auzit din capătul celălalt al coridorului. M-am întors să mă uit și l-am văzut pe Cade, însoțit de clica lui. Sasha, singura fată din grup, îl ținea de braț. Probabil ieșeau împreună. Nu că avea să dureze. Cade părea să aibă câte o fată nouă atârnată de braț în fiecare săptămână. Se uita la telefon, în timp ce Sasha îi vorbea cu multă însuflețire. Asta-mi aducea aminte din nou de ziua lui de naștere.

După ce Isabel mă ajutase să-mi revin din șocul pe care l-am avut văzând interiorul casei în care locuia Cade, în acea zi, o urmasem în bucătăria care era de cel puțin trei ori mai mare decât a mea. Blatul de lucru era încărcat cu tăvi de argint cu mâncare caldă, de pe care oameni îmbrăcați în haine albe îndepărtau capacele. Cine avea catering la petrecerea de 14 ani?! Cade se sprijinea de o tejghea aflată mai la distanță și se uita pe telefon, de parcă n-avea chef de propria petrecere aniversară. În acea zi, Isabel se afla la brațul lui, complet ignorată. Îi șoptise ceva, după o clipă, iar el își băgase telefonul în buzunar, de parcă ar fi fost supărat de întrerupere. Expresia nu ținuse mult, fiindcă, o clipă mai târziu, își reluase zâmbetul fals și spusese: „Mâncați cu toții cât e fierbinte”. Am arătat spre tăvi și am spus: „Majoritatea oamenilor servesc pizza și tort”. M-a privit cu aroganța lui specifică și a spus: „Eu nu sunt ca majoritatea”.

La care eu i-am răspuns ceva de genul: „Slavă Domnului!”

„N-ai putea pur și simplu să-l ignori? Să fii politicoasă?” intervenise Isabel.

În ziua aceea, nu putusem să-l ignor, nu după felul în care se purtase cu ea. Astăzi, aveam de gând să-i dovedesc lui Isabel că pot. Când ne îndreptam spre el, spre singura cale de ieșire din clădire, eram hotărâtă să nu-i răspund la nicio vorbă pe care mi-ar fi aruncat-o. Dar el i-a oferit lui Isabel un zâmbet tipic Cade, amețitor și încrezător, ignorându-mă complet. Ea i-a întors zâmbetul. Mi-am dat seama că mă uitam urât, așa că mi-am îndulcit trăsăturile și mi-am ținut gura. Era mai dificil decât îmi imaginasem.

— Impresionant, mi-a spus Isabel, pe drumul spre ieșire.

— Ce? Am făcut doar ce fac mereu.

A râs.

— Dar ai remarcat că s-a purtat frumos, nu? Vezi, dacă ești politicoasă?

— Da...

Stai așa... ce? Adică, voise să spună că eu începeam mereu certurile cu Cade? El le declanșa, mai mereu. Am oftat. Parcă eram fratele meu de șapte ani. Poate că avea dreptate. Dacă eu m-aș fi purtat mai matur, poate m-ar fi lăsat în pace. Îmi plăcea ideea de a fi lăsată în pace de Cade. De a ne lăsa în pace reciproc. Ar fi făcut școala un mediu mult mai plăcut.

Capitolul 6

Sora mea, Ashley, aștepta într-o zonă marcată cu indicatorul *Nu parcați*. M-am urcat în mașină.

— Salut.

— Bună, a spus. Cum a fost la școală?

— La fel.

Pentru o clipă, m-am gândit să-i pomenesc despre scrisul de pe bancă, însă am hotărât să nu o fac. Ashley n-ar fi priceput.

A așteptat ca un grup de fete să treacă prin fața noastră, apoi a mers înainte.

— Când eram la liceu...

— Adică anul trecut, am întrerupt-o.

— Da. Trebuia să iau autobuzul spre casă sau să vină mama să mă ia cu minivanul.

— Mama m-a luat cu minivanul săptămâna trecută.

— Păi, asta se întâmpla zilnic pentru mine. În fiecare zi, Lily. Și tot reușeam să am o mulțime de prieteni. Ești norocoasă că mi-am luat mașină. O mașină frumoasă cu care nu îți este rușine.

Era un discurs pe care mi-l servea deseori pe drum spre casă. Deja îmi irosisem toate răspunsurile sincere.

— Da, sunt norocoasă. Mersi, Ashley. Cum aș putea să te răsplătesc?

M-am ghemuit pe scaunul din dreapta și mi-am îndesat mâinile în hanorac.

— Poate ar trebui să lucrez mai des la magazinul din campus, ca să ai parte de tortura mamei în fiecare zi.

Ashley a oftat și a verificat oglinda retrovizoare.

— Odată, a claxonat timp de zece secunde, fiindcă nu o văzusem. Și, altă dată, m-a pus să-l duc pe Jonah la baie, iar el a țipat tot drumul că avea să-și dea drumul în pantaloni.

Am râs.

— Crezi că e amuzant, fiindcă nu ai fost tu acolo.

— Cred că e amuzant fiindcă și eu am povești din astea,

Ashley. Nu ești singura din mașină care are trei frați și o mamă ciudată.

— Din mașina asta frumoasă, aproape nouă.

— Da, este de mare clasă și super sofisticată. Atât de frumoasă. Cum se numește culoarea asta? Albastru-cobalt sau Noapte arabă?

— Nicio urmă de recunoștință.

Am zâmbit, iar Ashley a dat drumul la radio. Nu aveam aceleași gusturi la muzică, chiar deloc. Când m-a văzut tresărind, a deschis geamul și a dat muzica mai tare, zâmbind pentru sine.

— Ce-i asta? a întrebat Ashley, când am intrat în bucătărie, iar ea și-a pus cheile de la mașină în vasul de pe blat.

Eram în spatele ei, așa că nu vedeam la ce se referea. Când m-am tras într-o parte ca să văd, o chestie albă și blănoasă a țâșnit pe lângă mine, cu fratele meu, Wyatt, gonind după ea. Ashley a țipat. Mi-am lăsat rucsacul să cadă și am sărit pe blat, lipindu-mă cu spatele de dulapuri și privind îngrijorată spre podea.

Mama a chicotit.

— E un iepure de carne.

A ridicat privirea de unde se afla, la masă, înșirând o mărgea pe o bucată de sârmă, pentru ceea ce arăta ca un viitor cercel.

— Un iepure de carne? a întrebat Ashley. Adică îl vom *mânca*?

— Sigur că nu. L-am salvat de la o asemenea soartă. Băieții trebuie să învețe să fie responsabili, așa că le-am luat un animăluț de casă.

M-am dat jos de pe blat.

— Un câine drăguț și normal n-ar fi fost potrivit?

Iepurele a apărut din nou ținându-l în bucătărie, iar Wyatt l-a luat în brațe, rânjind. Jonah a apărut lângă Wyatt și a început să-l mângâie.

— Dar trăiește afară, nu? am întrebat eu.

— Da, a spus mama, folosindu-și cleștele ca să îndoaie o secțiune a sârmei. Doar face puțină mișcare.

— Am priceput.

Mi-am luat rucsacul de pe jos și am înșfăcat un măr din bolul de pe blat.

Ashley, stând încă în picioare în același loc de la intrare, a spus:

— Chestia aia e dezagățătoare. Are ochi roz.

— E drăguț, a contrazis-o Wyatt.

Ușa de la dormitor era pe jumătate deschisă când am ajuns acolo. Nu era semn bun. Am deschis ușa complet cu vârful piciorului și am privit în jur. Ca de obicei, partea lui Ashley avea câteva perechi de blugi aruncate pe podea, însă în afară de asta arăta la fel. Mi-am aruncat tenișii roșii din picioare și i-am pus în dulap. M-am întors și, chiar când am mușcat din măr și voiam să-mi scot chitara, am călcat în ceva umed. Am ridicat piciorul din ceea ce părea o grămadă de stafide, însă mi-am dat repede seama că era rahat de iepure.

— Scârbos.

— Ce e, cine e pe moarte? a întrebat mama când m-am întors în bucătărie, poate având o expresie ușor furioasă pe față.

— Un iepure, dac-ar fi după mine. Chestia aia s-a răhățit în camera mea. Ce făcea acolo? Nu poți să-i ții pe băieți afară?

— Da, scuze.

S-a ridicat și a plecat, speram, fie să curețe rahatul, fie să-i spună lui Wyatt s-o facă.

Am auzit un zgomot în curtea din spate și am deschis ușa. Iepurele era acolo, într-o cușcă de metal neagră. Era mare, nu vreun ghem de blană amărât, ci un iepure mare și urât. Stătea pe labele din spate și adulmeca aerul.

— Da, adulmecă bine, i-am spus. E mirosul inamicului. Reține-l. Nu suntem prieteni.

Probabil că amușina mărul pe care-l țineam încă în mână, și nu pe mine. Am mușcat o bucată și am aruncat-o în cușcă, trimițând un mesaj foarte confuz, ținând cont de discursul pe care tocmai îl rostisem.

— Doar ca să te țin în alertă.

— Cu cine vorbești? m-a întrebat Ashley.

Am închis ușa și m-am întors spre ea.

— Cu nimeni.

— Cred că trebuie să mai lucrezi la asta.

A trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre camera noastră. Gata cu timpul dedicat exercițiilor la chitară pe azi.

Capitolul 7

Un alt mesaj mă aștepta la ora de chimie, în ziua următoare. Sub al meu – *Trupa Blackout e beton. Vreau să fiu ca Lyssa Prim când cresc mare. Sunt impresionată că știi de ei.* – se aflau cuvintele: *Scuze, dar am deja întâietate în a deveni ca ea.* Apoi urma o față zâmbitoare și: *Ai ascultat The Crooked Brookes? Cei mai buni.*

Nu auzisem de The Crooked Brookes. Am bănuțit că ar fi vorba despre o trupă sau titlul unei melodii. Gusturile

noastre similare în materie de muzică se terminau aici. Știam eu că ar fi fost prea frumos să dureze. Simțeam că ar trebui să răspund ceva. Așa că, odată domnul Ortega întors cu spatele, am scris: *Nu, o să-i caut.* Răspunsul meu a umplut și ultimul spațiu liber din partea dreaptă a băncii. Era singura parte pe care putusem să scriu fără să iasă în evidență. Se părea că unica mea sursă de distracție de la ora de chimie era încheiată, până la următoarea zi de curățenie.

Mi-a atras atenția o gaură în mânecă. Cusătura se desfăcuse. Erau riscurile hainelor cumpărate de la târgurile de vechituri. Nu o observasem înainte. Trebuia să mă ocup de ea mai târziu. Am suflecat mâneca de două ori, ca să ascund gaura, și apoi am procedat la fel cu mâneca cealaltă.

De lângă mine, Lauren a șoptit:

— N-ar trebui să scrii pe bancă, știi?

Citea schimbul meu de mesaje. Am vrut să-l acopăr, ca să nu reușească, însă mi se părea prostesc. Oricine voia putea veni să citească.

— E doar creion. Se șterge.

Ca să-i dovedesc, am șters prima literă din primul meu mesaj.

— Uite.

Asta a părut s-o mulțumească și s-a întors la propriile notițe. Am încercat să iau și eu notițe, însă acea literă lipsă mă distrăgea. Am scris-o iar, după care am ascultat cu maximă concentrare ce spunea domnul Ortega.

Uram ziarele. Ziarele mă informau despre concursuri. Nu, uram concursurile! Nu aveam nimic pregătit. Mai puțin decât nimic. Nu aveam niciun cântec în caietul pe care-l purtam cu mine peste tot, scriind în el versuri. Sigur, aveam câteva

foarte bune, ici și colo, multe cuvinte, și multe idei. *Idei* era un cuvânt generos. Ce vrusesem oare să spun când scrisesem: *Un cântec despre monștri în copaci ar fi grozav?* Monștri în copaci? Chiar mă gândisem că aveam ceva în caiet demn de un concurs?

— De ce mormăi? a întrebat Ashley de pe scaunul șoferului, în timp ce mă ducea la școală.

Petrecusem întreaga noapte uitându-mă prin caiet. Somnul nu făcuse să apară niciun vers nou, ca prin magie.

Am ridicat privirea. Tocmai oprise la un semafor din fața parcurii școlii.

— Nu încercam să mormăi.

— Pari să faci o mulțime de lucruri fără să încerci. Poate ar trebui să încerci să nu faci asta. Ai avea mai mulți prieteni.

— Mersi, Ashley. Bun sfat.

M-am întins să deschid portiera, chiar când mai multe persoane treceau prin fața mașinii; Cade se afla printre ele. S-a lăsat să alunece peste capotă, a aterizat în picioare de partea cealaltă, apoi i-a făcut cu ochiul.

Ashley a deschis gura, dezgustată:

— Cine e *ticălosul* ăla arogant?

— Nimeni.

A claxonat de trei ori.

— Ashley, termină!

A coborât geamul.

— Hei! i-a strigat lui Cade. Ce ai făcut a fost o nesimțire totală!

Am sărit din mașină.

— Ne vedem mai târziu.

Am plecat, acompaniată de valul de injurii ale surorii

mele. Am încercat să nu zâmbesc, însă era amuzant să aud pe cineva apostrofându-l pe Cade, măcar o dată. În școală, nimeni nu părea să aibă tupeul să o facă. Se întorsese, parcă ascultând-o, arborându-și zâmbetul încrezut. Mi-am reluat mersul grăbit, ca să nu mă vadă.

Un minut mai târziu, am auzit o voce în spatele meu.

— Boală de familie, așa-i?

Oare fugise ca să mă ajungă și să-mi spună chestia asta?

— Sentimentele noastre vizavi de tine? am spus, uitând că ar fi trebuit să-l ignor. Da, cred că e genetic.

— Am auzit că există medicamente ca să tratezi asta.

Mi-am înclinat capul.

— Serios? Ai văzut cumva și vreo pastilă anti-durere-de-cap-provocată-de-Cade? Așa te suportă prietenii?

— Nu, mă refeream la problemele voastre, dar...

Am ridicat din sprâncene.

— Da, am câștigat runda.

— Și care e scorul, trei pentru tine, două sute pentru mine?

— Ții scorul?

— Întotdeauna.

Cu acel ultim cuvânt, m-a lăsat în pace și s-a alăturat unui grup de prieteni.

Nu merită, mi-am repetat în minte, iar și iar, până când a dispărut din raza mea vizuală. Mă durea maxilarul și mi-am dat seama că strângeam din dinți. Am expirat adânc și am încercat să mă relaxez.

Isabel mi-a făcut semn de partea cealaltă a trotuarului și a pornit repede spre mine, cu buclele întunecate fluturând în

vânt. Când a ajuns lângă mine, deja scăpasem de toată tensiunea provocată de Cade. Și, fiindcă mă prefăceam că individul nu exista, nu aveam de gând să-i spun ce se petrecuse. Eram mândră de mine fiindcă-mi țineam gura.

— Bună! a spus, prinzându-mă de braț.

Brățările ei de plastic s-au lovit unele de altele și au zăngănit ușor.

— Bună!

Tocmai când voiam să o întreb dacă-și terminase tema la istorie, patru fete din anul doi s-au întâlnit în fața noastră și țipau entuziasmate. Au schimbat între ele paharele Starbucks cu capac pe care le țineau în mână. Am fost confuză, până când Isabel mi-a explicat în șoaptă:

— Fiecare își cumpără o băutură, apoi fac schimb.

— De ce?

— De ce nu? E amuzant.

Am trecut pe lângă ele.

— Avem nevoie de un obicei, o rutină matinală.

Am făcut un semn spre ele.

— O rutină ca aia?

— Nu. Dar ceva să facem sau să spunem în fiecare dimineață, când ne vedem, ca să începem ziua așa cum trebuie.

— Păi...

— O strângere de mână?

Am ridicat din sprâncene.

— „Bună!” a părut să funcționeze până acum, în ultimii patru ani.

— Dar sunt atât de simpatice! a spus Isabel, privind cu invidie spre fetele care chicoteau.

— Crezi că noi două nu suntem suficient de simpatice?

— Nu. Nu suntem, a răspuns zâmbind.

— Noaptea trecută, chiar înainte să adorm, mi-am spus: mi-aș dori ca Isabel și cu mine să avem o tradiție matinală. Ne-ar fi făcut prietenia mult mai simpatică.

— Iar eu, noaptea trecută, înainte să adorm, m-am întrebat cum de ești atât de norocoasă să ai o prietenă așa ca mine, când tu ești așa o pacoste.

— *Atât* de norocoasă.

Isabel a făcut ochii mari.

— Asta-i! Asta e tradiția noastră.

— Să vorbim despre cât de minunată ești tu și despre cât de mult noroc am eu, în fiecare dimineață?

A clătinat din cap.

— Nu... sau, mă rog, putem face și asta. Dar cum ar fi să ne spunem în fiecare dimineață ultimul lucru la care ne-am gândit înainte să mergem la culcare în seara anterioară?

— N-o să mergă. O să spui doar „Gabriel” în fiecare dimineață. O să repeți atât de des asta, încât o să încep să mă întreb în curând dacă nu cumva Gabriel e numele meu.

— Nu-i adevărat, a spus și s-a bosumflat puțin. Bine, n-avem nevoie de o tradiție. Dar, apropo de Gabriel, vrea să iasă cu noi weekendul ăsta. Vii, da?

Am tras de curelele rucsacului.

— Credeam că am decis deja să nu mai vii cu idei de întâlniri.

— N-ar fi o întâlnire, ci o simplă ieșire în grup. Noi și niște prieteni de-ai lui.

M-am încruntat, suspicioasă.

— Și ce o să facem?

— Ne distrăm cu carturile.

Un circuit de carting de interior nu era ieftin. Am calculat câți bani economisem în borcanul din dulapul meu. După ce cumpărasem chitara, mama gemenilor angajase o bonă cu normă întreagă, așa că rămăsesem fără sursa mea obișnuită de venit. Din când în când, mai lucram pentru mama la târguri artizanale, însă nu se mai întâmplase de mult. Nu-mi aminteam dacă îmi cheltuisem toți banii ultima dată când ieșisem la film cu Gabriel și cu prietenii lui.

— OK, bine. Vorbesc cu mama. Sună bine.

— Sună *minunat*.

S-a auzit clopoțelul.

— Ne vedem la prânz, asta dacă nu mori în timpul orei de chimie.

— În fiecare zi mă confrunt cu riscul ăsta.

— Am încredere în tine.

Se afla deja la zece pași distanță, când am strigat-o.

— Iz!

S-a întors spre mine.

— Da?

— Nu avem nevoie de tradiții siropoase. Suntem în regulă așa, tu și cu mine.

Capitolul 8

Nu aveam să mor de plictiseală, de data asta. Ci de șoc.

La chimie, sub ultimul meu mesaj era desenată o mână. Arăta în jos, spre capătul băncii. De parcă s-ar fi aflat ceva acolo. Am căscat ochii. *Chiar* se afla ceva sub bancă? Am privit spre podea, însă am văzut doar tenișii mei cu carâmb

înalt acolo.

Dar dacă...

Cu ochii pe domnul Ortega, mi-am trecut mâna pe dedesubtul băncii, dezgustată când am dat peste ceva ce presupuneam că era gumă de mestecat. Scârbos.

Totuși, mi-am lăsat creionul să se rostogolească de pe bancă și să aterizeze jos. Am întins piciorul și l-am tras spre mine, apoi m-am aplecat să-l recuperez. În timp ce mă aplecam, mi-am ridicat capul. Cu siguranță, sub banda metalică dintre picioarele băncii, se afla o bucată de hârtie împăturită în patru. Mi-am ridicat repede creionul, am luat hârtia și apoi m-am așezat la loc.

Am despăturit hârtia și am netezit-o, cât de încet am putut. De parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume, de parcă persoana aceea și cu mine am fi schimbat bilețele mereu, scria:

Așa, deci, ai ascultat The Crooked Brookes? Cum ți s-au părut? Poate că sunt prea întunecați pentru tine. E o trupă destul de deprimantă. Dar, m-am gândit că, dacă-ți plac Blackout, s-ar putea să fi placă și ei. Uneori, dacă ascult melodii deprimante, simt că viața mea nu e așa rea. Psihologie inversă, sau așa ceva. Ha! Oricum, sper că bilețelul meu te-a distras măcar un minut. Îți va mai lua câteva să-mi răspunzi. Atunci îți mai rămâne... o veșnicie să suporti. Îmi pare rău.

Am chicotit încetișor. Corespondentei mele îi plăcea trupa Blackout și ura chimia. Eram suflete-pereche. Am întors hârtia, încercând să decid ce să-i scriu. Mi-am dat seama că era al treilea mesaj al meu.

Începusem o tradiție siropoasă cu o persoană străină fără să-mi dau seama. Mă simțeam ca o mică trădătoare. Nu, nu

era trădare. Îi spuseseam deja lui Isabel despre asta. Și nici măcar nu era o prietenie reală, ci o formă de amuzament. În plus, Isabel mai avea și alți prieteni. Puteam să am un corespondent anonim. Prietenii anonimi erau perfecți pentru mine.

N-am apucat să ascult The Crooked Brookes, am scris. Viața acasă este cam... haotică. Cu prima ocazie, o să fac asta. Îmi place mult muzica, dacă-mi face viața să pară mai bună. Și ai dreptate, Blackout sunt deprimanți, însă nu doar deprimanți.

De exemplu, melodia 8 de pe Blue Album. Nu m-am simțit niciodată mai vie ca atunci când o ascult. Mă face să mă simt că zbor, că mă înalț deasupra vieții și o privesc de sus. Dacă sunt acolo, sus, o vreme, devine mai ușor să trăiesc când mă reîntorc în mijlocul ei, dacă asta are sens. Dar ar fi mai bine să revin la plictiseala cumplită.

Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred că îi scrisesem asta unei persoane străine. M-am gândit chiar să nu împăturesc bucata de hârtie și să nu o pun înapoi sub bancă. Dar două lucruri m-au convins să o fac. Unu: când vorbeam despre muzică, mereu mă deschideam mai mult decât în orice alte împrejurări. Oamenii care apreciau muzica la fel ca mine păreau să înțeleagă asta. Am simțit că așa avea să facă și corespondenta mea. Doi: anonimatul era eliberator. Puteam spune multe, dacă nu trebuia să mă semnez la final. Și nu am făcut-o.

Am îndesat bilețelul la locul lui, sub bancă, și am trecut la niște notițe de chimie, fiindcă trebuia să le arăt în continuare domnului Ortega la finalul fiecărei ore.

Probabil că mă simțeam încă puțin vinovată cu privire la schimbul de bilețele, fiindcă, la prânz, am izbucnit față de

Isabel:

— Mi-a scris o scrisoare!

Isabel, faimoasă pentru cât de repede schimba un subiect, nu s-a prins.

— Ce?

Ne întorceam cu câte un burrito și paharele cu sucuri. Isabel adora să-și ia „mâncare mexicană falsă”, cum o numea ea, chiar dacă tatăl ei făcea cea mai bună mâncare mexicană adevărată din lume. Poate că era o formă de rebeliune adolescentină.

— Ții minte că ți-am spus despre corespondența mea cu fata aia de la ora de chimie? am început eu, în timp ce ne îndreptam spre locul de luat masa de afară. Cea căreia îi place aceeași trupă ca și mie?

— Da. Am crezut că e un tip.

— Nu. A scris că și ea vrea să fie ca Lyssa Prhnm când crește.

— Cine e Lyssa Primm?

— Solista de la Blackout.

— Ah, ce drăguț, ți-ai găsit o corespondentă ciudată. Voi două parcă ați fi o singură persoană, mi-a spus, lovindu-mă ușor cu palma.

— Două persoane ca mine? Școala noastră nu ar face față.

— Adevărat.

— Dar, oricum, mi-a lăsat o scrisoare mai lungă sub bancă, iar eu i-am scris înapoi.

Isabel a scos un mormăit.

— Cine crezi că e?

— Nu știu.

— Nu ești curioasă? Poate că e cineva cunoscut. Cu

siguranță v-ați înțelege bine.

Am aruncat o privire spre locul de luat masa. Elevii erau adunați în grupuri, divizați pe clase, mâncau, râdeau și aruncau cu șervețele unii în alții. L-am remarcat pe Lucas stând cu prietenii lui și am încercat să nu mă holbez la el.

— Ar trebui să aflăm.

— Nu.

Știam că era o prostie din partea mea să mă simt nesigură față de părerea altora despre mine, dar nu mă puteam abține. Eram îngrijorată că, dacă fata asta afla cine eram, nu m-ar mai considera suficient de cool pentru ea. În plus, deja hotărâsem că anonimatul făcea scrisul mult mai ușor. Iar schimbul acesta de scrisori era sursa mea de sănătate mintală la ora de chimie.

— E doar o formă de distracție. Chiar nu vreau să știu.

Isabel a ridicat din umeri.

— OK. Fie cum vrei tu. Dacă eram eu, curiozitatea nu mi-ar fi dat pace.

M-am întrebat dacă era capabilă să o lase baltă, chiar *nefiind* vorba despre ea. I-am trântit cea mai bună privire a mea de „nu continuăm subiectul” și am lăsat-o așa.

— Fără prânzuri aniversare azi, da? am propus.

A zâmbit.

— Da. Este aniversarea noastră de două luni și două zile. Înțelegeți, nu?

Ne-am așezat la locul nostru de sub copac. Nu-l alesesem fiindcă avea cea mai bună vedere spre Lucas, ci așa se nimerise. Am aruncat din nou o privire spre locul de luat masa. Poate că persoana care-mi scria *era* cineva deja cunoscut. Dar cine?

Capitolul 9

Mâzgăleam în caiet, cu The Crooked Brookes răsunând în căști. Nu mai aveam răbdare să-i scriu prietenei mele de la ora de chimie, a doua zi, și să-i spun cât de mișto era trupa asta. Cântecul era dur, brut, și atât de deprimant. Dar, dintr-un motiv oarecare, mă inspira. Un cântec despre secrete își croia drum prin mintea mea, și din vârful creionului.

Dacă-ți spun secretele mele, o să-mi răspunzi cu minciuni?

Dacă-ți spun că te cred, asta face ca totul să fie bine?

E dificil să mă încred în cineva nou.

Dar asta nu înseamnă...

O bătaie pe spate m-a întrerupt. Am privit peste umăr și l-am văzut pe Jonah, fratele meu, stând lângă pat.

Am oprit muzica.

— Hei, Chestie Doi, care-i faza?

— Vrei să-mi citești o poveste? m-a întrebat, ținând deja cartea în brațe.

— Dar poți citi singur.

— Îmi place când îmi citești tu.

De pe pernă, de unde îl lăsasem, caietul meu mă implora să continui.

— Sigur, prietene, am spus. Vino aici!

Am închis caietul, iar Jonah s-a cocoțat pe pat, zâmbind.

Mi-a întins primul volum din *Harry Potter*.

— Pe roluri, te rog.

— Atât de multe pretenții!

Citeam deja de douăzeci de minute, când atenția lui Jonah s-a îndreptat în alte direcții. Bătea cu degetul în articolul din

ziar, perfect decupat, despre concursul de compoziție, pe care-l prinsesem de perete.

— Ce-i asta?

— Eu, visând... ca de obicei.

— Să visezi e distractiv, a spus Jonah. Eu am visat dinozauri noaptea trecută. Tu ce ai visat?

Privirea mi-a coborât spre caietul abandonat, apoi a revenit la fratele meu.

— Am visat despre un mic prinț pe nume Jonah, care avea trei frați mai mari și care-i dădeau mereu ceea ce-și dorea, fiindcă era cel mai răsfățat prinț din lume.

John a făcut o mutră bosumflată.

— Eu nu sunt.

— Dar nu vorbeam despre tine, ci despre prințul Jonah, din visul meu. Crezi că toată lumea vorbește despre tine mereu?

— Da.

L-am gădilat.

— Noapte bună, prințe Jonah.

— Credeam că sunt Chestia Doi.

— Numai când faci mizerie.

L-am împins încet de pe pat, cu picioarele.

— Vorbind despre mizerie, ce face iepurele ăla al vostru?

— Mama nu îl lasă să doarmă cu mine.

— Uneori, mama ia și decizii bune. I-ați dat un nume?

— Bugs Rabbit.

— Vrei să zici Bugs Bunny?

A strâns din buze.

— Îi spunem Bugs Rabbit.

— Da? Dar cum o să vă amintiți numele lui?

- E ușor. Se numește Bugs și e un iepure.
- Chiar nimeni pe lumea asta nu mai folosește aliterația?
- Poftim?
- Nimic.
- Noapte bună, a spus Jonah, înainte să iasă în fugă din camera mea.

Capitolul 10

Am deschis iar caietul la versurile pe care le începusem, însă era prea târziu. Inspirația pierise. Dacă încercam să scriu un cântec acum, ar fi fost despre iepuri și dinozauri. Aproape la fel de buni ca monștrii din copaci. Trebuia să încerc din nou mai târziu.

— Monștri în copaci, i-am spus lui Isabel în dimineața următoare, când ne-am întâlnit la dulăpioare.

— Ce?

— La asta m-am gândit seara trecută, înainte să merg la culcare. Facem chestia asta, sau nu?

A bătut din palme, apoi și-a mușcat buza în timp ce se gândea.

Am început să râd.

— Gabriel, nu-i așa?

— Șșș! A mai fost ceva după aceea. Încerc să-mi amintesc. Aha! Clătite cu Nutella.

— Acum mi-e foame.

— Sunt confuză, a spus Isabel, închizându-și dulăpiorul. Monștri în copaci?

— O idee de cântec neinspirată. Dar am început să lucrez la un cântec adevărat, o să ți-l prezint când e gata.

— Mi-ar plăcea.

— Va fi o tradiție amuzantă.

A râs.

— Să știi. Deja simt că prietenia noastră devine mai simpatică.

Era posibil să fi început tradiția de dimineață cu Isabel fiindcă mă simțeam vinovată pentru entuziasmul cu care citeam bilețelul pe care-l recuperasem de sub bancă la ora de chimie, și acum îl despătoream.

Melodia 8 de pe Blue Album, de la Blackout? scrisese corespondenta mea. Încă nu am ascultat-o. Am doar primul lor album. Și, chiar dacă contravine psihologiei mele inverse cu privire la viață, dacă tu crezi că e bună, o încerc. Alte trupe pe care ar trebui să le adaug la playlistul meu de „fugă de lume”? Mi-ar prinde bine, acum. Asta mă face cumva patetic? Majoritatea timpului nu sunt. De fapt, sunt un tip destul de amuzant când nu sunt acasă.

Tip? Am clipit. Corespondenta mea era... un el? Mi-am întors privirea spre mesajele scrise pe bancă și la replica de la care pornisem presupunerea că era vorba despre o fată. Era încă acolo. Faptul că spusese că dorea să fie ca Lyssa Prim când creștea. Deci era o glumă? Îi plăcea să glumească.

Era deci un tip. Un tip căruia îi plăcea aceeași muzică, se plictisea la ora de chimie și avea simțul umorului. Eram suflete-pereche. Am zâmbit puțin, apoi am clătinat din cap. Tipul era plictisit și îmi scria mie, ca să treacă timpul. Nu mă invita la o întâlnire.

Mi-am dat seama că mi se oprise creierul la jumătatea scrisorii. Am citit restul.

Deci, despre ce să vorbim care să nu fie atât de deprimant?

Sunt deschis la sugestii. Poate unul dintre următoarele subiecte: moartea, cancerul, încălzirea globală (sau sunt modificări climatice acum?), cruzimea împotriva animalelor...

Acesta era sfârșitul mesajului. Și pagina era plină. Ceea ce însemna că păstram eu foaia. Am împăturit-o frumos și am băgat-o în geantă.

M-am uitat la foaia albă din fața mea, și am scris:

Ce spui să discutăm despre faptul că ești un tip? Hai să ne căsătorim și să facem copii drăgălași indie rock¹.

Mi-am mușcat interiorul obrazului, ca să nu râd, și am băgat foaia în rucsac. Nici măcar nu aveam de gând să menționez că era tip. Voiam să mă prefac că știusem mereu. Fiindcă nu schimba nimic.

În sfârșit, am avut șansa, în haosul care e casa mea, să ascult The Crooked Brookes. Excelenți. Piesa 4. Cred că am ascultat-o de cinci ori la rând. Nu eram sigură că pot avea încredere în gusturile tale muzicale înainte, însă acum sunt convinsă. O să ascult orice-mi sugerezi. Voi include o listă cu preferințele mele în partea de jos a paginii. Cânti la vreun instrument? Eu sunt autodidactă, nu foarte bună, și totuși mă cred mai bună decât sunt, la chitară. Bine, m-ai convins. Ne facem trupă. Doar dacă nu cânti și tu tot la chitară. Scuze, dar nu am de gând să ne batem pe solouri.

Am recitit ce scrisesem, de trei ori. Eram eu, însă nu eram convinsă că *ar trebui* să fiu eu. Nu aveam cele mai bune experiențe cu Lipii. Dar, măcar pe hârtie putea citi ce scrisesem încrezătoare, și nu în felul în care aș fi comunicat în persoană: stângaci.

---

¹ Gen de rock alternativ, apărut în anii 1980. Este originar din Regatul Unit și Statele Unite (n. red.).

Nu conta. De ce eram brusc preocupată de impresia pe care o făceam? Mi-aș fi dorit să nu fi aflat că era tip. Fusesse amuzant, până la partea asta. Chiar așteptasem cu nerăbdare ora de chimie, în ultima săptămână. O premieră absolută. Și urma să o aștept mai departe cu nerăbdare. Încă ne puteam baza pe anonim.

Am deschis un alt sertar al comodei și am aruncat câteva tricouri pe pat.

Unde e? m-am întrebat, frustrată.

Eu eram persoana organizată din camera asta. Nu-mi puneam cine știe unde tricoul favorit. Mai ales că îl păstram special pentru seri ca asta – seri când urma să-mi petrec timpul cu Isabel, prietenul ei și prieteni de-ai lui pe care nu îi cunoșteam.

Am scos coșul cu rufe murdare din dulap și l-am pus pe podea, apoi am scotocit în grămadă. Când n-am ajuns la niciun rezultat, am început să boscorodesc. Atunci, am văzut coșul cu rufe murdare al surorii mele, în cealaltă parte de dulap. M-am repezit la el și după ce l-am răscolit mi-am găsit minunatul tricou verde. L-am scos de acolo. Era boțit și avea o pată mare în partea dreaptă.

Ashley!

Ochii îmi ardeau de furie. Am țâșnit afară din cameră, luând tricoul și mânia cu mine.

Ashley ședea pe canapea și mânca înghețată dintr-un bol. A făcut ochii mari când m-a văzut.

— Ce e?

— Asta! i-am zis, arătându-i tricoul.

— Voiam să-l spăl.

— De ce l-ai purtat? Nici măcar n-ai întrebat. Cred că nici

nu ți se potrivește.

Ashley era mult mai înaltă decât mine.

A făcut o mutră acră.

— Nu erai acasă, să întreb.

— Ashley, serios acum!

— Bine. Calmează-te. Data viitoare, întreb.

Atunci a intrat mama.

— Ce se petrece, fetelor?

— Nimic.

Am vrut să plec. Nu mai puteam face nimic în privința tricoului, oricum. Trebuia să mă văd cu Isabel într-o oră. Găseam eu altceva de purtat.

— Unde pleci? a întrebat mama.

Probabil îmi remarcase părul, pe care reușisem să-l împlânzesc să stea relativ bine.

— Să termin pregătirile, i-am explicat.

— Pregătiri pentru...?

Pentru prima dată de când intrase în cameră, m-am uitat mai bine la mama. Era îmbrăcată elegant, avea părul prins într-un coc, se machiase, și purta colierul câștigător – făcut de tata – la gât. Ah, da! Ea și cu tata ieșeau la cină. Ne spusese asta dimineață.

— Ies cu Isabel, am zis.

— Nu ai întrebat dacă poți să mergi.

M-am panicat, am început să mă gândesc la săptămâna care trecuse, ca să găsesc conversația pe care aș fi jurat că o avusesem cu mama, ca să i-o servesc ca referință. Nu exista.

— Ashley poate avea grijă de băieți, am adăugat.

Sora mea a clătinat din cap.

— Nu. Ies cu prietenii în seara asta.

— Dar nu mi-ai zis că vrei să stau eu cu ei, am exclamat, disperată, fiindcă știam că o încurcasem.

— Știi că am rezervată o seară pe săptămână, a spus Ashley, tăios. E răspunderea ta în familie.

Strângând în mâini tricoul meu pătat, am știut că nu ajungeam nicăieri așa. Am oftat. În fine. Oricum ieșeam la o cină de grup, la care urma să-mi cheltui ultimii douăzeci de dolari. Puteam economisi banii pentru ceva ce-mi doream cu adevărat.

— OK, am acceptat, resemnată.

— Mulțumesc, Lily, mi-a spus mama, îmbrățișându-mă scurt. Seara de mâine e numai a ta.

— Sună bine.

M-am întors în dormitor și am sunat-o pe Isabel.

A răspuns la al doilea apel.

— Sper că nu anulezi.

— Îmi pare rău. Trebuie să stau cu copiii.

— Cum adică, trebuie? Am făcut planuri toată săptămâna. De ce nu stă Ashley?

— Iese în oraș.

Am dus tricoul în baie, unde am tratat pata cu o periuță de dinți veche și săpun.

— Lily! s-a plâns Isabel. Ai promis.

Lua lucrurile și mai în tragic decât o făcusem eu.

— Știu. Dar, din nefericire, mama are drept de decizie în viața mea.

— Nu ai vorbit cu ea mai devreme despre seara asta?

— Crezusem că da, însă bănuiesc că am uitat.

A oftat.

— Asta e. Vorbim mai târziu.

A închis înainte să aștepte să-i spun la revedere. M-am simțit prost, dar ea îl avea pe Gabriel. Se descurca și fără mine.

Mi-am privit părul în oglindă.

— De ce nu poți arăta așa când chiar plec de acasă? am mormăit.

— Nu mai vorbi singură, mi-a aruncat Ashley, trecând pe lângă baie.

— Eram la telefon, i-am strigat.

Apoi, mi-am prins părul în coadă și am plecat să spăl rufe.

Capitolul 11

Când Isabel îmi spusese că urma să vorbim mai târziu, nu mă gândisem că se referise la aceeași seară, pe verandă, cu câte un tip de o parte și de alta. Mă schimbasem într-o pereche de pantaloni de pijama din flanel și un tricou. Țineam poala tricoului boțită în pumn, în timp ce mă holbam la Isabel. Încercam să spun ceva, dar cuvintele refuzau să iasă.

— Bună, a spus ea, ignorându-mi mutra. Putem intra?

— Păi...

A trecut pe lângă mine, trăgându-l pe Gabriel cu o mână, și pe al doilea tip cu cealaltă. Părul în neorânduială și silueta slăbănoagă ale celui din urmă îmi erau vag cunoscute.

— Sigur, intrați, am spus jalnic.

Toți și-au scos pantofii la marginea antreului acoperit cu gresie.

— Ah, nu e nevoie să vă descălțați. Covorul nostru e mereu murdar, oricum.

Am închis ușa. Nu s-au încălțat înapoi.

— Bine. Numai să... pun niște blugi pe mine.

Frații mei care auziseră soneria au ieșit în viteză de la televizor, ținând castronul cu pop-corn pe care li-l pregătisem. Lăsau în urma lor o urmă albă, fiindcă se revărsa peste margini.

— Înapoi la film, Chestiilor. Mă întorc imediat.

M-am repezit la baie, unde mi-am trecut degetele prin părul meu năvăș care o luase iar razna, sperând să-l mai netezesc, și m-am dat cu puțin gloss. Apoi, am mers în dormitor, unde mi-am pus o pereche de blugi și prima bluză decentă pe care am găsit-o, de culoare galben-verzuie, ca muștarul, cu păsărele pe ea.

Când am revenit în cameră, Isabel și băieții ședeau pe canapea, alături de o grămadă de rufe împăturite, iar frații mei reușiseră cumva să scoată iepurele din cușcă și să-i dea drumul pe jos. Sărea peste tot, adulmecând urmele de pop-corn.

— Când v-ați luat iepure? a întrebat Isabel.

Și eu aveam întrebări pentru ea. Cum ar fi fost, de ce se afla acolo? De ce nu mă avertizase?

— Cred că... săptămâna trecută.

Am luat rufele și le-am trântit în coșul de rufe de pe podea.

— Arată destul de dubios, a spus Gabriel.

— Salut, eu sunt Lily, i-am zis străinului din cameră, înainte să se facă prea târziu pentru prezentări.

— Eu sunt David, a spus băiatul. Am avut mate împreună, anul trecut.

L-am privit mai de aproape, în acest nou context. Bineînțeles că îl cunoșteam. Fusesem colegi la mate în anul

doi. Creierul meu nu înregistrase asta, fiindcă crezusem că e prietenul lui Gabriel.

— Mergi la Morris High, am spus, ca o acuzație.

Și era. Dar adresată lui Isabel, nu lui David. I-am aruncat o privire. A zâmbit și a ridicat din umeri. Așadar, fusese de fapt o întâlnire aranjată. Voia să mă văd cu un tip de la școală. Nu era de mirare că se supăraseră când am anulat.

— Da? a spus David, încruntându-se.

— Scuze. Am crezut că ești un prieten al lui Gabriel.

Iepurele a sărit peste o grămadă de piese de Lego împrăștiate și peste piciorul lui Isabel. Ea a tresărit și și-a tras ambele picioare pe canapea, înainte să spună:

— Dar *este* prieten cu Gabriel. Doar că se întâmplă să meargă la școala noastră.

Am vârât piesele de Lego înapoi în cutia lor și am ridicat-o. Iepurele a țopăit spre David și i-a adulmecat manșetele blugilor.

— Chestiilor, puneți iepurele înapoi în cușcă, înainte să arunce o vrajă rea!

— Dar nu e rău, a spus Wyatt.

— Ah, uite că te-a hipnotizat deja. Noi, restul, vom fi bucuroși să ne păstrăm mințile intacte.

Mi-am dat seama că eram stupidă. Trebuia să tac. Dar, când eram nervoasă, aveam tendința să las toate gândurile bizare să-mi iasă pe gură. De fapt, mai tot timpul făceam asta, dar mai ales când eram nervoasă.

Jonah a ridicat iepurele de mijloc, în timp ce acesta dădea din lăbuțe disperat, înainte să se liniștească. Băieții au ieșit din cameră.

— Mama ta le-a luat un iepure? a spus Isabel, uitându-se

lung în urma lor.

— Da, doar o știi pe mama. Bănuiesc că-l vindea cineva pe marginea drumului și s-a temut că e pe cale să ajungă în oală... sau pe o tavă, friptură... oare cum se prepară iepurii?

Nu am primit niciun răspuns.

Mi-am trecut mâna prin părul în dezordine și m-am trântit pe canapea lângă Isabel.

— Deci... a fost ceva plănuit? Sau v-ați decis pur și simplu să treceți să mă salutați?

Isabel s-a întors spre mine, cu ochii ei întunecați strălucind.

— Am decis să trecem să te salutăm și să ți-l prezentăm pe David. E în formația școlii.

Se presupunea că acela era lucrul pe care-l aveam în comun, am ghicit, din zâmbetul mândru al lui Isabel.

— Oh, super! La ce instrument cânti?

David și-a dat la o parte părul de pe frunte. Era slăbănog, dar avea o față de bebeluș, cu obraji rotunzi și un nas lat.

— La clarinet.

— Așa ca regele swingului?

— Poftim?

— Știi tu, Benny Goodman². Nu a dovedit el că se poate ajunge undeva cântând la clarinet?

Cuvintele îmi ieșiseră deja pe gură, când mi-am dat seama cât de jignitoare erau.

— Îmi pare rău. Am fost nesimțită. Sunt multe șanse pentru clarinet. Fanfarele, orchestrele.

---

² Benny Goodman (1909-1986) - cunoscut compozitor, dirijor, clarinetist, muzician de jazz și swing american. În anul 1986 a primit Premiul Grammy pentru întreaga carieră (n. red.).

Acum devenisem condescendentă.

— Lily cântă la chitară, a spus Isabel.

— Încerc.

Oare era prea târziu să nu-i las să intre în casă?

— Vreți ceva de băut?

— Sigur, a spus Gabriel.

— Isabel, hai să mă ajuți la bucătărie.

M-a urmat în bucătărie și, asigurându-mă că băieții nu mă pot auzi, am șoptit:

— De ce mi-ai făcut una ca asta?

Isabel a oftat.

— Credeam că, dacă nu știi că ieși la o întâlnire în seara asta, nu ai motiv să te stresezi. Nu te apuci să exersezi tot felul de replici în minte și să-ți imaginezi reacții.

— Te-ai gândit că stângăcia mea provine din planuri preconcepute de a fi stângace?

— De fapt, da.

Am râs.

— Ei bine, acum știi adevărul.

A râs și ea.

— Cred că știu. Dar, haide. Așa-i că David e adorabil? Și nu e foarte priceput la conversație. Vă potriviți.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îi dai o șansă?

Am luat niște pahare din dulap și am pus gheață din congelator în ele.

— De ce nu?

— Îmi pare rău că nu te-am avertizat. Chiar m-am gândit că va fi mai bine așa.

Știam că avea intenții bune.

— E în regulă. Uite, ia paharele astea două. Lasă-mă să văd ce fac frații mei. Mă întorc într-un minut.

Am deschis ușa camerei în care se afla televizorul. Wyatt și Jonah ședeau pe canapea, cu iepurele între ei.

— Băi, v-am zis să duceți iepurele la locul lui! le-am strigat. O să facă pipi aici și mama n-o să fie încântată.

— Se uită și el la televizor. E emisiunea lui preferată. Când se termină, îl ducem, a spus Wyatt.

Am zâmbit.

— Voi doi sunteți ciudați.

Și îmi plăcea asta la nebunie la ei.

— Când se termină, nicio secundă mai târziu.

— Bine, au cântat amândoi într-un glas.

M-am întors în bucătărie și am umplut celelalte două pahare cu apă. *Bine, draga mea, poți purta o conversație normală cu un grup de persoane fără să te faci de râs. Așa.* Era un discurs bun.

M-am întors în living, unde Isabel îmi luase chitara din dormitor și cânta acorduri inventate.

— Lily, vino încoace! Stai jos! a spus ea, cu o nonșalanță falsă. Tocmai le spuneam băieților că poți cânta ceva pentru ei.

Am înghețat în ușă, cu paharele în mâini. Nu doar fiindcă voiam să dau buzna înăuntru, să-mi smulg copilașul din mâna ei și să-l pun înapoi în husa de protecție... îi permiteam lui Isabel să-mi atingă chitara, fiindcă aveam încredere în ea. Dar, de data asta, nu voiam să cânt. Deloc. Era deja suficient de dificil să vorbesc cu oameni noi, însă cântatul era la un alt nivel, învățasem să cânt la chitară ca să pot scrie cântece, cântece pe care să le cânte alții. Nu eram

artistă.

Isabel m-a privit în ochi și mi-am dat seama că a știut imediat ce gândesc.

— Nu contează. Cânt eu, a adăugat ea, repede.

— Haide! Isabel se laudă cu tine de luni de zile, Lily, a spus Gabriel. Să auzim.

— Eu...

Paharele îmi alunecau din mâini. Le-am pus pe o măsuță și mi-am șters palmele de blugi.

— Nu trebuie, dacă nu vrei, a spus David, și i-am zâmbit recunoscătoare.

Isabel s-a ridicat.

— Pun chitara la loc.

— O iau eu.

M-am întins și i-am luat-o din mână. După ce am băgat-o înapoi în husă și am dus-o în camera mea, m-am alăturat din nou celorlalți.

Isabel ședea pe podea, arătând spăsită. M-am așezat lângă ea.

— Scuze, a spus încetișor.

— E OK.

— Ar trebui să facem un concurs de construit nave, a anunțat ea, răscolind în cutia cu Lego de lângă ea.

— Da, a fost de acord Gabriel. Sunt regele Lego.

— Este un titlu autoproclamat sau ți-a fost acordat? am întrebat.

Isabel a râs. Gabriel s-a prefăcut ofensat.

— Acordat, firește.

S-a așezat alături de noi pe podea și a luat un pumn de piese.

— De tata.

Când voiam să răspund că tații nu erau tocmai niște arbitri corecți, Wyatt a intrat în goană în cameră, ținând ceva în mâna ridicată deasupra capului, Jonah a intrat după el, plângând, cu sângele picurând pe bărbie.

Oh, nu!

— L-am scos! a anunțat Wyatt.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că ținea în mână un dinte, și încă o secundă, că îi aparținuse lui Jonah.

Jonah l-a lovit în spate.

— *Eu* voiam să-l scot.

Am sărit în picioare și mi-am pus mâinile pe umerii lui Jonah.

— Măi, vampirule! Trebuie să-ți clătești gura după ce te hrănești.

A început să râdă printre hohotele de plâns, însă nimeni altcineva nu râdea. Toți păreau oripilați.

— Avea un dinte care se clătina, am explicat rapid. Wyatt, data viitoare lasă-i dintele în pace.

— Dar îi era frică! Mama a spus că, dacă nu îl scoate, o să-l înghită în somn.

Chiar atunci a apărut iepurele, țopăind. S-a dus direct la David și a început să facă pipi pe ciorapul lui. Nu am fost sigură dacă din reflex sau de scârbă, David i-a tras un șut, trimițând iepurele la vreo doi metri de-a curmezișul camerei.

Jonah a icnit.

— L-ai lovit, răule! a strigat el, în timp ce din gură continua să i se prelingă tot mai mult sânge.

Am simțit, cumva, nevoia să mă scuz pentru fratele meu,

dar eram și de acord cu el. Cine lovea așa un biet iepure?

— Wyatt, ai grijă de iepure, am spus, apoi l-am condus pe Jonah la baia de pe hol ca să-l ajut să se spele pe față.

— Bugs Rabbit o să fie OK? a scâncit Jonah.

— E bine. Are multă blană. Asta îl protejează.

— Ai spus c-o să te uiți cu noi la film, Lily, și acum te joci cu prietenii tăi.

— Știu, puștiule. Îți expediez imediat acasă.

Dar nu a fost nevoie. După ce am terminat cu Jonah și m-am întors în living, deja se aflau toți trei la ușă și se încălțau.

Isabel își răsucea brățara înainte și înapoi pe încheietura mâinii.

— Trebuie să plecăm.

David nu mă privea în ochi și părea că nu știe cum să plece mai repede. Își ținea pantoful drept în mână și ieșea pe ușă în vârful picioarelor.

— Când începi să-ți capeți puterile speciale de iepure, sună-mă, i-am spus.

A încercat să râdă, dar i-a ieșit mai degrabă o tuse nervoasă.

Scuze, mi-a transmis Isabel prin semne. Am ridicat din umeri. Nu o puteam acuza. Familia mea era foarte copleșitoare, și acum fuseserăm prezenți doar jumătate. În plus, nici nu-mi păsa. Eram convinsă că David nici măcar nu știa cine fusese Benny Goodman, iar pentru un clarinetist ăsta era de-a dreptul un păcat.

David fusese ales de Isabel pentru misiunea sa și nu făcuse decât să demonstreze că aveam dreptate când o declarasem imposibilă.

Capitolul 12

— Mi-a văzut cineva cleștele cu mâner albastru? a strigat mama, adresându-se casei, în general.

Când șase persoane locuiau sub același acoperiș, era una dintre cele mai rapide forme de comunicare. Nu avea neapărat și rezultate, însă era rapidă.

— Ați auzit?

— Nu! a venit răspunsul lui Wyatt.

Mama și-a vârât capul în camera mea. Ședeam pe pat, în pijama, meditănd încă dacă voiam sau nu să mă ridic.

— Nu l-am văzut, i-am spus, căscând.

— Vrei să vii azi cu mine?

Cam o dată pe lună, mama mergea la diverse târguri în aer liber, sau la piețe de vechituri, unde își vindea creațiile.

— Cât de departe? am întrebat, întinzându-mă leneș.

— E în oraș. Festivalul Toamnei. Douăzeci la sută pentru tine.

Așa ne convingea ea să o ajutăm: ne oferea douăzeci la sută din profit. Părea o afacere bună, doar dacă nu câștiga numai cincizeci de dolari, ceea ce se mai întâmplase până atunci. În cazul ăsta, primeam doar zece dolari pentru întreaga zi. Dar, uneori, câștiga trei sute, iar eu puteam rămâne cu șaizeci în buzunar. Era un risc, unul pe care voiam să mi-l asum, nefiind interesată doar de partea financiară.

Mă interesa și să observ oamenii. Asta mă inspira și mi-ar fi prins bine niște inspirație. De când scrisesem câteva versuri grozave, în timp ce ascultam The Crooked Brookes

seara trecută, nu-mi mai veniseră alte idei. Anunțul din ziar mă tachina de pe peretele de lângă pat. îmi amintea că mai aveam mai puțin de două luni la dispoziție ca să scriu un cântec cap-coadă: muzică, versuri, tot tacâmul. Și abia dacă terminasem câteva rânduri.

— Da, vin, am spus, ridicându-mă.

Mama a încuviințat.

— Plecăm în jumătate de oră.

*

Toneta de pop-corn era mai aproape de ghereta noastră decât de obicei, iar mirosul dulce din aer aproape compensa descoperirea pe care o făcusem când ajunsesem la Festivalul Toamnei. În ghereta de lângă noi se afla Cade Jennings. Tatăl lui deschisese o firmă de asigurări de mare succes, iar astăzi ofereau cotări chiar în mijlocul tarabelor meșteșugărești.

M-am strâmbat. Nu ar fi trebuit să existe o secțiune diferită pentru genul ăla de lucruri?

Mama își descărca tăvile pe masă, iar eu încercam să mă gândesc la o scuză pentru a dezerta.

— Să aduc ceva de băut? am întrebat.

— Am adus niște sticle cu apă, mi-a spus, arătând spre o geantă de sub masă.

— Gustări?

— Deja ți-e foame?

Era nouă dimineața și luasem micul dejun înainte să plecăm. Era o întrebare valabilă.

— Nu, cred că nu.

— Mai este o casetă cu inele dedesubt. Nu vrei să le aranjezi tu?

— OK.

Am ridicat fața de masă și am tras afară cutiile.

— Cum de nu vindem azi niciuna dintre creațiile tatii?

Mă refeream la piesele de mobilier. Mobila tatii era într-adevăr foarte drăguță, chiar mai reușită decât colierele pe care le făcea și apoi pretindea că sunt mai bune decât ale mamei.

— Lucrează la un contract, niște dulapuri de bucătărie pentru o casă din Scottsdale.

— Ah, ce bine!

Contractele erau plătite constant, cu bani mai mulți.

Am privit în stânga. Cade nu mă văzuse încă, sau cel puțin așa bănuiam, din lipsa comentariilor provocatoare. Aranja niște pliante pe un stand de plastic. Nu-l mai văzusem niciodată spilcuit. Purta pantaloni de costum, o cămașă cu nasturi până jos, și chiar cravată. Am simțit că sunt îmbrăcată și mai neglijent decât de obicei, cu fusta mea înflorată, făcută în casă, și vesta din denim. Nu voiam să-mi ascund jumătate din ținută stând pe scaun, chiar dacă eram foarte tentată. Nu-mi păsa ce crede Cade despre mine.

Un tip care nu semăna deloc cu Cade a trecut prin fața gheretei, ținând două pahare cu capac. I-a întins unul lui Cade.

Poate Cade semăna cu maică-sa. Sau poate tipul era partenerul de afaceri al tatălui. A mormăit ceva spre Cade, care a renunțat la pliantele pe care tocmai le aranjase și a umplut standul de plastic cu altele.

Mama a început să discute cu doamna din dreapta noastră despre potențialul număr de vizitatori de astăzi. Cade mi-a întâlnit privirea, de parcă știuse că mă uitasem la el tot timpul, și un zâmbet leneș i s-a întins pe buze.

— Iei notițe? a întrebat. Așa arată succesul.

A trecut cu privirea peste bijuteriile de pe masa mea, oprindu-se asupra tăvii cu colierele cu pene. A ridicat din sprâncene.

— Cred că o să ai nevoie de mai mult decât simplele notițe.

M-am prefăcut că scriu pe un clipboard.

— Primul pas, îmbracă-te ca la patruzeci de ani. Pasul al doilea, poartă-te urât cu lumea. Pasul trei, poartă-te de parcă lumea se învârte în jurul tău. Am omis ceva?

Cade a rânjit.

— De fapt, ai omis. Nu te mai preface că știi totul, nu mai scrie în timp ce mergi, și mai gândește-te și la alții din când în când.

— Ce? Eu, să mă mai gândesc și la alții? Asta ce vrea să însemne?

— N-are niciun sens ascuns.

Am mijit ochii, pe cale să spun ceva ce probabil nu ar fi trebuit, când mama mi-a pus o mână pe umăr.

— Mergi la școală cu băiatul ăla? a întrebat, făcând semn spre Cade. Ce drăguț!

Apoi, spre oroarea mea, a strigat:

— Salut. Mă bucur să te cunosc.

Cade și-a etalat zâmbetul care i-ar fi putut părea sincer mamei, însă era doar o batjocură.

— Salut, vecină de gheretă, a spus, iar mama a râs, de parcă ar fi fost o replică foarte isteasă.

— Ce simpatic! a spus mama, încet. O cunoști pe fiica mea? Asta a spus-o la volum maxim. M-am înfiorat.

Cade m-a privit și ochii lui aveau o strălucire jucăușă.

— Da. Suntem colegi de școală.

— Grozav. Dacă merge greu azi, n-o să vă plictisiți atât de tare.

— Lily face mereu lucrurile interesante, a adăugat Cade.

— Așa cred și eu, a spus mama, de parcă el nu tocmai în ar fi insultat.

Urma să fie o zi groaznică.

*

Din fericire, însă, Cade și-a văzut de treaba lui și eu de a mea. La un moment dat, mi-am dat seama că plecase din ghereta lui de vreo oră și nu se mai întorsese. Ce bine!

O femeie cu o punguță de mărunțiș și câteva șuvițe de păr colorate ajunsese la taraba noastră, uitându-se la prețurile fiecărui obiect și numărându-și bănuții. De fiecare dată când constata că nu îi ajungeau, trecea la următorul obiect. Legat de situația asta, identificasem un cântec. *Dacă un bănuț aduce noroc și o monedă îndeplinește o dorință, cum de cei unsprezece cenți ai mei nu mi-au cumpărat ce vreau?* Am chicotit la versurile jalnice din mintea mea.

— Ce-i atât de amuzant? a întrebat mama.

— Păi, nimic.

— Ești gata pentru pauza de prânz?

— Sigur!

Mi-a întins o bancnotă de zece.

— Eu vreau un burrito vegetarian din cele mari.

— OK. Revin imediat.

Mi-am croit drum prin mulțime în direcția camionetelor cu mâncare de la capătul străzii. Stăteam la coadă de câteva minute, când l-am văzut pe Cade, stând la o masă lungă, din plastic, cu unul din prietenii lui de la școală – Mike. Erau la o

aruncătură de băț și, chiar dacă mă străduiam să nu trag cu urechea, îi auzeam perfect.

— Crezi că antrenorul se așteaptă să venim la fiecare antrenament și la fiecare meci? Întreba Mike.

— Mda, a răspuns Cade, oftând. Cel puțin, nu trebuie să-ți petreci diminețile aici și după-amiezile acolo.

— Așa este. Câte mai ai de lucrat? a întrebat Mike.

— Câte decide firma, a răspuns Cade.

— Asta nu-i așa rău. Măcar întâlnești gagici, spre deosebire de meciurile de baseball de la club.

— Serios? Ai remarcat vârsta medie a cumpărătoarelor? Nu-i tocmai segmentul meu de interes.

— Am văzut-o pe gagica aia de la școală în ghereta de lângă a ta... știi tu, cum o cheamă... Lily. Ar putea fi interesant. E ciudată, dar drăguță.

M-am încordat.

— Lily Abbott? a spus Cade. Crezi că Lily Abbott e drăguță?

— Tu nu?

— Nu.

— Atunci, poate merg eu să discut cu ea.

— Crede-mă pe cuvânt: evit-o cu orice preț. Nu merită. E o...

Înainte să pot auzi cum și-a încheiat Cade minunata propoziție, persoana care se afla la coadă în spatele meu s-a răstit:

— Ai de gând să comanzi, sau doar căști gura?

— Ah, comand.

Agitată am făcut un pas spre geam, privind încă o dată spre Cade și verificând dacă mă văzuse. A ridicat o

sprânceană spre mine, apoi a luat o gură de suc. Am comandat în grabă și am așteptat în partea opusă, departe de Cade.

Gândurile mi se învârteau prin minte. Tipul ăla, Mike, credea că sunt *ciudată, dar drăguță*? Nu m-aș fi așteptat. Nu aveam impresia că aș fi fost remarcată de băieți în vreun fel. Dar nu am fost deloc surprinsă de răspunsul lui Cade.

Îmi dădeam seama de ce mă detesta Cade. Chiar da. În mintea lui, eu am destrămat cuplul pe care îl forma cu Isabel. Și aș fi putut să-i suport ura, dacă ar fi fost singurul motiv. Însă atitudinea lui față de mine nu era ceva nou. Nu crapost-Isabel. Începuse odată cu relația lor. Ticăloșia lui fusese cea care mă făcuse să-l vreau departe de ea. Atitudinea lui o precedase pe a mea. El îmi hrănise disprețul cu al lui, iar eu nu pricepeam defel care fusese motivul.

Capitolul 13

Chimia fusese, cândva, ora peste care aveam nevoie de curaj ca să trec. Acum, era ora pe care eram nerăbdătoare să o încep. Luni dimineață, timpul părea să se târâie la infinit. Ora de mate fusese o tortură. Ora de compunere, preferata mea, trecuse lent, iar la engleză, domnul Logan hotărâse că era necesar să citim *Romeo și Julieta* cu voce tare, pe toată durata orei, cu accent britanic. Câțiva elevi din trupa de teatru fuseseră cei care păstraseră lucrurile cât de cât interesante. Toți ceilalți măcelăriseră textul. Încă două ore până la bilețelul de azi.

A patra oră a fost sesiunea mea de „lucru” – fiecare elev petrecerea o oră pe zi ajutând într-un departament al școlii.

Anul acesta, lucram la biroul doamnei Clark, de la administrația școlii. Nu era deloc rău.

Îmi croiam drum pe holurile aglomerate ale clădirii, când l-am văzut pe Lucas în fața mea. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât toți cei din jur. Spre capătul coridorului, a luat-o pe lângă perete. Așa am făcut și eu. În secunda următoare, mi-a stat inima.

E în regulă, mi-am spus, salută-l și tu, asigură-te că știe că există.

Nu putea fi atât de greu. *Bună* era un cuvânt inofensiv.

Lucas a deschis o ușă în dreapta, și aproape că l-am urmat, înainte să se închidă și să remarc simbolul albastru al unui bărbat desenat pe ea. Aproape că intrasem în toaleta băieților. Din câte se părea, eram obsedată.

M-am întors brusc și m-am ciocnit de Isabel, ceea ce a fost o ușurare. Aveam nevoie de o intervenție sau măcar de o predică despre cât de ciudat era să urmărești băieți în tăcere.

Doar că Isabel nu era singură, ci însoțită de un băiat. David. Isabel mi-a zâmbit, încântată.

Am oftat. Chiar trebuia să repetăm figura? Isabel nu știa să renunțe!

— Lily! a strigat ea, plină de energie. Uite peste cine am dat!

— Salut, am spus.

— Bună, a răspuns David, cu mâinile în buzunar. Ce faci?

— Binișor. Ai reușit să scoți mirosul de urină din șoseta aia?

— Am aruncat-o.

— Oh! E și asta o soluție.

Mi se părea o exagerare, dacă mă întrebați pe mine, dar poate că mirosea mai urât decât îmi putusem imagina.

M-am uitat la Isabel. Avea un zâmbet lipit pe față, de parcă asculta cel mai drăguț dialog din lume. Era o pețitoare total lipsită de talent. Speram să nu se gândească serios să-și facă o carieră din asta.

— Să știi că n-am vrut să-l lovesc, a adăugat David, privind în pământ. Iepurele. Doar că... doar că m-a luat prin surprindere.

Am zâmbit.

— Fratele meu va fi ușurat să afle asta, deși, probabil, va trebui să-l eviți o vreme. Pe fratele meu, adică. Ah, de fapt, și pe iepure, cred.

Nu că David și-ar fi dorit să mai calce vreodată în casa de nebuni.

— Glumește, l-a lămurit Isabel.

— Da, glumesc.

Probabil că fusesem nepoliticoasă. M-am bucurat că Isabel îmi înțelegea umorul și putea traduce pentru mine.

— Deci... în legătură cu tema la chimie, a spus David, întorcându-se spre Isabel, și mi-am dat seama că așa începuse, probabil, conversația lor, și așa îl atrăsese până aici.

— Te ajut! Eu și Lily ne vedem la bibliotecă în fiecare miercuri, după ore, ca să lucrăm la chimie, a spus Isabel.

Cu siguranță nu făceam asta.

— De ce nu vii și tu săptămâna asta? a continuat ea.

— Sigur că da.

David mi-a zâmbit puțin și m-am înmuiat. Poate că era doar timid și stânjenit. Asta puteam înțelege și empatizam cu

săracul băiat. Am fi putut deveni prieteni. Poate câteva conversații aveau să-l determine să-și dezvăluie adevărata personalitate.

— De la domnul Ortega o să mi se tragă sfârșitul!

— Și mie, am confirmat eu. Voi doi sunteți colegi la ora de chimie? am întrebat privind de la David la Isabel.

— Nu, a spus ea. Eu am chimie a patra oră, iar David, a doua.

— Iar eu, a șasea, am spus, aproape doar pentru mine.

Fiecare dintre noi era în una dintre cele trei clase de chimie din anul nostru. Singurele care existau. Corespondentul meu misterios se afla în una dintre clasele lor. Unul dintre ei doi știa cu siguranță cine stătea pe locul meu. Tot ce trebuia să fac era să deschid gura, să întreb... și să distrug pentru totdeauna ora de chimie. Era singurul lucru pe care-l așteptasem cu nerăbdare în ultima săptămână și jumătate. Nu aveam de gând să stric asta din pură curiozitate. Deja îi spuseseam lui Isabel că nu voiam să știu cine era corespondentul meu – și chiar nu voiam.

A sunat ultimul clopoțel. David, Isabel și cu mine am mers fiecare pe drumul nostru. Grăbindu-mă spre biroul administrației, am zâmbit. Eram cu un pas mai aproape de ora de chimie.

*

Nu a fost nevoie să mă uit sub banca mea ca să găsesc bilețelul. Mâna mi s-a dus singură spre el. Devenisem deja expertă la despăturirea lui fără zgomot și la amplasarea lui sub singura mea foaie de hârtie. Nici măcar nu credeam că Lauren își dădea seama ce fac. Mi-am ținut respirația și am citit:

Piesa 4 este fi preferata mea. Și să știi că piesa 8 e minunată.

Ai avut dreptate, nu e deloc deprimantă. (Nu spun asta doar pentru că tipa cool care cântă la chitară în noua mea trupă imaginară spune că-i place!)

Apropo, nu cânt la chitară, așa că nu se pune problema de furat solouri. Asta înseamnă că-i oficial, nu? Avem nevoie de un nume pentru trupă. Ceva extrem de siropos, cum ar fi Rainbows & Roses. Toate melodiile noastre ar fi însă pline de furie. Ar crea un contrast delicios. Am o mulțime de inspirație pentru furie acum: un tată vitreg groaznic, o mamă distantă și un tată absent. Ca lumea, ce zici? Uite, chiar acum o să inventez un prim vers excelent... Părinții (pauză pentru un solo de chitară dramatic – al tău) sunt (pauză pentru solo de percuție) jalnici. Hmmm... poate n-ar trebui nici să scriu versurile. Abilitățile mele muzicale nu prea se transpun într-o trupă. Atunci, ce-mi rămâne de făcut? Pot sta în spate și dansa. Ah, și, de asemenea, dacă domnul Ortega mă prinde scriindu-ți bilețelul, va trebui să mi-l îndes în gură și să-l înghit. Sper că pot conta pe același gen de angajament și din partea ta.

Am zâmbit. După anticiparea din weekend și întreaga dimineață, fusesem îngrijorată că bilețelul mă va dezamăgi. Nu o făcuse. Era simpatic, amuzant, și puțin trist. Mi-am dorit să pot face ceva pentru partea tristă, ceva care să-l ajute să se simtă mai bine.

Am scos o foaie nouă de hârtie, fiindcă acum, că ne spuneam lucruri mai personale, n-aș fi vrut să găsească cineva întregul nostru dialog sub bancă. Dacă era descoperit, era mai bine să existe mai puțin material.

Deja ne luăm unul față de celălalt angajamente de genul înghițirii hârtiei? Cred că ne mișcăm puțin cam repede, din punctul meu de vedere. Și, așa este, versurile tale mai au nevoie de îmbunătățiri. Ce alte abilități muzicale mai ai? Poate le folosim cumva.

Dar, da, e material serios pentru versuri. Ar face o melodie superbă. Să profiți de viața ta tristă e super, așa-i? Dar, serios, chiar îmi pare rău. Nu știu dacă pot fi de mare folos, dar simte-te liber să te plângi. Sunt o ascultătoare bună, mai ales în scrisori – unde nu am de ales.

Vrei să auzi despre viața tristă a altora? Cea mai bună prietenă a mea a adus un tip la mine acasă, ca un fel de întâlnire aranjată, iar el a fugit țipând. Atât de dusă e familia mea. Familia ta a reușit vreodată performanța asta? Mă cam îndoiesc.

Nu eram sigură că luarea în derâdere a situației lui era procedura corectă, însă părea genul care aprecia umorul. Și mă simțisem bine exprimându-mi frustrările cu privire la weekend. Nu puteam să mă plâng lui Isabel, fiindcă știam că avea să-mi spună că era totul în regulă și că nimeni nu credea că familia mea e nebună, deși eram convinsă că asta credeau toți.

Am împăturit bilețelul și l-am pus cu grijă la loc. Acum, trebuia să aștept douăzeci și patru de ore răspunsul. Era atât de enervant, față de trimiterea mesajelor pe telefon!

Nu. Nu era. Era ceva legat de secrete și anticipare, și de posibilitatea de a fi prinși, care făcea totul mult mai *interesant* decât mesajele pe telefon.

*

Ziua următoare, eram la fel de entuziasmată, când am scos

răspunsul de sub bancă.

Nu, nu pot spune că familia mea a făcut vreodată pe cineva să o ia la goană, urlând. Asta ar fi însemnat să se implice cumva în viața mea. Părinții mei au divorțat acum șapte ani, iar tata s-a mutat, ca să scape de mama și de mine. Dacă mama n-ar fi menționat unde se muta, de câteva ori, nici n-aș fi știut.

De asemenea, cred că se vede cu o tipă cu patru ani mai în vârstă decât mine. Știu asta fiindcă mama a făcut o criză la telefon, cu vreun an în urmă. Cred că s-a recăsătorit doar ca să-l enerveze pe tata, fiindcă mă îndoiesc profund că-l place pe jegul cu care a făcut-o. E imposibil de satisfăcut – totul trebuie să fie mai bun, mai mult, perfect pentru el.

Ce zici despre toate astea? Tu mi-ai scris că pot să mă plâng.

Nu știi, totuși, dacă să cred partea cu „sunt o ascultătoare bună, fiindcă e o scrisoare”. Practic, ai putea să sari direct la final și să pretinzi că ai citit totul. Așa ai făcut? Uite, îți ofer câteva cuvinte-cheie, ca să poți fabrica un răspuns: zonă-tampon cât cinci state, devorator de minore, căsătorie lipsită de iubire (sună a versuri; ia uite, devin tot mai bun – am revenit în forță pentru postul de textier). Voiam să-i spun doar „devorator”, dar asta se folosește doar pentru femei, nu? Cât sexism. Cum se numesc, atunci, bărbații de 50 de ani care se văd cu adolescente?

Mi-am ascuns zâmbetul, ca Lauren să nu observe. Corespondentul meu avea un stil aparte de a face până și cele mai triste lucruri să pară amuzante. M-am uitat la domnul Ortega.

Trebuia să mă prefac atentă timp de cinci minute, înainte

să răspund. Era metoda mea de operare: ascultă, scrie, ascultă, scrie...

Cred că le spunem „perverși”. Și îmi pare rău. Aș vrea să fiu mai mult decât o ascultătoare bună care citește scrisori întregi și nu doar elementele-cheie. Aș vrea să am sfaturi grozave pentru tine, despre cum încercările prin care trecem ne fac cine suntem, sau ne cizelează caracterul, sau așa ceva, dar știi că nu ajută. Așa că, dacă vrei sfaturi, va trebui să găsești un alt birou căruia să i te adresezi. Eu doar o să te însoțesc.

Sunt impresionată de cât de bine ți-ai păstrat simțul umorului în toate astea. Nu ai lăsat nimic să te afecteze și să te transforme într-o persoană plină de furie. Sau ai făcut asta? Ești unul dintre ăia care izbesc dulăpioare din mers, sau lovesc animăluțe? Sau scrii cântece pline de furie (pe bune)? Așa am început subiectul, nu? Că vom folosi nedreptățile tale pentru a crea niște melodii fantastice! OK, deci prima se va numi Abandonat. Voi încerca să-mi dau seama cum să folosim termenul „devorator de minore” în el.

Speram că va reacționa bine la ideea mea de a transforma subiectele triste în surse de amuzament. Asta fiindcă, înainte să adaug ultima frază, mă uitasem la titlul acela minute bune. *Abandonat*. Titlul care reprezenta tatăl care-și abandonase fiul, fără să privească înapoi. În stomac mi s-a format un gol, pe care trebuia să-l umplu cumva.

Am împăturit bilețelul și l-am prins sub bancă.

Capitolul 14

Nu mă gândisem serios să scriu un cântec inspirat de viața

corespondentului meu. Se presupunea că fusese o glumă asemănătoare cu cele pe care le făceam cu Isabel, despre cum aş scrie o carte despre viaţa ei amoroasă. Dar nu aşa s-a întâmplat. Ce s-a întâmplat a fost că titlul, *Abandonat*, şi cuvintele lui mi-au adus atâtea imagini în minte, încât m-am trezit în acea seară cu caietul pe genunchi scriind.

Mai întâi, am umplut marginile cu notiţe despre ce îmi împărtăşise cu privire la viaţa lui. Apoi, am lăsat cuvinte să-mi inspire versuri.

Am transformat aşteptarea în artă.

Mi-am pansat strâmb inima deşartă.

Fiindcă mereu mi-am zis c-o să te-ntorci odată.

Uşa s-a deschis brusc şi a intrat Ashley. S-a aruncat pe pat cu un oftat adânc.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o.

— Tocmai ce m-am umilit complet în faţa colegului de muncă de care-mi place în secret.

— Cum aşa?

Mi-a arătat dinţii.

— Vezi?

— Nu.

— Exact. Mai devreme, chiar aici – a arătat spre incisivul de sus – rămăsese un rest de mâncare. Nu mi-a spus nimeni. Nimeni. Ah, stai, Mark mi-a spus, după ce tocmai vorbisem cu el cinci minute.

Am râs.

— Tu mi-ai fi spus, nu? Tricia ar fi trebuit să-mi spună. E un cod între fete. Cred că şi Tricia îl place pe Mark, asta-i problema.

— Poate că nu a observat.

— Lil, oamenii din stația spațială au văzut-o! Era o bucată uriașă! Chiar pe dintele ăsta din față!

— A fost o nesimțire din partea celor din cosmos să nu-ți spună.

— Ha, ha!

— Poate s-a gândit și tipul că e amuzant, am spus.

Ashley a gemut.

— Asta a și crezut. De aceea e un coșmar. Dacă vrei o relație cu un tip, mai întâi trebuie să-i pari misterioasă, apoi interesantă, și doar apoi amuzantă. În ordinea asta. Dacă ordinea se modifică, vei purta mereu eticheta de *prietenă*.

M-am încruntat.

— Interesantă teorie.

— Încercat și dovedit. Iar partea amuzantă trebuie să fie intenționată, nu treaba asta cu făcutul de râs în public.

Ha! Poate că de aia nu avusesem niciodată o relație, fiindcă mereu mă făceam de râs?

Ashley s-a rostogolit de pe pat și s-a așezat pe podea, cu spatele la mine.

— Împletește-mi părul. Vreau să fie ondulat mâine. În plus, o să mă facă să mă simt mai bine.

— Ești atât de neajutorată!

Uneori, simțeam că Ashley e sora mai mică.

— Poftim?

— Dă-mi o perie.

A sărit în sus și a ieșit din cameră.

Mi-am privit caietul.

— Nu vom petrece niciodată suficient de mult timp împreună, așa-i? l-am întrebat, oftând. De parcă oamenii ar încerca mereu să ne despartă.

Sora mea s-a întors, balansând o perie între degetul mare și arătător.

— Cu cine vorbești?

— Cu mine.

— Faci des asta.

— Știu. Sunt singura care mă înțelege.

Ashley a aruncat cu peria în mine, ratându-mi la mustață piciorul, apoi s-a așezat pe podea, lângă patul meu. Am închis caietul în pofida voinței mele.

Sora mea avea un păr frumos, lung, întunecat, mult mai închis la culoare decât al meu. Și, spre deosebire de onduleurile mele nebune, al ei era perfect drept.

— Oamenii plătesc bani grei pe plăci de păr scumpe ca să-și facă părul să arate ca al tău, i-am spus, punând peria la lucru.

— Și oamenii plătesc bani grei pe ondulate scumpe ca să-și facă părul să arate ca al tău.

— Cred că toată lumea dorește exact ce nu are.

De parcă aș fi făcut o afirmație despre viața ei amoroasă, Ashley a declarat:

— Băieții sunt nașpa.

— Amin, am confirmat.

Ashley și-a dat capul pe spate.

— Ce? Ești de acord? Spune tot.

— Vrei să te simți mai bine în legătură cu presupusa ta situație jenantă care de fapt li se întâmplă tuturor? am întrebat.

— Nici chiar tuturor.

— Tuturor, la un moment dat, ne rămâne mâncare între dinți. Dar sunt convinsă că iepurașul tău nu a făcut niciodată

pipi pe piciorul tipului cu care te întâlneai.

Ashley a râs.

— Da... exact, am spus.

Ashley nu s-a mai oprit din râs, ci și-a lipit fruntea de genunchi, făcându-mă să dau drumul împletiturii.

— Așa, râzi mai departe, am zis.

— Scuze, îmi pare rău, îmi pare rău.

S-a așezat la loc și i-am răsfirat din nou părul, începând să împletesc, când a izbucnit iar în râs.

— Nu-ți mai împletesc părul, am anunțat-o, dându-mă înapoi.

— Nu, nu, nu, a spus. Scuză-mă.

I-am adunat părul. Au trecut două minute, apoi a spus:

— Acum îi spui Picior Pișat? a spus ea, izbucnind iar în râs.

I-am dat drumul la păr și am împins-o.

— Ashley, oprește-te!

S-a ridicat, oftând mulțumită.

— Poveștile tale sunt cele mai bune, Lil. Viața ta socială e atât de amuzantă! Mersi că m-ai făcut să mă simt mai bine.

Și, spunând asta, a ieșit din cameră.

— Da, asta-s eu, fata a cărei viață socială îi face pe toți să simtă că a lor e super, am spus eu, fără să mă adresez nimănui.

Mi-am luat caietul, am dat paginile până la final, ți-am pus titlul: *Suspecti*. Nu aveam o viață socială chiar atât de tristă. Aveam o relație amuzantă și perfect normală cu un corespondent anonim. OK, un corespondent anonim nu se încadra neapărat în conceptul de „normal”, dar aveam să ignor asta. Poate că era timpul să aflu cine era.

Capitolul 15

— Doamnă Clark, aveți niște reguli când ieșiți la întâlniri?

Începeam să mă întreb dacă eram singura fată din lume care nu avea reguli cu privire la întâlniri și dacă asta era o parte din problema mea. Stăteam la un birou din clădirea principală, îndeplinindu-mi îndatoririle de ajutor care astăzi constau în transferarea fișei de pontaj scrisă de mână din ziua anterioară în calculator.

Doamna Clark a ridicat privirea din calculator. Arăta cam de vârsta mamei și era frumoasă, cu păr lung, blond, și ochelari. Aproape că mi-o puteam imagina fiind adolescentă. Aproape.

— Reguli? a întrebat ea, încruntându-se.

— Da, cum ar fi: „să fii misterios, dar nu prea misterios”, „să nu râzi de potențialul partener”, chestii din astea.

A zâmbit.

— Îți faci un obicei din „a râde de potențialii parteneri”?

— Doar dacă fac ceva amuzant.

Doamna Clark s-a gândit o clipă.

— Pe vremea când mergeam la întâlniri, prietenele mele și cu mine spuneam: „nu plânge în fața lui înainte de a treia întâlnire”.

— Să plâng? am repetat eu, încruntându-mă.

— Da. Băieții se fâstăcesc dacă plângi.

— Nu cred c-ar trebui să-mi fac griji referitor la asta.

— Să plângi?

— Să ajung la a treia întâlnire.

A zâmbit iar, de parcă n-aș fi făcut o glumă. Făcusem,

într-un fel.

— Regulile sunt prostesti, a spus. Poartă-te natural.

— E mai ușor de spus decât de făcut.

Am introdus ultimul pontaj în calculator, apoi am îndosariat foaia.

— Gata.

— Bravo!

Mi-a arătat spre cealaltă parte a camerei.

— Poți să iei, te rog, cheile de pe dulapul de acolo și să lași pachetul ăsta în cabinetul doamnei Lungren?

— Sigur.

M-am ridicat de pe scaun.

— De ce am nevoie de cheie?

— Doamna L. Încuie în timpul orei a patra, fiindcă e oră de pregătire.

— Unde sunt cheile?

— Nu te-am mai rugat niciodată să lași lucruri în camere încuiate?

— Nu.

A mormăit ceva, parcă surprinsă.

— Păi, ești responsabilă, așa că pot avea încredere în tine. Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a dus la un dulap din spatele biroului, a scos de acolo niște chei și mi le-a dat.

— Sunt super responsabilă, am promis, zâmbind.

Atât de responsabilă încât, după ce am lăsat pachetul în cabinetul doamnei L, m-am trezit în clădirea de Științe, îndreptându-mă spre sala 201. Acolo aveam cursurile de chimie. Voiam doar să mă uit pe geam, mi-am spus. Să văd cine stătea în banca mea. E adevărat că Isabel avea chimie a patra oră și aș fi putut să o întreb. Dar cea mai bună prietenă

a mea mi-ar fi spus dacă vedea pe cineva scriind bilețele întreaga oră. Observa mereu asemenea lucruri. Mai ales că știa că fac schimb de bilețele cu cineva. Corespondentul meu avea, probabil, chimie a doua oră.

Dar voiam să arunc o privire.

Inima îmi bătea cu putere când am ajuns. Dar sala era învăluită în întuneric și încuiată. De ce? Era un anunț pe ușă, dar eram prea agitată să stau să-l citesc.

M-am întors și m-am grăbit să ajung înapoi la birou, înainte ca doamna Clark să-și dea seama că fusesem plecată prea multă vreme și să mă lipsească pe viitor de privilegiile legate de chei.

*

Când am ajuns la ora de chimie, am găsit din nou ușa încuiată și clasa goală. De data asta, am citit anunțul de pe ușă: *Azi laborator. Ne vedem în sala 301.*

Laboratorul! Uitasem de el. Asta însemna că azi nu primeam bilețel. Mai însemna și că nu citise bilețelul meu din ziua precedentă. Nu-mi aminteam precis ce scrisesem. Credeam, vag, că încercasem să fac niște glume. Avea să creadă, oare, că râdeam de el? Mă străduiam prea tare să fiu amuzantă?

Nu avea importanță, doar nu încercam să-mi dau întâlnire cu tipul. Nici măcar nu știam cine era, încă. Nu aveam de gând să exagerez cu analiza situației. În plus, regulile erau stupide.

— Aici spune: *Azi laborator. Ne vedem în sala 301.*

Cade a citit fiecare cuvânt de pe anunț cu încetinitorul.

M-am întors cu dorința să-i trag un cot, însă nu mi-am mișcat mâinile.

— Aha. M-am prins.

— Stăteai aici de atâta timp, încât mă întrebam...

— Acum mă urmărești?

A ridicat brațele, dându-se la o parte.

— Încercam doar să fiu de ajutor. Asta sunt eu.

— Ce înțelegi tu prin „ajutor” necesită o reevaluare.

A zâmbit și a început să aplice bife imaginare în palma dreaptă.

— Să îngrijești, să salvezi, să fii chipeș. Cred că le bifez pe toate.

— Sunt convinsă că ai doar calitatea care nu are nicio legătură cu „ajutorul”.

— Mă bucur să aflu că mă consideri chipeș, Lily. Mereu am știut că așa e.

M-am îmbujorat, dându-mi seama cum căzusem în capcană.

S-a aplecat.

— Asta înseamnă 201...

A arătat spre el.

— La trei.

A arătat spre mine.

— Dacă tot ții scorul.

L-am împins ușor și m-am îndepărtat.

— Am cel puțin cinci puncte, am mormăit.

Am ajuns în laborator și m-am așezat pe scaun, lângă partenerul meu de laborator, Isaiah. Știam că nu aveam să găsesc un bilețel sub masa lungă. Dar m-am uitat, oricum. Erau doar tuburi care duceau spre arzătoarele Bunsen. Corespondentul meu probabil stătea într-un loc complet diferit, în laborator. Însă tot am fost dezamăgită.

Isaiah mi-a dat o pereche de ochelari de protecție și mi-a spus:

— Ar trebui să verific flacăra, de data asta. Dragonul tău de hârtie de data trecută aproape a declanșat alarma de fum.

— Mersi, am oftat, după care m-am apucat de lucru.

Capitolul 16

Am fost prima care a ajuns la bibliotecă, după școală. Am găsit o masă în spate și mi-am pus rucsacul în mijlocul ei. Era deja un început mai bun decât data trecută când petrecusem timp cu David, fiindcă nu se întâmpla la mine acasă. Fără piese Lego împrăștiate și mormane de rufe murdare, fără frați cu bărbii însângerate și, cu siguranță, fără iepuri cu probleme de control al vezicii.

OK, mi-am spus, așezându-mă pe scaun. Isabel face eforturi în misiunea ei de a te transforma într-o persoană cu potențial pentru întâlniri. Poți să te străduiești și tu. Nu eram sigură în ce ar fi constat străduința. Să nu deschid gura?

Șezând acolo și gândindu-mă cum să fiu normală, mi-am dat seama că mă holbam la un tip care stătea cu două mese mai încolo. Și nu era orice tip. Era Lucas. Mi s-a oprit respirația.

Atenția lui era complet concentrată asupra cărții din fața lui. Urmărea rândurile cu degetul. Asta era ocazia mea să-l salut, sau să-l întreb dacă știa unde se află secția de non-ficțiune, sau orice altceva. Puteam face asta.

Chiar când încercam să mă autoconving, a ajuns David.

— Bună, a spus, așezându-și rucsacul lângă al meu.

— Salut.

S-a așezat și a scos niște cărți din rucsac. L-am deschis și eu pe al meu și mi-am scos cartea și caietul. Chestia asta cu *nevorbitul* funcționa de minune și făcea lucrurile mai puțin jenante.

— Tăcerea e puțin ciudată, nu crezi? a întreat.

Ah. Sau nu.

— Nu, mie-mi convine tăcerea. În fond, suntem la bibliotecă. Aici s-a născut tăcerea.

— Aici s-a născut tăcerea? a repetat David.

— Toate cuvintele sunt deja folosite de cărți.

Când eram mică, asta credeam, că oamenilor li se spunea să facă liniște pentru ca vorbele lor să nu fie furate de cărți. Mă gândeam că au nevoie de cuvinte ca să existe. Evident că aveau, dar mă gândeam că au nevoie de cuvinte rostite. Mda... fusesem dintotdeauna o ciudată.

— Iar eu mă gândeam că bibliotecile sunt tăcute fiindcă oamenii trebuie să studieze, a șoptit David.

— Asta poate fi o explicație la fel de bună.

A râs puțin și privirile noastre s-au întâlnit. Părea să fie amuzat pe bune. Era un lucru bun. Sau era prea devreme să judec asta?

A deschis cartea.

— De obicei Isabel întârzie?

— De obicei... ce expresie subiectivă!

Mai ales ținând cont că ea și cu mine nu ne întâlneam niciodată la bibliotecă să învățăm.

— Serios?

Și-a privit ceasul.

Înainte să pot răspunde, a apărut Isabel, valvârtej.

— Salut! Scuze, am fost reținută la mate, pentru că Sasha

avea nevoie de notițele de ieri.

— Sasha? am repetat, dându-mi ochii peste cap. Iubita lui Cade?

— Nu cred că ea și Cade sunt împreună. Sunt?

— Credeam că da.

M-am uitat la David, ca să mă susțină, însă el întorcea paginile cărții de chimie, de parcă n-ar fi fost atent la conversație.

— Bănuiesc că ar putea fi. N-a spus nimic, niciodată.

Oare simțeam o urmă de gelozie în vocea lui Isabel? De ce ar fi Isabel geloasă pe Sasha?

— Nu știam că ești prietenă cu Sasha, am spus, simțind chiar eu o urmă de gelozie.

— Nu suntem, a spus Isabel, deschizând cartea, dar toată lumea îmi cere mereu notițele. Iau notițe bune.

S-a uitat la David, apoi la la mine.

— Voi ați început?

I-am aruncat un zâmbet.

— Da, oamenii care au nevoie de ajutor la chimie au decis să se ajute reciproc. Acum, suntem super buni la chimie.

Isabel și-a dat ochii peste cap.

Peste umărul ei, îl vedeam încă pe Lucas. A ridicat privirea, cu un zâmbet vag pe față. Oare ne urmărise conversația, sau îl amuzase ceva din carte?

Isabel mi-a dat una peste braț.

— Sper că te-ai prins până acum că lui Lily îi place să glumească, i-a spus lui David.

— Da, a confirmat el.

— Serios? am întrebat eu.

— Da.

Isabel mi-a făcut un semn din sprâncene. Am ignorat-o.

— De ce prelungim tortura chimiei dincolo de orele de la școală? am întrebat, luând un pix.

— Ca să nu trebuiască să repetăm clasa? a propus David.

— Bine zis.

Am deschis și eu cartea.

— Ce puneți la cale weekendul ăsta? a întrebat Isabel, în loc să se concentreze la chimie. Ar trebui să facem ceva împreună.

M-am uitat la David, întrebându-mă dacă știa că Isabel încerca să ne combine.

— În ce zi? a întrebat el.

— Nu știi, a răspuns ea. Când aveți timp.

Eu nu am spus nimic.

— Formația cântă pentru meciul de acasă de vineri, a spus David, frunzărind manualul.

— Cântați la meciul de fotbal? a întrebat Isabel, făcând ochii mari. Ce fain! Hai să mergem să vedem. Corect, Lily?

— Păi... să văd dacă nu trebuie să stau iar cu frații mei, dar sigur, am spus, ezitant. Sună bine.

— Și poate rămânem în oraș după meci? a adăugat Isabel. Era atât de insistentă.

David a făcut semn că da și m-a privit întrebător. Nu îl puteam citi prea bine și nu știam sigur dacă voia să-l privesc încurajator sau dacă încerca să scape de planul urzit de Isabel.

Am zâmbit, în cazul în care ar fi folosit la ceva, când, de fapt, voiam doar să spun, *mda, și eu încerc să ies din situația asta, dar nu-mi cunoști foarte bine cea mai bună prietenă dacă mai crezi că avem vreo șansă.*

— O să cântăm la pauză, a spus David, într-un târziu, privind-o pe Isabel.

— Ador să văd fanfara, a exclamat ea. E atât de cool să vezi toate exercițiile! Cât timp lucrați la ele?

— Luni de zile, a spus el.

— Lui Lily îi place orice e legat de muzică.

Se părea că rămăsesem fidelă *neorbitului*. Mi-am regăsit cuvintele.

— Așa este.

David a zâmbit.

— Muzica și chimia unesc oamenii.

Nu știam de ce, dar am roșit. *Muzica și chimia*. De ce spusese asta?

M-am gândit la pagina cu *Suspecți* de la sfârșitul caietului. Scrisesem două nume, până acum: un tip pe nume George, de la ora mea de compunere, care ieri-dimineață vorbise fără întrerupere despre divorțul părinților săi și despre cum voia să scrie un cântec despre asta. Când îl auzisem, îmi sărise inima din piept. George nu era prea arătos, dar părea deștept. Eram dispusă să-l iau în considerare. Celălalt „suspect” era Travis, de la educație fizică. Îl auzisem spunându-i prietenului său că psihologia inversă funcționează cu profesorii. Corespondentul meu menționase psihologia inversă. Bănuiesc că mă agățam de orice pai.

Dar acum, stând în bibliotecă, m-am întrebat dacă era cazul să adaug al treilea nume pe listă: *David*.

Capitolul 18

În sfârșit, m-am gândit, așezându-mă la locul meu, la ora

de chimie. Nu am putut să-l ascult pe domnul Ortega timp de cinci minute, înainte să citesc. Am despăturit imediat bilețelul.

Nu mi-am dat seama că ieri am avut laborator. M-a luat prin surprindere. Poate ar trebui să fiu mai atent la oră. Tu ești de vină. Problema e că mă faci să aștept cu nerăbdare ora de chimie. În ce lume nebună e cineva entuziasmat de asta? Poți să nu mai fi atât de amuzantă? Cred c-ar ajuta. Te-ai apucat de primul nostru cântec? Abandonat. E dificil de spus dacă glumești sau nu, într-un bilețel. Chiar compui cântece?

Ultima propoziție m-a făcut să mă opresc. Voiam să compun cântece, dar nu făceam asta. Nici măcar nu scrisesem unul întreg, până atunci. Aveam doar versuri răzlețe și melodii incomplete, dar nimic terminat. Am dat la o parte gândul și am continuat să citesc.

Dacă da, sunt impresionat. Dacă nu, poate ar trebui. Pare să te pasioneze muzica și te pricepi la cuvinte. Uneori, îmi doresc să fiu și eu pasionat de ceva real, de ceva în care aș putea reuși. Acum, visurile mele sunt puțin nerealiste. Oh, nu, domnul Ortega vrea să completăm o fișă de lucru împreună cu un coleg. Pe curând.

Am zâmbit și am verificat să văd ce făcea domnul Ortega acum. Scria o formulă infinită pe tablă. Am scos imediat o foaie albă și am scris:

Crezi că să scrii cântece e un vis realist? Asta a fost o glumă, nu? Așa cum ai spus, e dificil de spus dintr-o scrisoare. Dar, da, sunt pasionată de asta. Acum, dacă aș putea scrie un cântec întreg, m-aș putea numi cantautoare! Deocamdată, sunt doar o visătoare, la fel ca tine. E posibil să rămân doar atât până când plec de acasă. Acolo mi-e imposibil să scriu.

Care e visul acela dificil de realizat al tău? Ceva pe care-l împiedică viața ta de familie, ca în cazul meu? Cum stau lucrurile la tine acasă? Vreo îmbunătățire în legătură cu părinții tăi?

Ai spus că tatăl tău a plecat și nu l-ai mai văzut de o vreme, dar ai vorbit cu el, nu?

Ups, acum domnul Ortega ne cere NOUĂ să completăm fișele de lucru. Trebuie să închei.

4

Douăzeci și patru de ore era un timp îndelungat în care să mă gândesc la răspunsurile corespondentului meu. M-am trezit preocupată pentru tot restul zilei și nopții următoare, întrebându-mă care erau visurile lui dificil de realizat, în care nu simțea că poate crede.

Următoarea zi, răspunsul său a fost:

Tata mă sună cam o dată pe an, când se apropie ziua mea. Cred că a uitat deja data exactă. A fost dificil în primii ani, acum e doar amuzant. Pariez cu mine însumi despre cât de aproape nimerește. Până acum, s-a apropiat cel mai mult la două zile. Nu-i rău. Anul ăsta, m-am purtat josnic cu el. M-am simțit vinovat și apoi m-am simțit vinovat din cauza asta! Dacă are vreun sens... L-am scos din viața mea. Acum e doar cineva care a fost cândva prezent în ea. Plătește pensie alimentară, ceea ce-i mare lucru, nu? Poate că asta ti face să se simtă mai bine. A fost drăguț când mama m-a lăsat să-mi iau mașină cu o parte din bani. Efectul negativ al alegerii sale este că, acum, de fiecare dată când conduc, îmi amintesc de el.

M-am plâns suficient într-un singur bilețel. N-o să-mi mai scrii, dacă tot ce fac e să mă plâng. Și apoi, unde aș ajunge? Aș fi nevoit să-l ascult din nou pe domnul Ortega? Și tu? Cred că

ai nevoie să te mai plângi și tu de ceva.

M-am încruntat la scrisoare. Mă durea sufletul. Tatăl lui uitase când era ziua lui? Ce fel de tată făcea asta? Genul care se muta la cinci state distanță și nu venea niciodată în vizită.

Ceva din felul în care mi se scrisese m-a făcut să mă deschid mai ușor. M-am trezit făcând asta în timp ce răspundeam.

Să mă plâng și eu? Problemele mele par lipsite de importanță în comparație cu ce te confrunți tu. Și, din nou, nu am cuvinte înțelepte pentru tine. Rezistă! Capul sus! Ce alte sloganuri siropoase și fără efect mai știm?

Principala mea problemă este că nu am deloc timp pentru mine. Întreaga mea familie pare să-mi dicteze fiecare secundă din fiecare zi. Când să ies, când să mănânc, când să gândesc. Trăiesc o viață colectivă. Toți cei din jurul meu decid pentru mine și eu aștept să văd încotro mă duce viața...

Înțeleg ce vrei să spui cu o cantitate maximă de plângeri pe scrisoare. Simt că mi-am atins limita. Trebuie să închei cu ceva mai blând. Azi e vineri. Asta e bine, nu? Deși, când vei citi asta, va fi deja luni, iar luna e nașpa. Nu e deloc un final fericit pentru acest bilet. Ce spui de faptul că mai sunt doar două săptămâni de școală până la vacanța de Ziua Recunoștinței, când primim o săptămână liberă? Ești bucuros sau nu? Eu nu mă pot hotărî dacă aș prefera să fiu la școală sau acasă. îmi pare rău, am fost lipsită de sensibilitate. Nu prea mă descurc cu asta. Muzica. Este limbajul universal, unul în care nu dau greș, de obicei. Ascultă piesa nr. 9 de la o trupă care se numește Dead's the New Alive. Ajută. Cel puțin timp de trei minute și 44 de secunde.

Am împăturit biletul, simțindu-mă ușor deprimată când

l-am pus la locul lui. Zilele de vineri erau cele mai urâte. Trebuia să aștept un weekend întreg înainte să primesc răspuns. Așteptam deja să vină ziua de luni? Ar fi trebuit să fiu entuziasmată de meciul din seara asta. Cel la care mama spusese că pot merge. David. Da. Aș fi putut să fiu încântată că urma să-l văd. Asta ar fi făcut-o fericită pe Isabel. Și poate că aș obține mai multe indicii dacă numele lui își găsește locul pe lista mea de suspecti.

Capitolul 18

Seara era timpul meu favorit: era suficient de răcoare pentru jachetă, însă și suficient de cald ca să fie una subțire. Ca acum, de exemplu, dacă nu ne-am fi îndreptat spre un stadion plin de fani care urlau! Un meci de fotbal nu era tocmai genul meu preferat de activitate.

Gabriel și Isabel erau cu câțiva pași în față, braț la braț, vorbind prea încet ca să-i pot auzi. M-am întrebat dacă puneau la cale activitatea de după meci, în timpul căreia se așteptau ca David și cu mine să ne îndrăgostim nebunește unul de celălalt.

Isabel a remarcat că rămăsesem în urmă și a încetinit, luându-mă de braț.

— Va fi minunat, mi-a spus, când am ajuns la casa de bilete.

— Presupun, am răspuns.

Am plătit și am intrat, urcând treptele stadionului. Unii puști erau vopsiți pe față și aveau pancarte. M-am bucurat că Isabel nu insistase să facem la fel. Când am ajuns sus, zgomotul care se mai estompase până atunci m-a lovit ca o

forță vie.

— Uite și formația, a spus Isabel.

Gabriel m-a privit, de parcă ar fi trebuit să am o replică.

— Mișto pălării, a fost tot ce am putut să spun.

Cu cinci minute înainte de pauză, Gabriel a spus:

— Ar trebui să ne luăm de mâncare înainte să cânte David.

— Mergeți voi înainte, nu vreau nimic.

Îmi plăceau Isabel și Gabriel, dar aveam nevoie de o pauză de la supradoza de afecțiune pe care o afixau.

— Ești sigură? a întrebat Isabel.

— Da.

Au plecat spre tonete să cumpere mâncare. Eu m-am așezat la loc și am căutat idei de versuri pe pancartele din jurul meu. *Lumini în întuneric. Așteptăm să înscrieți. Cum să pari ce nu ești. Mai flirtați puțin.*

Ultima idee, din păcate, fusese inspirată de Cade. Se întâmplase să-l văd discutând cu o fată. Când m-a observat că-i privesc, mi-a făcut cu ochiul. Uf! M-am ridicat, hotărând că voiam totuși ceva de băut, așa că m-am întors spre marginea tribunelor ca s-o prind din urmă pe Isabel. Era gata să mă lovesc de cineva. Cu tot zgomotul mulțimii, fiind atât de aproape de el, am putut auzi ritmul care venea din căștile lui Lucas.

A tras de cablu și le-a scos.

— Scuze. Lily, corect?

Prezența lui aici m-a șocat așa de tare, încât nu am știut ce să spun. Deși, ca să fiu sinceră, prezența lui părea să facă asta mereu. Dar ce căuta la un meci de fotbal? Nu știam prea multe despre el, dar nu credeam că i se potrivește peisajul.

Am încercat să răspund, să mă gândesc la ceva inteligent...

sau la orice altceva... să spun, dar mintea mi se golise. Am reușit să închid gura care îmi rămăsese deschisă cel puțin o secundă prea mult.

— Ești OK? a întrebat Lucas. Te-am lovit?

Am dat din cap că nu. Căștile îi atârnavu aproape de umeri și eram tentată să ridic una, să mi-o vâr în ureche și să aflu, în sfârșit, ce muzică asculta mereu, însă, din fericire, m-am abținut. Deja mă purtam suficient de nebunește. *Repede, creier, găsește ceva inteligent de zis!* Gândurile îmi zburau haotic, fără să pot prinde niciunul.

Lucas a zâmbit – un zâmbet perfect, splendid, dezarmant. Toată tensiunea care-mi ținea gândurile captive mi s-a eliberat din corp. Aveam să vorbesc. Să spun ceva amuzant și deștept, în sfârșit. Am inspirat adânc și am deschis gura.

— Lucas!

Cade a apărut lângă el.

— Pot să-ți propun un pariu prietenesc?

— Poftim?

Iritarea de pe chipul lui Lucas, când l-a privit pe Cade, m-a făcut să-l plac și mai mult.

— Ai încredere în mine, e mai bun decât orice s-ar petrece acolo, a făcut Cade semn spre meci, și, dintr-un motiv sau altul, a funcționat.

Lucas l-a urmat, părăsindu-mă cu un semn din mână.

Cade tocmai plecase cu prima mea șansă de a vorbi cu Lucas. Încă un motiv să-l detest.

— Nachos³? a întrebat Gabriel, ridicând o tavă cu chipsuri

---

3 Mâncare foarte populară în Mexic și Statele Unite. Poartă numele inventatorului ei și constă din foi de tortilla tăiate în triunghiuri, peste care se adaugă brânză și diferite sosuri (n. red.).

și sos de brânză.

De unde apăruse?

Isabel m-a tras de braț. Avea o băutură în mâna liberă.

— Pierzi spectacolul.

Ah, da! M-am așezat, încercând să-mi dau seama care era David. Dar m-am gândit tot timpul numai la Cade și la Lucas.

După ce s-a terminat meciul, Isabel, David, Gabriel și cu mine am mers într-un parc din zona în care locuia Isabel. Gabriel o dădea pe Isabel într-un leagăn, iar David și cu mine ședeam la o masă de picnic.

Am luat pălăria de la uniforma formației, pe care David o așezase lângă el. Avea o pană lungă în vârf.

— Care-i faza cu pana?

— Ne face să părem mai înalți.

Purta încă uniforma și părea inconfortabilă și prea călduroasă. Dar drăguță.

— Serios? Ar trebui să port mereu așa ceva.

Mi-am pus-o pe cap.

— Cred că, de fapt, are legătură cu istoria formațiilor, a explicat David. Fanfarele de genul ăsta se foloseau la război. Muzicanții purtau uniforme specifice, ca armata adversă să-și dea seama pe cine să nu împuște, sau așa ceva.

— Drăguț. Mă bucur că n-ai fi împușcat într-un război.

David a zâmbit, clătinând din cap.

— Acum a rămas doar o tradiție.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să-l văd pe sub marginea pălăriei.

— Îți place să faci parte din formație?

— Uneori. E multă muncă.

— În seara asta, a fost un spectacol reușit, deși nu mi-am

dat seama care erai tu.

Nu eram sigură că mă exprimasem cum trebuie.

— Adică, ai făcut treabă bună... Așa cred. Ce vreau să spun e că nimeni nu s-a remarcat, iar asta e ceea ce vă doriți, nu? Ar trebui să arate totul... uniform.

Cum se făcea că, de față cu Lucas, nu puteam deschide gura, iar cu David turuiam fără probleme?

— Da. Mersi.

David nu era prea vorbăreț și încă nu mă puteam decide dacă era din timiditate, sau fiindcă ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte decât acolo. Mi-am scos pălăria, am răsucit-o în mână și am pus-o iar jos.

— Deci, eu nu știu nimic despre tine, am pornit eu să turui. Cânti la clarinet și detești chimia, atât. Ce altceva mai trebuie să știu despre David...

Am făcut o pauză.

— Nici măcar nu-ți știu numele de familie.

— Feldman.

— OK. David Feldman, spune-mi esențialul.

— Esențialul?

— Știi tu, punctele esențiale ale vieții tale.

— Bine. Păi... părinții mei sunt divorțați. Am un frate și o soră cu mult mai în vârstă. Sunt amândoi căsătoriți și nu mai locuiesc cu noi. Cărțile mele preferate sunt cele din seria *Harry Potter*.

— Asta înseamnă șapte.

— Serios?

— Nu, dar e marfă! Și mie îmi place seria.

A zâmbit și atunci am decis că era doar timid.

— Continuă, l-am îndemnat.

— Nu mi-a mai fost rău din clasa a șaptea și...

— Stai! Aici avem nevoie de clarificări. Ai un sistem imunitar super sau vrei să spui că nu ai mai vomitat de atunci?

— Nu am mai fost nici răcit, nici gripat.

— Cum așa?

A ridicat din umeri.

— Multă vitamina C.

— Te rog să-mi trimiți un mesaj cu ce mănânci și ce obiceiuri ai.

Glumeam, dar el și-a scos telefonul și mi l-a dat, de parcă aș fi vorbit serios. Am presupus că voia să-i dau numărul și am făcut-o.

— Am ajuns la zece? a întrebat, când i l-am înapoiat.

— Dacă ai terminat, da, însă cred că te-am întrerupt chiar când voiai să mai adaugi unul, am spus zâmbind.

— Voiam să spun că nu am ratat nicio zi de școală din clasa a șaptea. Una dintre consecințele stării de sănătate perfecte.

— Așa-i. În plus, cum să te bucuri că ai parte de sănătate, dacă o ai mereu? Poate ar trebui să încerci să te îmbolnăvești intenționat. Să săruți și tu oameni bolnavi, sau așa ceva.

De ce spusesem cuvântul *săruți*? S-a întunecat la față. Nu fusese sărutat niciodată? Nu că aș fi debordat de experiență, însă o făcusem. Măcar puteam rosti cuvântul fără să roșesc.

— Și tu? a întrebat.

— Eu nu sunt bolnavă acum, deci nu te pot ajuta.

— N-nu, mă refer la chestia cu... punctele, s-a bâlbâit.

Am clipit. OK, poate mă înroșeam puțin.

— Ah, da! Ai fost deja la mine, așa că știi vreo opt dintre ele. Pe lângă chitară, frați și haos, îmi place să cos. Cumpăr de la târgurile de vechituri și n-am probleme să port încălțăminte deja folosită. Vorbesc prea mult de una singură și la școală mi se spune...

— Magnetul, a continuat el pentru mine. Dar de ce?

— Poveste lungă. Practic, ticălosul școlii care, nu știu din ce e motiv, e așa de popular, m-a fericit cu porecla, fiindcă sunt groaznică la educație fizică. Uite, încă un punct: nu mă pricep deloc la sport. Porecla a rămas.

— Cine e ticălosul școlii?

— Serios? Oamenii chiar nu știu asta? Dar mergi la aceeași școală!

Amintindu-mi cum îl îndepărtase Cade pe Lucas de mine, am scrâșnit din dinți.

— Probabil te-a avertizat deja să stai departe de mine.

Cade părea fidel misiunii de a face asta.

David a clătinat din cap.

— Cine crezi că e ticălosul școlii?

Am ridicat iar pălăria, când mi s-a părut că nu avea de gând să răspundă.

— Vrei să zici că te plimbi prin zonă purtând asta și nimeni nu se ia de tine?

A râs.

— Îți bați de joc de mine?

— Nu. Ascultă, eu aș purta asta la școală, dacă s-ar potrivi cu hainele mele.

— Ai face asta, nu? Dar așa ești tu, plină de încredere.

Am rămas cu gura căscată la o așa afirmație:

— Chestia asta e nostimă.

— Nu pare să-ți pese de părerea nimănui, a spus David, serios.

— Doar fiindcă port haine dubioase nu înseamnă că nu-mi fac griji că oamenii mă judecă după ele. Acum, nu mai evita întrebarea. Cine i ticălosul?

— Pete Wise.

— Tipul ăla masiv care joacă polo pe apă?

— Exact.

Am mârâit.

— OK, al doilea cel mai mare ticălos.

— Lyle Penner.

— Serios? Lyle e pe locul doi? Și pe trei?

David a făcut ochii mari.

— Câți oameni crezi că se iau de mine?

Am râs.

— Nu știu. Mă gândesc că suntem măcar la egalitate. Dar tot nu i-ai zis pe nume. Se leagă de toți. Dacă porți pălăria asta la școală, e imposibil să nu-ți fi dat o poreclă.

— Eu port pălăria doar la meciuri, Lily, a explicat el.

Am simțit că deja exagerasem cu gluma.

— OK. Nu contează. Trebuie să mă prefac oricum că nu există.

— Ai de gând să mă lași în suspans?

Încă nu-mi venea să cred că nu ghicise.

— Cade Jennings.

— Cade?! *El* ți-a zis Magnetul?

— Da. E un ticălos.

David a părut să se gândească serios la problema cu pricina, apoi a spus:

— Mă gândesc că e logic. E nițel plin de sine.

— Doar nițel?

— Și face gălăgie. Exagerează. Dar cu mine nu a fost niciodată răutăcios, așa ca Pete sau Lyle.

— Cu mine a fost, am explodat eu. Și mai mereu în public. E cea mai urâtă specie de ticălos, aia care pretinde că face ceva pentru binele tău, te implică într-o glumă amuzantă, când, de fapt, tu ești subiectul glumei.

David a încuviințat, iar eu am revăzut în minte toate momentele în care Cade făcuse același lucru cu o mulțime de oameni.

De dincolo de terenul de joacă, unde putusem jura că Isabel și Gabriel erau prea ocupați unul cu altul ca să-și facă probleme pentru noi, Isabel a strigat:

— Nu mai vorbi despre Cade, Lily!

— Vezi-ți de treabă, Isabel, am strigat eu, râzând.

— Să înțeleg că nu e un subiect nou de discuție, a spus David.

Nu era. Și chiar nu era cazul să insist.

— Vrei să ne întrecem pe toboganele cu obstacole? l-am întrebat.

Și-a privit uniforma.

— Nu cred că ar fi cinstit. Materialul ăsta e foarte alunecos.

Am râs.

— Sunt dispusă să-mi încerc norocul.

A zâmbit și a luat-o înainte spre tobogane, unde, după câteva întreceri, uitasem deja de Cade și cum mă făcuse de râs în fața lui Lucas la meci. Poate că un tip cu care nu puteam vorbi nu era tipul potrivit pentru mine.

Când am plecat cu toții, Isabel m-a lăsat întâi pe mine

acasă și m-am întrebat dacă David avea să mă conducă la ușă. Fusese o seară plăcută. Dar David nici măcar nu a schițat vreun gest spre mânerul portierei când mașina s-a oprit, așa că am coborât și am pornit singură pe alee.

Capitolul 19

Următoarea săptămână de bilețele de la ora de chimie a fost fantastică, și-am numărat zilele care treceau între ele.

Luni, de la el:

Piesa 9, trupa Dead's the New Alive? O ascult deja o dată pe săptămână. Nu-mi vine să cred că știi de trupa aia! vorbim aceeași limbă muzicală. E ciudat? câți oameni ai întâlnit care să fie așa? Eu, poate, unul. (Sună a cântec, așa-i? Vorbești limba mea muzicală, baby. Recunoaște că ar fi un vers superb.) OK, fiindcă mi-ai oferit o strategie de rezistență muzicală pentru problemele mele parentale, iată leacul meu pentru familia ta copleșitoare. Piesa 11, trupa Serendipity. Te va face să te simți de parcă ai fi în mijlocul pădurii, complet singură.

Ca să-ți răspund la cealaltă întrebare: sunt pro vacanța de Ziua Recunoștinței. Oricât de jalnică aș fi făcut să-mi pară viața de familie, o pauză de școală rămâne o pauză. Nu prea stau pe acasă, oricum. Ies cu prietenii, conduc, mă plimb, citesc. Acum, despre Ziua Recunoștinței, când sunt forțat să stau acasă și să sărbătoresc – e o glumă proastă. Mama și tatăl meu vitreg comandă o grămadă de mâncare „preparată în casă”, vin bunicii, vin prietenii. Cineva strigă mereu, de obicei tatăl meu vitreg, iar mama bea prea mult vin și cu toții ne dorim să fi pretins că e doar o zi obișnuită. Și la tine? Sper

că tradițiile tale sunt mai OK decât ale mele.

Răspunsul meu:

Oare haosul e o tradiție? Fiindcă la noi așa e. Bine, chiar avem și o tradiție reală: testul degustării dublu oarbe. Mai întâi, atât tata, cât și mama fac plăcintă cu dovleac. Diferite, însă cu dovleac. Apoi, le taie felii în altă cameră și le așază pe farfurii separate. Câte o felie pentru fiecare. Apoi ne forțează (!) să mâncăm, legați la ochi. Apoi, trebuie să decidem a cui plăcintă e mai bună. Nu avem voie să spunem că amândouă sunt la fel, sau că sunt bune. Nu. TREBUIE să alegem. E foarte neplăcut. Așa că frații mei și cu mine avem propriul concurs. Încercăm mereu să egalizăm scorul, dar trebuie să fie cineva care sparge gașca: Dar oricum, părintele câștigător se laudă cu asta tot anul următor. Părinții mei sunt ciudați.

În rest, e gălăgie, dezorganizare și oboseală maximă. Dar mâncarea chiar e pregătită în casă și râdem mult. Așa că... probabil câștig. Dar rezistă!

Sunt convinsă că vorbim aceeași limbă muzicală, fiindcă piesa 11 a trupei Serendipity este pe lista mea de favorite. (Cât despre „cântecul” tău despre noi vorbind aceeași limbă muzicală... ei bine, nu.) Mă întreb, dacă ne-am compara playlisturile care ar fi procentul de asemănări. N-aș vrea să fie chiar sută la sută, fiindcă ar fi prea mult. Trebuie să pui ceva nou pe masă, ca să-mi echilibrezi gusturile muzicale, altfel nu învăț nimic! Mi-ai prezentat The Crooked Brookes, așa că, deocamdată, suntem OK.

Mărți, de la el:

Mă bucur că suntem OK. Nu mi-am dat seama că o discuție despre preferințele muzicale ne-ar putea pune în pericol. Simt nevoia să fi prezint o trupă nouă, ca să mai fim OK niște

săptămâni. Poate că, totuși, e chiar pe dos. Eu mi-am făcut treaba. Tu ce trupă îmi recomanzi? Mi-ar prinde bine una. Am avut niște zile proaste.

Ai încercat vreodată să te porți conform așteptărilor, numai ca să eșuezi de fiecare dată? A fost vag și criptic, așa e? OK, tatăl meu vitreg e un ticălos cu pretenții și simt că, dacă aș fi așa cum vrea sau aș face la ce se așteaptă el, ar fi mai drăguț cu mama, sau mai fericit, sau ceva. E deja în viața mea de șase ani, și încă nu-mi dau seama precis ce vrea de la mine. Îmi cere să fac chestii, eu cred că le fac, dar el nu e niciodată mulțumit. Știi că ai spus că nu te pricepi la sfaturi bune, însă ce ai face în cazul ăsta?

Marti, de la mine:

Nu știi. Eu le cam fac oamenilor pe plac, deci cred că nu m-aș descurca deloc. Mi se pare că și tu ești așa. Cred că, dacă aș încerca din greu, ar fi cel mai bun lucru. Dar mi se pare că problema e a lui și nu a ta. Dacă nu te-ai prins ce așteptări are de la tine, atunci sunt indefinite, ceea ce le face imposibil de realizat. Ai încercat să discuți cu el despre asta? Să-l întrebi?

Ai nevoie de o trupă nouă care să te ajute? Ce zici de Better Than Yesterday? Sunt noi pentru tine, sau iar ne sincronizăm?

Miercuri, de la el:

Nu sunt noi pentru mine, dar firește că îi ador. Totuși, sper că NSYNC nu se află pe lista ta de favoriți, sau stricăm prietenia.

Să-l întreb pe tatăl meu vitreg ce vrea, de fapt. Asta e o soluție evidentă, la care nu m-am gândit încă. Am crezut doar că, dacă o țin tot așa cum spune, suficient, într-un târziu îl voi ajunge din urmă. Nu știu de ce-mi pasă atât de mult de părerea lui. Cum am mai spus, e un ticălos atât cu mine, cât și

cu mama. N-ar trebui să-mi fac griji, mai ales fiindcă nu e de niciun folos. Dar, din nu știu ce motiv, acceptarea lui înseamnă ceva pentru mine. Dar îmi place ideea ta, ar trebui s-o încerc. Funcționează pentru tine, când vorbești cu părinții? Ești vreo împlânzitoare de părinți? (Alte versuri: E o împlânzitoare de părin (i și așa conduce lumea.) Sfaturile sunt de dorit.

Miercuri, de la mine:

Hei, eu doar dau sfaturi, nu le și urmez. Despre discuțiile cu părinții... hmm, poate îi scrii o scrisoare, ca să poată citi atent, fără întreruperi. Nu știu. Eu vorbesc o grămadă cu ai mei. De exemplu:! mi dai untul, te rog? Pot să rămân azi acasă? Pot lua mașina cu împrumut?

Nu, serios, uneori discut cu mama despre lucruri importante. Cam jumătate din timp și ajută. Cealaltă jumătate, are o viață prea haotică să mă asculte. Nu sunt singura care nu are spațiu în casa noastră.

OK, destul cu problemele minore din viața noastră. Înapoi la cele importante: să gădesc o trupă super de care nu ai auzit încă! Oh! Ce zici de End Game, sau Flight and Fight? Te rog să nu mai compui versuri, că mă omori.

Joi (el):

Flight and Fight? Nu i-am ascultat niciodată. Ai găsit una! înseamnă că nu avem liste identice și suntem OK! Știi că, de fapt, te bucuri în secret de versurile mele. Cum e posibil altfel? Sunt geniale! În plus, nu văd că ai oferi tu ceva compus de tine. Ai ceva de împărtășit? Ai spus că ai scris părți de cântece. Ar trebui să notezi niște versuri într-un bilet, să le citească.

Cât despre o scrisoare pentru „tata”, e o idee minunată. Chiar aș putea face asta. Cunosc o fată care doar citește scrisorile în diagonală dar poate el o citește pe toată.

Joi (eu):

Sper că nu la mine te referi când spui că știi o fată care citește scrisorile în diagonală. Citesc cel puțin jumătate. E foarte diferit de ce spui tu. Am măsurat săptămâna asta în scrisori, așa că le-ai subestimat importanța în viața mea. Cel puțin, importanța la ora de chimie. E aproape la fel ca viața. Și acum, că e aproape vineri, mi-e groază că urmează un weekend fără scrisori. Nu, serios (spun des asta, nu?), o scrisoare către tatăl tău vitreg e o idee genială. Ar trebui să încerci și, dacă merge, spune-mi. Atunci va deveni acesta modul preferat de comunicare cu părinții mei. Vorbitul e supraestimat, așa încep să înțeleg.

Și în niciun caz nu includ versuri într-un bilet! Nu împărtășesc nimănui cântecele mele neterminate. Când voi scrie unul perfect, îl voi dezvălui.

Vineri, el:

Nu împărtășești cântecele tale cu nimeni? Adică nimeni nu ți-a citit versurile? Cum adică, scriem versuri dacă nu vrem să le audă nimeni? Avem de lucru aici.

Mi-au plăcut Flight and Fight. Dar au doar trei melodii, dacă nu mi-a scăpat ceva. Spune-mi că mai au câte ceva ascuns pe undeva. Am simțit același lucru în privința săptămânii ăsteia, și simt asta și despre seceta de două zile care ne pândește. Dacă ar fi existat o cale de a trimite bilețele mai repede, un fel de dispozitiv electronic care să codeze mesajele și să le lanseze în aer. Dar asta-i o nebunie.

Vineri, de la mine:

Scrisori pe cer? Așa ca atunci când avioanele au mesaje legate de coadă? Credeam că fac doar reclamă pentru vânzările de sfârșit de sezon. Dar poate că scrisorilor noastre

le-ar fi bine și acolo sus. Mă întreb cât cer pe cuvânt.

Nu, niciun cântec ascuns de la Flight and Fight, din păcate. Poate e cazul să le oferi niște versuri de-ale tale pentru următorul? Ținând cont de cât de grozave sunt, sigur vor accepta. Ar trebui să mă opresc din tachinările pe această temă, știind că eu una nu voi împărtăși versuri nici cu tine, nici cu altcineva. Ai dreptate, e ceva la care am de lucru. Încrederea? Nu-i punctul meu forte. Sunt prea stânjenită de mine însămi, mai ales când vine vorba de lucrurile care-mi plac mult. Simt că, dacă le țin pentru mine și nu le dau mai departe, nu ofer nimănui ocazia să mă judece.

Capitolul 20

Ședeam pe pat, strângând chitara de coadă și holbându-mă la versurile pe care reușisem, într-un final, să le scriu. Acum, încercam să găsec melodia perfectă.

Am transformat așteptarea în artă.

Mi-am pamat strâmb inima deșartă.

Și ca să rezist încă o zi.

Mi-am pictat un zâmbet pe dos.

Lacrimile mi le-am uscat, frumos.

Fiindcă știam că te vei întoarce!

Dar... brațele îmi sunt goale.

Inima... în bucățele.

Sufletul mi se încovoiaie.

Iar gâtul mă doare.

Fiindcă m-am trezit, în sfârșit.

Abandonat.

Cântecul nu era gata, însă eram mulțumită de prima strofa

și de refren. Am mângâiat anunțul din ziar de pe perete.

— Mă apropii, i-am spus.

Acum mai trebuia numai să-mi fac curaj să dau și altcuiva să asculte melodia. Pas cu pas.

În timp ce scriam, mi se crease în minte o imagine. Inspirase ideea de „zâmbet pe dos”. Lucas. Felul în care mă privise la meci. Știam că nu el îmi scria – fiind în ultimul an, nu făcea chimie – și nu despre el era melodia. Dar chipul lui mă inspira. Asta, și scrisorile. Se părea că aveam un corespondent norocos. Scrisorile lui mă făceau să scriu cântece. Și, chiar și cu întreruperile constante de acasă, reciteam biletele lui și reintram în cadru. Era fantastic. Timpul parcă zbura. Nici nu-mi păsa că Isabel era plecată din oraș și că rămăsesem acasă tot weekendul. Reușisem să stau în mica mea cochilie de scris și să visez cu ochii deschiși la oricine o fi fost el.

Dacă fredonam pe holurile școlii, într-o zi de luni, aveam s-o pățesc rău pentru asta? Zilele de luni nu erau pentru fredonat. Era probabil mai bine să păstrez cântecul doar pentru mine. Inima mea cânta și ea, bătându-mi nebunește în piept în timp ce mă îndreptam spre ora de chimie. Când am intrat în sală, m-a izbit un val de zgomot. Toți conversau, își scriau mesaje, râdeau. Mi-am îndreptat privirea spre catedră, la care stătea un suplinitor. Apoi, m-am uitat spre locul meu. Sasha, care stătea de obicei în al doilea rând, ședea acum lângă Lauren.

Nu!

Mi-am amintit că aveam o diagramă a locurilor, pe care suplinitorul trebuia să o folosească. Așa că am mers să-mi revendic locul. Sasha și Lauren erau în mijlocul unei

conversații pe care am fost nevoită să o ascult.

— Am încercat, spunea Sasha. N-a mers. Ce altceva îți place? Jur că nu a trebuit niciodată să mă străduiesc atât ca să mă invite un tip în oraș!

— De ce nu îl inviți fu? a sugerat Lauren.

— Am încercat. A râs. De parcă aș fi glumit.

Oare vorbeau despre Cade? Poate că Isabel avea dreptate, iar el și Sasha nu ieșeau încă împreună.

Am ajuns lângă ele și mi-am dres glasul. I-am zâmbit Sashei, când a ridicat privirea spre mine.

— Salut, Lily, a spus ea. Hai să facem schimb. Eu stau în rândul doi, al patrulea loc de la margine.

— Sunt sigură că domnul Ortega a lăsat o diagramă la suplinitor.

A ridicat din umeri.

— Dar suntem amândouă aici, așa că nu contează. N-o să știe care e care.

— Bine.

Voiam doar să-mi citesc biletul! Vedeam cuvintele scrise cu creionul pe bancă, de parcă ar fi fost evidențiate cu marker neon. Săgeata care arăta spre partea de dedesubt a băncii, practic indicând că aștepta ceva acolo, era la fel de pronunțată. De ce nu ștersesem banca?

A căscat ochii la mine.

— Cee?

Dacă spuneam ceva, cu siguranță avea să descopere biletul.

— Nimic.

M-am întors și m-am așezat în rândul al doilea, gândindu-mă cât de bine se potriveau Sasha și Cade.

Am privit peste umăr, din nou. Poate că nu era cazul să-mi fac griji dacă găsea biletul. Poate că și corespondentul meu își schimbase azi locul. Poate că nu aveam niciun bilet.

Sau poate că Sasha *era* pe cale să-l găsească, fiindcă acum se uita foarte atent la bancă, ținea capul înclinat și citea. Inima îmi bubuia în piept. Lauren i-a șoptit ceva, iar Sasha a râs, după care a privit în altă parte. Am răsuflat ușurată.

Mi-am petrecut restul orei tot aruncând priviri în spate, astfel încât, într-un final, Sasha mi-a arătat degetul mijlociu. Nu intenționasem să remarc.

Spre finalul orei, ușa a scârțâit și și-a făcut apariția însuși Cade Jennings. Super.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat suplinitorul.

Ochii lui Cade au scrutat încăperea, aterizând asupra Sashei. Ea a zâmbit, iar el i-a făcut cu ochiul. Se părea că nu era cazul să se îngrijoreze. Cade a făcut câțiva pași în față și a vorbit cu suplinitorul.

— Da, mi s-a spus să vă informez că această clasă trebuie să iasă cu zece minute mai devreme azi, ca elevii să aibă timp să ajungă la adunare.

— Serios?

În timp ce Cade continua gluma pe care probabil o plănuise împreună cu prietenii lui, m-am gândit să-i scriu totuși corespondentului meu ceva, chiar dacă nu citisem biletul lui. Nu trebuia să fiu mereu cea care răspunde. Îi scriam eu de data asta și urma, atunci când ieșeam, să las biletul în bancă.

Am scos o foaie de hârtie, în timp ce suplinitorul își cerceta notițele de pe catedră, încercând să confirme afirmația lui Cade.

Nu am mult timp la dispoziție să-ți răspund. Azi avem suplinitor, iar clasa s-a mutat. Îți amintești cum, cu ceva vreme în urmă, încercam să-ți las un bilet optimist, și am ajuns să vorbesc despre zilele de luni și despre cât de nasoale sunt... fără să-mi ating scopul? Ei bine, îmi retrag etichetarea la adresa bieteii și nevinovatei zile de luni. M-am trezit fredonând azi-dimineață, în drum spre oră. E ilegal să fredonezi într-o zi de luni? Tu ești vinovatul.

— Nu văd nicio informație despre asta, a spus suplinitorul.

— Dar de asta sunt eu aici, ca să vă spun, a răspuns Cade, voios.

— Cum te numești?

— Jack Ryan.

A spus-o pe un ton relaxat, nu cu vocea aceea profundă care ar fi indicat bătaia de joc. Sasha a pufnit în spatele meu și atunci profesorul s-a încruntat.

— Tinere, așteaptă aici o secundă.

— Aș vrea să stau, a răspuns Cade, dar sunt într-o misiune secretă.

S-a îndreptat spre ușă și i-a făcut Sashei un semn când a ieșit. Ea a râs, apoi el a dispărut.

Suplinitorul ne-a privit, iritat.

— Cine de aici îmi poate spune cum se numește acest tânăr?

Nimeni nu a spus nimic. Eram tentată să-o fac eu. Voiam să suport și Cade consecințele, o dată în viață. Dar am tăcut, la fel ca restul clasei.

A sunat clopoțelul și am tresărit. Am încheiat rapid scrisoarea.

Îmi pare rău că e atât de scurtă, am început să scriu prea târziu. Mă revanșez mâine.

Am împăturit biletul și am început să-mi strâng încet lucrurile. Trebuia să aștept până când plecau toți. M-am ridicat și aproape că am lovit-o pe Sasha în bărbie.

— Ai vreo problemă cu mine? s-a răstit ea.

Am făcut un pas în spate. Ar fi trebuit să știu că faptul că mă tot uitasem la ea în prima jumătate a orei nu avea să fie taxat doar cu degetul mijlociu.

— Nu. Nu am.

— Erai nervoasă fiindcă ți-am luat locul? Nu o consideri pe Lauren prietena ta, nu?

Nu mă așteptam la asta.

— Nu, m-am răstit și eu.

— Mă bucur că-ți cunoști lungul nasului.

— Vreo problemă, fetelor? a întrebat suplinitorul.

Pe buzele Sashei a apărut un zâmbet destinat profesorului suplinitor.

— Nu. Discutăm doar unde să ne vedem mai târziu. Pe curând.

S-a întors și a plecat, cu picioarele ei lungi și părul perfect.

— N-aș vrea oricum pe niciuna dintre voi ca prietenă, am spus cu întârziere.

— Poftim? a întrebat suplinitorul.

— Nimic.

Am mers la locul meu obișnuit și m-am ghemuit, sub pretextul că-mi leg șireturile. Am făcut schimb de bilețele și am plecat. Eram foarte bucuroasă că, după toate astea, îmi luasem scrisoarea.

M-am ascuns după primul colț și am strâns hârtia la piept.

Era atât de bine să fac și ceva plăcut! Inima îmi bătea încă puternic, după confruntarea cu Sasha.

Da, nu ar trebui să mă mai tachinezi cu privire la versuri. Cred că Flight and Fight ar aprecia sugestiile mele. Tocmai mă pregăteam să scriu un cântec despre tot ce urâsc la chimie. Ar fi unul demențial. Bine, fie, mă opresc. Poate. Dar numai dacă începi să-mi trimiți versuri de-ale tale. Vreau să le citesc. Nu fi stânjenită. Sunt convins c-or să-mi placă mult. Deși pricep treaba cu păstratul lucrurilor importante aproape. Mi-e dificil și mie să împărtășesc chestii personale... cu excepția ta, firește.

Mă gândeam la tradiția de Ziua Recunoștinței despre care mi-ai spus cu câteva scrisori în urmă, și cât de amuzantă mi s-a părut. Poate că mi-e poftă de plăcintă cu dovleac. Poate că aș vrea și eu o viață de familie haotică. Se pare că avem probleme diametral opuse. Familia mea mă ignoră, iar ai tăi sunt prea prezenți.

Dacă i-am pune împreună, poate s-ar echilibra unii pe alții. Poate ne-am echilibra unul pe altul...

Noroc cu peretele din spatele meu că mă puteam sprijini de el. Am simțit că amețesc. Poate corespondentul meu și cu mine *chiar* ne-am putea echilibra. Poate că eram meniți unul altuia. Am zâmbit, am mai citit o dată, apoi am împăturit scrisoarea la loc și am pus-o lângă celelalte, pe care le țineam în rucsac.

Am plutit cu capul în nori vreo două secunde, înainte să realizez că ar trebui să *ne întâlnim* dacă voiam să se întâmple orice. Eu, pe hârtie, nu eram la fel ca în realitate. Adică, eram exact la fel, dar mai puțin stângace. M-am gândit la ambele dăți când petrecusem timp cu David și la cât de aiurea mă purtasem. Sau, poate, să ajung să cunosc pe cineva mai întâi

prin scrisori era o idee bună.

Ar fi putut merge de minune... sau oribil.

OK, Lily, calmează-te. Nu îmi ceruse să ne vedem. Spusese doar că era posibil să ne putem echilibra reciproc. Era doar o remarcă. Urma să continuăm exact cum începusem. Eram bine. Scrisorile erau perfecte.

Sau... aş fi putut să-mi înfrunt temerile şi să mă întâlnesc cu el.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. Era un mesaj de la Isabel.

Unde ești? Am stabilit să ne vedem în altă parte azi?

Sunt pe drum, am răspuns.

Coridoarele erau goale când mă grăbeam să mă văd cu Isabel pentru prânz. Când am trecut de colț, ultimul înainte de uşă, m-am oprit surprinsă când am văzut o persoană care stătea singură la capătul holului. Lucas. Azi purta blugi închiși la culoare și un tricou. Avea căștile la urechi și frunzărea un manual. Inima mi-a luat-o razna, iar eu m-am forțat să continui să merg. Ar fi fost prea evident dacă încercam să-l evit.

Poate ar fi trebuit să spun ceva. Să încep cu ceva inteligent, cum ar fi, *Asculți muzică. Cool.* Am râs singură de mine. *Foarte inteligent, Lily.* Nu, mă puteam gândi la ceva chiar inteligent. Tricoul lui. Speram să fie unul grozav, cu vreo trupă pe care o ascultasem, ca să-i citez niște versuri, eventual.

Am ajuns lângă ei și m-am uitat la tricou. Pe piept, cu un albastru spălăcit, scria Metalica. Nu mă ajuta. Am lăsat capul în jos, dezamăgită. Apoi am remarcat că ținea în mână o carte de chimie. Făcea chimie? Dar era în ultimul an!

Creierul m-a avertizat că stătusem prea mult acolo, fără să scot niciun cuvânt. Am ridicat privirea spre el. Se uita la mine acum și își scosese căștile. Când oare făcuse asta?

— Salut, am spus.

— Bună.

— Suntem pe același coridor, singuri.

Ce zici tu, creier? Asta ai ales să produci? Mersi... pentru nimic.

Dar, când Lucas mi-a zâmbit strâmb, cum făcea el, am decis că nu era un capăt de lume.

— Exact, a spus. Mișto încălțări.

Am ridicat un picior, de parcă el ar fi vrut să-mi vadă mai de aproape bocancii Doc Marten's.

— De la vechituri.

A arătat spre tricoul pe care-l purta.

— Și ăsta.

— Drăguț.

— Faci chimie, am spus.

— A doua oară-i cu noroc.

— Dar, faci chimie și...

Telefonul mi-a zbârnâit din nou, în buzunar. Eram convinsă că mă sună Isabel. Lucas îl auzise, probabil, fiindcă atenția i-a fost atrasă în direcția lui.

— Isabel mă așteaptă.

A zâmbit iar și a dat din cap, de parcă încercam să găsesc o cale să închei conversația. Nu asta intenționasem, dar acum simțeam că ar fi cazul să fac exact asta.

— Ne mai vedem pe aici, am spus, puțin bâlbâit.

— Sigur.

Eu am plecat, iar el și-a pus din nou căștile la urechi.

Întreg corpul îmi fremăta. Lucas putea fi... nu. Nu aveam de gând să-mi las creierul să-mi ofere vreun scenariu nerealist, doar fiindcă eu mi-l doream adevărat. Dar... putea fi el. Acum, trebuia să-l adaug pe Lucas pe lista mea. I-am scris numele, mare, îngroșat, la sfârșitul caietului. Am parcurs indiciile și mi s-a părut că are mai mult sens decât oricine fusese menționat anterior. Inima mi-a tresărit. Noi doi am fi putut forma un cuplu.

Capitolul 21

În dimineața următoare, m-am trezit zâmbind. Eram hotărâtă să scriu o scrisoare la ora de chimie și să sugerez să ne vedem. Părușe să sugereze și el asta, iar eu eram pregătită. Ar fi fost perfect. I-aș fi spus și unde să ne întâlnim, după ore – lângă sala de compoziție. Ar fi simbolizat ce ne adusese împreună: muzica.

Am scos un oftat fericit, imaginându-mi cum m-ar fi așteptat Lucas acolo. Apoi, m-am întors la sortarea corespondenței profesorilor în biroul din clădirea administrației. Era una dintre îndatoririle mele obișnuite, ca ajutor, în a patra oră. O sarcină care nu presupunea un prea mare efort, care mă făcea să visez cu ochii deschiși. Deși, sincer, există ceva care să te oprească să visezi cu ochii deschiși?

Doamna Clark a intrat, ținând o cutie de carton în mână.

— Lily, am nevoie să duci astea domnului Ortega. Sunt pachetele de recapitulare, pe care le-a dorit imprimare.

— Chiar acum?

A zâmbit.

— Nu, în ora următoare, când nu ești aici. Firește că acum.

— Dar domnul Ortega are oră acum. Ora următoare are liber. Poate că le duce următorul ajutor.

Doamna Clark a clătinat din cap.

— Are nevoie de ele acum. Vrea să le folosească. Acum.

— Oh!

Mi le-a așezat în brațe.

— Repede, te rog.

M-am ridicat, iar cutia grea m-a făcut să-mi pierd echilibrul pe moment. Eram deja convinsă că prietenul meu prin corespondență avea chimie a doua oră, nu a patra. Dar tot am simțit un val de nervi.

Am ieșit din birou și am pornit pe coridoare către clădirea C. Apoi, am intrat în sala de chimie, unde am rămas în spate, nemișcată. Am văzut-o pe Isabel în primul rând. Iar în ultimul rând, pe locul meu, ședea un băiat cu capul aplecat care scria ceva. Poate lua doar notițe. Asta și făcea.

Domnul Ortega mi-a făcut semn să înaintez și a arătat spre catedră. M-am grăbit să pun acolo cutia.

— Mulțumesc, a spus el, și și-a continuat lecția.

Isabel a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Am încercat să-i răspund cu același gest în timp ce mă întorceam spre ușă. Acum vedeam fața băiatului din rândul din spate, cu părul căzut pe frunte care scria de zor. Era atât de evident! De ce nu-l atenționa domnul Ortega? Fiindcă lua notițe, mi-am zis. Niște notițe super intense... și foarte amuzante... la chimie.

Și eu știam să mă prefac foarte bine.

Puteam să mă prefac și că băiatul nu era Cade Jennings, deși era la fel de evident ca și faptul că nu lua notițe.

Toată prefăcătoria a trebuit însă să ia sfârșit când l-am

văzut împăturind hârtia și vârând-o sub bancă. M-am grăbit să ies din sală, înainte să mă vadă, fără să privesc înapoi.

Capitolul 22

Era imposibil să fie Cade corespondentul meu.

Imposibil.

Cade era un ticălos insensibil, egoist și arogant. Nu era un tip amuzant și empatic, cu un gust excepțional la muzică. *Lucas* trebuia să fie corespondentul meu. Cu o seară în urmă, aproape că mă convinsesem de asta.

Cade era, cu siguranță, un tip care în ar fi dezechilibrat, nu contrariul. Mereu mă făcea să mă simt așa.

De ce am intrat în clasa aia? m-am întrebat, furioasă, gonind pe coridor. De ce nu am găsit pe cineva pe hol care să ducă înăuntru pachetul pentru mine? Nu puteam să-mi șterg din minte ce aflasem. Nu mai puteam să mă întorc vreodată la primirea unor bilețele anonime perfecte. Voiam să țip și să plâng. Voiam să mă întorc și să-i spun lui Cade că nu avea voie să fie două persoane diferite.

Am găsit cea mai apropiată toaletă și am intrat ca să-mi mai țin emoțiile sub control. Refuzam să plâng. Cade Jennings nu primea un asemenea drept de putere asupra mea.

M-am sprijinit de peretele placat cu faianță. I-am lăsat răcoarea să-mi pătrundă prin bluză și să mă aline. De partea cealaltă, pe peretele opus, era o oglindă mare. Părul meu arăta jalnic azi, ceva și mai haotic decât de obicei. Purtam un tricou maro, simplu, o pereche de blugi skinny și bascheți cu desene făcute de mână. Una dintre cele mai comune ținute

ale mele. Mi-am scos colierul pe care-l purtam, unul făcut de Ashley pentru mine cu secole în urmă, și m-am uitat la pandantive: un fluture, o pisică, o floare, o notă muzicală. Fuseseră alese întâmplător, fără un motiv anume. Se gândise doar la lucruri pe care le considera drăguțe când avea ea zece ani. Acum, mă tachina fiindcă încă îl purtam, însă mie îmi plăcea.

În baie au intrat două fete, râzând. Amândouă s-au oprit când m-au văzut. M-am îndepărtat de perete și am ieșit.

*

La ora de chimie, am scos încet scrisoarea de sub bancă. Tremuram. Pentru prima dată, îmi era groază să o citesc.

Să fredonezi luna? S-a mai întâmplat vreodată, în toată istoria zilelor de luni? Îmi asum vina pentru asta, dacă îți asumi și tu vina că m-ai făcut să râd în mijlocul unei ore de chimie.

Păcat că nu putem schimba scrisori în timpul vacanței. O săptămână e lungă. Adică, ideea ta cu avioanele purtătoare de mesaje a fost bună, dar mă refeream la chestia aia nouă, căreia copiii din ziua de azi îi spun „mesaje”. Ce zici? Sau sunt doar tipul care te ține în priză la ora de chimie? Pot fi și asta, un fel de animator la chimie. Nu, sună rău. Cu siguranță te gândești tu la un titlu mai bun pentru mine, fiind fata cu vorbele. Fata cu vorbele? Poate că ai avut dreptate când mi-ai zis să încetez cu versurile.

Scrisoarea ar fi trebuit să mă facă să râd, dar m-a făcut numai să vreau să trag un pumn în ceva. Am împăturit-o exact cum era și am pus-o înapoi. Cade habar nu avea că îmi scria mie. Așa că avea să-și imagineze că destinatară nu fusese azi la școală. Iar eu nu aveam să mai fiu la școală

vreodată. Fiindcă nu aveam de gând să-i mai scriu lui Cade Jennings. Niciodată.

Când s-a terminat ora, m-am ridicat să plec. Atunci mi-a sunat telefonul.

— Lily, am auzit vocea domnului Ortega. Trebuie să vorbesc cu tine.

Mi-a stat inima. Își dăduse seama de faza cu scrisorile? Eram pe cale să intru în bucluc fiindcă scrisesem pe bancă și nu fusesem atentă la oră? Era Cade pe punctul să-mi otrăvească *din nou* viața? Dacă aș fi putut, aș fi luat scrisoarea pe care o lăsasem sub bancă și aș fi fugit. Nu voiam ca domnul Ortega să o citească. Când s-a golit clasa, m-am dus încet spre catedra la care ședea el.

Și-a dres glasul.

— Am primit un raport nu foarte bun de la suplinitorul de ieri. Sunt foarte dezamăgit.

— Poftim? am întrebat, confuză.

— A spus nu doar că tu și Lauren ați vorbit toată ora, dar că ai mai și făcut un gest urât către cineva, apoi te-ai legat de altă elevă.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că suplinitorul, din cauza schimbării locurilor noastre, crezuse că eram Sasha.

— Ah, am schimbat locurile în clasă, i-am explicat. A crezut că eram altcineva.

— A mai spus și că un tânăr a intrat la sfârșitul orei și a vrut să facă o farsă. Era unul dintre prietenii tăi, însă nu i-ai divulgat numele.

— *Nu* e unul dintre prietenii mei, am mormăit, înroșindu-mă la față.

M-am gândit la bilețelul de sub bancă.

— Atunci cine a fost?

De ce să nu-i spun? Nu-i datoram nimic lui Cade. Absolut nimic.

— Nu eu sunt persoana care trebuie să vă spună.

Domnul Ortega s-a încruntat.

— Sunt foarte dezamăgit. Ești reținută după ore, timp de două săptămâni. Reduc pedeapsa la o singură săptămână de detenție, dacă te răzgândești și îți asumi răspunderea pentru gesturile tale.

— Dar...

— Asta e tot.

*

— Ce ai pățit? m-a întrebat Isabel, la prânz.

Tot ce voiam să fac era să-i spun ce se întâmplase. Numai la asta mă gândeam. Dar nu știam cum ar fi reacționat. Cum să-i spun? Mi-am imaginat conversația.

Nu s-a întâmplat nimic! Îți amintești de corespondentul meu de la ora de chimie? E fostul tău. Am făcut schimb de scrisori cu fostul tău.

ăla pe care-l urăști? m-ar fi întrebat ea.

Da, ăla care s-a despărțit de tine fiindcă el mă ura și eu îl uram. Pe care-l urăsc încă. Se pare că suntem OK, pe hârtie. Perfecti, chiar. Așa că, poate, o să-mi dau întâlnire cu el pe hârtie tot restul vieții. Mișto, nu?

Sigur că da. Eu m-am giugiulit cu el și am vorbit ore în șir, luni în șir, însă acum e al tău și numai al tău.

Nu așa avea să decurgă discuția. M-am gândit că era mai bine să avem conversația asta delicată în afara școlii. În caz că plângeam sau mai știu eu ce.

— Putem vorbi mai târziu? am întrebat-o pe Isabel. După

ore. Trebuie să-ți spun ceva.

A ridicat îngrijorată din sprâncene.

— Sună așa de misterios! Ești bine?

— Mai târziu. Îți spun atunci.

M-a strâns de mână.

— OK. Pe mai târziu.

Capitolul 23

Ziua deja foarte lungă s-a încheiat cu o oră mai târziu decât de obicei, fiindcă am avut și detenție.

Ashley s-a uitat la mine când a tras mașina pe alee.

— Azi ești prost dispusă. Detenția nu-i mare lucru. Eu eram acolo tot a doua lună. E super ca să-ți faci temele.

Nu voiam să-i spun că n-avea nicio legătură cu detenția și că era legată doar de faptul că lumea mea alcătuită din acele scrisori se spulberase.

— Bună idee, am mormăit.

— Ghici cine m-a invitat în oraș? a spus Ashley, strălucind.

De parcă voiam să ascult povești despre viața ei amoroasă, sau a oricui altcuiva, în acest moment.

— Cine?

— Mark. Tipul care m-a văzut cu mâncare între dinți. Se pare că am trecut deja de primele două etape, slavă Cerului.

— Ți-a spus asta? am întrebat-o, uitându-mă la ea. Ți-a spus: „Ashley, mai întâi mi s-a părut că ești misterioasă, apoi interesantă, și apoi, când ți-am văzut mâncarea între dinți adorabil de amuzantă, așa că acum te pot invita la o întâlnire”?

Ashley a rânjit.

— Da, cam asta a spus.

— Cum?

— Invitându-mă.

Mi-am luat rucsacul și am coborât din mașină.

— Cred că a funcționat mai degrabă așa: „Hmm, fata aia e drăguță, ar trebui să ieșim împreună. Fiindcă tipilor nu le pasă de altceva. Nu le pasă de personalitate sau de mister”.

Eram conștientă de amărăciunea din voce, însă nu am încercat să mă opresc.

— Uau! a exclamat Ashley, ridicând din sprâncene. Suferi?

— Da, am rezolvat problema, am trecut la un alt nivel.

— Poftim?

— Nimic.

M-am îndreptat spre camera mea, fiindcă aveam nevoie de puțin timp să mă destind cu chitara, înainte să o sun pe Isabel.

Când am ajuns, ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmplase ceva rău, fiindcă ușa era deschisă, iar husa chitarei, pe jumătate scoasă de sub pat. Ar fi trebuit, dar nu am făcut-o. Am tras cu totul husa, foarte calmă. Curelele erau desfăcute, însă m-am gândit că le lăsasem așa cu o seară în urmă. Am desfăcut husa.

Primul lucru pe care l-am văzut au fost corzile: desprinse, câteva rupte. Nu m-am panicat, doar m-am înfuriat. Corzile se înlocuiau ușor. Dar apoi am văzut linia în zigzag de pe gâtul chitarei.

— Nu, nu, nu, nu!

Am tras-o afară și m-am trezit doar cu gâtul în mână, cu capătul ca o greblă. Restul a rămas în husă, complet desprins. Mi-a stat inima.

— Nu! Mamă!

Mama a ajuns la ușă, fără suflare.

— Ce e? Ce-a pățit? Ești bine?

Am ridicat gâtul rupt al chitarei, ca să-l vadă.

Din panicată, a devenit calmă și plină de înțelegere.

— Oh, nu. Ce s-a întâmplat?

— Cum adică, ce s-a întâmplat?! am explodat, gata să izbucnesc în lacrimi.] onah a fost! Te am rugat de o mie de ori să nu-i mai dai voie să intre aici!

— Jonah a făcut asta? s-a încruntat mama.

— Cine altcineva? Sigur nu eu.

— Nu trage concluzii pripite.

— Nu e nimic pripit. îmi mențin concluzia.

Am aruncat bucata ruptă înapoi și m-am trântit pe pat, cu fața în jos.

— Draga mea, găsim noi o soluție.

— Care? am întrebat, cu vocea înfundată de saltea. Nu-ți permiți să-mi cumperi una nouă. Mi-a luat șase luni să strâng banii pentru ea. Ce altceva mai putem face?

— Se poate repara?

— E făcută praf.

Salteaua s-a lăsat în jos când mama s-a așezat lângă mine. M-a mângâiat pe spate. I-am dat mâna la o parte și a înțeles mesajul.

— Îmi pare rău, Lil. Poți alege prima turele la toate târgurile, a spus, încet. Te ajut eu să câștigi iar banii.

Am ridicat capul, ștergându-mi lacrimile.

— De ce să o câștig eu, iar? am spus abia auzit. N-ar trebui ca *Jonah* să lucreze la târguri, ca să-mi cumpere una nouă?

— Are șapte ani.

- Suficient cât să înțeleagă.
- Draga mea...
- Mamă, poți pleca? Vreau să fiu singură.
- Bine.

N-am mai spus nimic, așa că s-a ridicat și a plecat din cameră. Am auzit-o strigându-l pe Jonah după ce a închis ușa. Au discutat pe hol. Am ascultat, cu fața în saltea.

- Jonah, tu ai rupt chitara surorii tale?
- Ce? Nu!
- Ai intrat în camera ei și i-ai rupt chitara?
- Nu! Nu am făcut așa ceva!

Bravo! Dă-i ocazia să nege, mamă. Bună decizie. Ar fi trebuit să înceapă cu „Știu că i-ai rupt chitara”. Dar, mă rog. Nu avea importanță. Era ruptă. Dacă Jonah recunoștea nu ajuta la nimic.

Cineva a încercat clanța, apoi am auzit-o pe mama spunând:

- Las-o în pace, acum. Vorbești cu ea mai târziu.

Probabil deja le spusese tuturor să mă lase în pace, fiindcă nimeni nu m-a deranjat tot restul serii. Nimeni. După ce încercasem ani de zile să am parte de timp pentru mine, în sfârșit îl promisem.

Mi-am scos caietul și m-am uitat la cântecul început. Nu puteam să-l scriu acum. Era despre *el...* despre *Cade*. M-am cutremurat. Puteam scrie un singur cântec despre Cade. Am întors pagina și pe o foaie nouă am scris:

Pretinzi că vrei să fii ascultat.

Așa că-ți scrii cuvintele deșarte.

Îți umpli viața cu înșelăciune.

Fiindcă totul ține de percepție.

*Lumea nu vede cum ești.
Ascultă tot ce vorbești.
Te hrănești cu atenția lor.
Ca să-ți hrănești dependența.
Ai două fețe.
Două fețe.*

Încerci să te ascunzi în două locuri.

*Și te urăsc, Cade, fiindcă ești cel mai mare ticălos din lume
și ar trebui să dispari pentru totdeauna și să nu-mi mai scrii
bilețele idioate, în care pretinzi că ești simpatic și neînțeleș.*

— Uf!

Chiar și cântecele mele inspirate de furia împotriva lui Cade erau mai bune decât orice scrisesem înainte de... el. Am tăiat cu un X adânc cuvintele. Apoi am dat filele înapoi și am tăiat de pe listă toți suspectii. *De ce nu puteai fi tu?* m-am gândit, tăind numele lui Lucas.

M-am întins, am smuls de pe perete tăietura din ziar și am făcut-o ghemotoc. Chiar dacă puteam să termin un cântec, nu mai eram capabilă să scriu partea de chitară. Și nu voiam să folosesc un cântec care avea de-a face în vreun fel cu Cade. Am aruncat hârtia de partea cealaltă a camerei. Eram dramatică, însă pentru prima dată am simțit că exista o justificare.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am sunat-o pe Isabel.

— Bună, Lil! a răspuns ea.

— Bună.

Crezusem că-mi pot ascunde lacrimile din voce, dar, când a adăugat: „OK, în afară de asta, spune odată ce s-a întâmplat?” mi-am dat seama că nu reușisem.

— Jonah mi-a distrus chitara.

— Oh, nu! Cum?

— Nu știi. El neagă, dar e distrusă. Complet.

— Îmi pare foarte rău, a spus Isabel, încet. Știu cât de mult țiineai la ea și cât ai muncit ca s-o cumperi.

— Mda.

— Dar mama ta o să-ți cumpere alta, nu?

— Nu-și poate permite, Iz. Nu și-a permis nici măcar un ghem de ață pentru mine, înainte de ziua de salariu.

Am simțit lacrimile umplându-mi iar ochii.

— Asta nu-i un ghem de ață.

— E nașpa rău.

— Da, știi.

— Of, Lil. O să fie bine.

— E doar chestia că era mândria mea, știi? Singurul lucru la care chiar mă pricep. Singurul lucru care îmi aducea liniștea și pacea. Nu am nevoie de multe, dar am nevoie de asta.

— Atunci o să găsești o cale să cumperi alta, a spus Isabel, ferm. Va dura o vreme, dar reușești tu.

Știam că avea dreptate.

— Da.

— Dacă aș putea, ți-aș cumpăra una.

Am zâmbit printre lacrimi.

— Nu aș accepta așa ceva din partea ta, Iz.

A chicotit.

— Știi.

Mi-am tras nasul și mi l-am șters cu mâneca.

— Ce voiai să-mi spui la prânz? a întrebat Isabel, după o vreme.

M-am oprit și mi-am dat seama că voiam să vorbesc

despre asta față în față.

— Ești ocupată? am întrebat. Pot veni pe la tine?

— Sigur că poți.

— OK. îți spun când ajung.

Am închis, am strâns scrisorile lui Cade și am ieșit pe ușă.

Capitolul 24

Mă uitam la chipul lui Einstein de pe tavanul lui Isabel, fiindcă nu mă puteam uita la ea. Aș fi preferat să-l las pe el să mă judece.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— OK...

Isabel s-a mutat pe scaunul de la birou.

— Îți amintești schimbul meu de scrisori cu cineva de la ora de chimie? i-am spus, adresându-mă lui Einstein.

— Da. Fata aia?

— Fată?

Trecuse atât de mult de când crezusem că era vorba despre o fată, că mi-a luat o vreme să-mi amintesc partea respectivă.

— Nu. Adică da, însă am aflat că nu era fată.

— Cum ai aflat asta?

— A spus că e băiat într-una dintre scrisori. Scuze. Am crezut că ți-am spus.

— Nu-i nimic, e în regulă.

Am așteptat o clipă. Voiam să scoată o exclamație entuziastă sau încântată. Ceva care să indice faptul că îl considera un lucru bun, faptul că îmi scriam cu un băiat. Dar nu. Tăcere. Probabil fiindcă eu păream atât de afectată.

M-am ridicat, cu fața la ea. Expresia ei era la fel de gravă ca a mea.

— Îți amintești cum, cu ani în urmă, ai renunțat la un băiat fiindcă se amesteca între noi? am întrebat, în grabă.

— Te referi la Cade?

— Da.

A râs ușor.

— Sigur că-mi amintesc.

A făcut o pauză și a continuat:

— Nu vreau să crezi că ai fost singurul motiv pentru care eu și Cade ne-am despărțit. Voi doi vă plângeați unul de celălalt mie tot timpul, iar eu mă săturasem. Dar Cade și cu mine n-am fi funcționat nici dacă nu erai tu în peisaj.

Am dat din cap, apoi am aruncat repede cuvintele:

— Cade e corespondentul meu.

Isabel nu a răspuns.

— Cade Jennings, am repetat, pentru efect, abia capabilă să-mi dau crezare propriilor cuvinte. El e cel care îmi scria la ora de chimie.

Mi-am luat sacul de umăr, pe care îl aruncasem pe pat când intrasem în camera ei. Am scos scrisorile și i le-am întins. Dar ea nu a făcut niciun gest să le ia.

— Și o să încetez să-i scriu. Chiar de acum, am declarat, ferm. Nu i-am răspuns azi, deși el mi-a scris. Nu-i mai scriu niciodată.

Ea nu spusese încă nimic și mi-am dat seama că lipsea ceva din reacția ei: surprinderea.

Atunci mi-am dat seama.

Isabel știa.

Îi spuseseam că aveam un corespondent. Iar Cade era în

clasă cu ea și îmi scria bilețele fără nicio urmă de discreție. Știa. Isabel remarca lucrurile astea.

M-am ridicat, băgând scrisorile înapoi în geantă.

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat-o.

— Fiindcă îl detești, și totuși păraai atât de încântată de corespondență.

— De cât timp știi?

— Nu de mult, îți jur!

— De *ce nu mi-ai spus?* M-am simțit de parcă primisem o palmă când l-am văzut azi scriind. Ar fi fost drăguț să mă avertizezi.

Isabel a ridicat mâinile.

— Știu. Am sperat că, după o vreme, scrisorile lui îți vor arăta că nu e o persoană cu care să dorești să corespunzi. Fiindcă îl detești.

— Da. Însă scrisorile lui sunt diferite...

Expresia lui Isabel s-a înăspriț.

— Stai puțin. Îți place? Pentru cum scrie?

Inima mi-a sărit din piept.

— Nu. Nu îmi place. Deloc!

Isabel a încuviințat, părând ușurată.

— Îți place David, nu?

— David... eOK... e simpatic...

Isabela a oftat.

— Ați fi perfecți unul pentru celălalt, dacă v-ați da o șansă.

— De ce insiști să mă combini cu David? am întrebat, punându-mi mâinile în șolduri.

Isabel a ridicat din umeri, însă expresia ei spunea totul.

— Credeam că e mai potrivit pentru tine.

— Decât cine? am întrebat.

— Alternativă.

— Cade?

— Da!

Brusc, parcă nu mai aveam aer și am fost redusă la tăcere. Era geloasă. Nu voia să știu că îi scriam lui Cade, fiindcă era geloasă. Chiar dacă ea și Cade fuseseră împreună acum doi ani și nu-l mai plăcea, era totuși geloasă.

— Îmi pare rău, a spus iar, cu o voce mai blândă. Dar nu ar trebui să conteze. Doar nu ți-ar plăcea vreodată Cade, nu? Ar fi tare ciudat, având în vedere întreaga istorie. Vreau să zic că am renunțat la el pentru tine, acum doi ani.

— Dar nu ai renunțat la el pentru mine... tocmai mi-ai spus asta.

A privit în pământ, apoi înapoi la mine, repede, însă știam deja adevărul. Se despărțise de el din cauza *mea*. Fiindcă nu mă înțelegeam cu el. Bănuisem asta mereu, însă mă contrazisese. Acum știam sigur.

— Păi, nu îți mai stau în cale, i-am trântit-o. Du-te și-l ia înapoi.

Respira precipitat.

— Acum sunt cu Gabriel. Nu îl vreau înapoi.

— Dar nu vrei să-l am eu.

— Ai spus că nu îl vrei.

— Nu îl vreau.

Ce naiba se petrecea cu mine?

— Trebuie să plec, i-am spus și m-am îndreptat spre ușă.

— Lily, așteaptă!

— Nu pot face asta acum.

— Trecem cu bine peste asta, da?

— Da, am răspuns imediat. Doar că nu în clipa asta.

*

Era doar ora opt și jumătate seara, însă eu eram deja în pat, privindu-mi acum propriul tavan. Acolo nu se afla niciun Einstein care să se uite la mine, doar un tavan gol. Am oftat.

De ce eram atât de supărată pe Isabel? Știam un motiv: mă mințise. Intenționat. Asta durea. Voi mai avea vreodată încredere în ea?

Dar... era oare ceva mai mult decât încrederea pierdută care mă irita?

Poate, doar poate, dorisem ca ea să spună că era în regulă să-mi placă de Cade.

Dar nu-mi plăcea. Deloc!

Însă, într-un fel, puteam înțelege posesivitatea ei. Acum doi ani, îi despărțisem. Nu fusesem o prietenă bună.

Zgomotele care se auzeau în casă, în jurul meu, erau la cote maxime: frații mei se pregăteau de culcare în baia de alături, mama urla să se asigure că se spălau pe dinți două minute, Ashley râdea la telefon pe hol, tata îi spunea să nu mai facă atâta gălăgie. Mi-am forțat ochii să se închidă, ascultând zgomotul din casă în loc de propriile gânduri. Mâine avea să fie o zi mai bună decât azi. Trebuia.

Capitolul 25

Știi cât de mare e dezamăgirea când scoți un bilețel, așteptându-te să fie răspunsul cuiva, și îți vezi propriul scris? E nașpa. Bănuiesc că ești bolnavă. Ceea ce, sunt sigur, nu e foarte bine pentru tine, însă gândește-te cum am rămas eu. Îmi pare rău că nu te simți OK. Sper să te faci bine repede.

Deci arată ca o țestoasă deformată, dar trebuia să fie un castron cu supă. Chestia care arată precum capul broaștei e lingura. Acum o vezi? Nu? Nu mai încerc să desenez nimic. îmi cer scuze că a trebuit să înduri asta, și tocmai când trebuie să-ți revii.

Chestionar. Ce muzică asculți când ești bolnavă? E diferită de ce asculți de obicei? Eu ascult muzică super romantică, dacă sunt bolnav. Nu știu de ce, fiindcă nu îmi place când mă simt bine. Poate că mă ajută să mă mai plâng puțin. Trebuie să ne gândim la niște versuri siropoase pentru ca fanii să le asculte când sunt bolnavi. Ceva gen: ...Credeai că-ți scriu iar versuri, nu? Mi-am învățat lecția. Nu mai fac. Cum e viața acasă?

Am închis ochii. Nu voiam să-i răspund. Scrisorile erau de la Cade. Mă ura. Îl uram.

Am împăturit scrisoarea și am pus-o înapoi. Dacă mă opream din scris, avea s-o facă și el, la un moment dat. Trebuia să mă opresc și din citit. Știam asta. Nu era corect să renunț la partea mea de scris, dar să continui să citesc. Partea care, în ciuda faptului că știam cine era autorul, mă încânta încă. Încă mă făcea să dau din cap, fiind de acord și zâmbind amuzată.

Nu voiam să mă gândesc la Cade. Nu voiam să-l găsesc amuzant, îi cunoșteam cealaltă parte și nu-mi păsa de ce se purta așa în public. Era suficient de mare să nu trateze oamenii ca pe niște gunoaie, indiferent de cum era el tratat

acasă.

Iar eu eram suficient de mare ca să fiu sinceră și să-i scriu că trebuia să încetăm.

Am scos cele două scrisori de sub bancă și le-am pus în geantă, apoi m-am uitat la foaia din fața mea. Nu trebuia să fiu răutăcioasă. Nu voiam să-l umilesc, chiar dacă exact asta îi plăcea să-mi facă mie. Eram mai bună decât atât.

Nu am fost bolnavă, dar îți mulțumesc oricum pentru castronul-țestoasă. E atât de prost desenat, încâl aproape că a trecut linia care l-ar fi transformat iarăși în artă. Aproape. Am avut niște zile proaste.

Mă ustureau ochii de la lacrimi în timp ce scriam ultimul rând. Voiam să-i spun tot ce se petrecuse. Voiam să spun: „Mai întâi, am aflat cine ești. Apoi, fratele meu mi-a stricat singurul lucru care m-ar fi putut ajuta să mă obișnuiesc cu gândul, iar apoi, prietena mea cea mai bună și cu mine ne-am certat groaznic, așa că nu mă poate ajuta nici ea”. Dar nu am putut. M-am întrebat ce sfat mi-ar fi dat despre fratele meu și despre Isabel. Era vorba despre Cade Jennings. Avea tone de prieteni. Rezervele rezervelor. Isabel era singura pentru mine.

M-am certat cu cea mai bună prietenă. Pe lângă asta, fratele meu mi-a stricat ceva foarte prețios. Ceva de neînlocuit, și am fost atât de furioasă, încât când a încercat să mă îmbrățișeze și să-mi spună că-i pare rău în dimineața asta, i-am întors spatele. Mă detest fiindcă am făcut asta, dar tot sunt furioasă.

De data asta, chiar mi-a căzut o lacrimă și am șters-o repede. Mă simțeam încă vinovată fiindcă îi întorsesem spatele lui Jonah dimineață. Păruse atât de trist, iar eu nu

reuşisem să trec peste supărare și să-l calmez. Și nu mă gândisem că ar fi cazul să-l calmez, deși fusese evident, din privirea pe care mi-o aruncase mama. Copilul ăla scăpa din orice. Poate că era cazul să priceapă că nu totul trecea cu o îmbrățișare. Încercam din nou să justific comportamentul de dimineață.

Apoi mi-am spus: chitara mea e doar un lucru. Știi? Iar fratele meu, o persoană. Un lucru nu e mai important decât o persoană...

Și tu, Cade Jennings, nu ești mai important decât prietena mea. Și te urăsc chiar mai mult fiindcă te-ai băgat între noi. Asta ar fi trebuit să scriu. Dar nu am făcut-o. Am încheiat cu:

Deci, nu am fost bolnavă.

Nu era bilețelul pe care intenționasem să-l scriu. Acela trebuia să includă fraza: *Nu mai am de gând să-ți scriu.* Bilețelul meu nici măcar nu se apropia de idee. Atunci, de ce îl împătureauam și îl puneam la locul lui?

Mai aveam nevoie doar de una. Ultima scrisoare. Apoi îi puneam capăt, oficial.

*

Trebuia să discut cu Isabel. Puteam trece peste asta. Aveam doar nevoie de mai mult timp să discutăm. Plecasem prea repede cu o zi înainte și nu-mi recunoscusem vina... vina pentru ce? Asta mi-am dat seama ieșind de la ora de chimie. Trebuia să-i spun lui Isabel că îmi părea rău că îi despărțisem pe ea și pe Cade și că avea tot dreptul să nu vrea să-i scriu. Speram că recunoașterea vinei va rezolva totul. Doar că Isabel nu mă aștepta la locul de întâlnire pentru prânz. Nu îmi răspundea nici la mesaje. Nu o găseam nicăieri. Probabil îmi lăsa timp de gândire.

M-am îndreptat spre o tonetă cu mâncare, mi-am luat ceva și am plecat să gădesc un loc liniștit în bibliotecă, unde să mănânc și să mă gândesc.

Erau trei cozi la tonete și am ales-o pe cea greșită. N-am știut, la început. Dar după câteva minute, Cade, Sasha și toată gașca lor erau la coadă chiar în spatele meu.

Voiam să plec, dar ar fi fost prea evident... și prea laș.

Mi-am scos telefonul și m-am prefăcut că citesc mesaje.

Din spatele meu s-a auzit:

— Drăguți pantaloni.

Era vocea Sashei. Știam că la pantalonii mei se referă. Erau niște blugi pe care-i tăiasem și pe care cususem petice. Nu voiam să mă întorc și să recunosc că vorbea despre mine, dar, când Cade a început să râdă, un val de furie m-a făcut să mă întorc.

O ținea pe Sasha de talie, ceea ce era diferit de ultimele dați când îi văzusem împreună, când *ea* era cea care se agăța de el. M-am întrebat *ce* se schimbasese. L-am privit drept în ochi, de parcă el ar fi făcut comentariul, și am spus:

— Îmi pare rău, ce-a fost asta? Eu nu vorbesc *nesimțeză*.

Nici nu a clipit, doar a ridicat capul și a spus:

— Și eu care credeam că o vorbești fluent.

N-ar fi trebuit să conteze. Eram obișnuită. Auzisem lucruri mult mai rele. Dar a durut și nu am vrut ca el să vadă asta. Am părăsit rândul, mergând fără țintă, când l-am văzut pe Lucas stând cu prietenii lui și ascultând muzică. Prezent, și totuși nu.

Am continuat să merg. Când am ajuns în fața lui, i-am tras de firul căștilor. I-au căzut în poală, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, surprinși.

— Vrei să mergem și să facem ceva? l-am întrebat, brusc.

— Ce? Acum?

— Nu. Vineri. Vinerea asta. Poimâine. E un concert la clubul ăla pentru toate vârstele din Phoenix. Trupă nouă. Vrei să mergi cu mine?

Fusesem copleșită de furie, iar adrenalina avea curând să fie învinsă de emoțiile care mă asaltau. Toți prietenii lui tăcuseră și mă priveau fix. El mă privea tot așa.

— Sigur, a spus.

— Sigur?

— Da, vin. Ne vedem acolo la opt?

— Da. Vineri la opt.

Am reușit să nu sar în sus de bucurie și să țin de încântare, după care am plecat.

Capitolul 26

În dimineața următoare, foarte hotărâtă, Isabel s-a repezit la mine. Eu tocmai mergeam la prima oră. Când a ajuns lângă mine, ne-am oprit amândouă.

— A expirat timpul, a spus.

Am zâmbit și mi-a întins niște coli de hârtie. îmi scrisese?

— Ce sunt astea?

— Ultimul lucru la care m-am gândit aseară, înainte de culcare.

Am despăturit foile. Erau anunțuri tipărite de pe Craigslist. *Chitară acustică ușor folosită. În formă bună... corzi noi. Sună perfect. 150\$ sau cea mai bună ofertă.* Mai erau câteva asemănătoare, la diverse prețuri.

Am zâmbit iar. Prețurile acelea erau mult mai rezonabile

decât patru sute, dar tot mi se păreau imposibile. Am privit-o pe Isabel, știind că era oferta ei de pace și simțindu-mă prost fiindcă nu mă gândisem și eu la asta.

— Îmi pare rău, am spus amândouă deodată, după care am zâmbit la unison.

— Eu prima, a spus ea. Ar fi trebuit să-ți spun că era Cade.

A aruncat o privire în jur și a coborât vocea.

— Îmi pare rău că nu am făcut asta. Am greșit și nu pot decât să-mi închipui cum te-ai simțit când ai aflat cu cine făceai schimb de gânduri. Și nu mi-a trecut prin minte că i-ai putea spune lucruri pe care n-ai vrea să le știe. Am crezut că erau doar scrisori despre muzică.

— Și mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți arăt scrisorile și atunci ai fi știut. Și chiar îmi pare rău că m-am băgat între voi, când erați împreună.

A scuturat din cap cu atâta putere, încât părul i-a fluturat dintr-o parte în alta.

— Nu. Te rog nu îți cere scuze pentru asta. Nu poți strica ceva care deja nu merge.

Am îmbrățișat-o, alegând să cred că era sinceră. Chiar dacă acum știam că, într-un fel, credea că fusese vina mea. Dar îmi asumam asta, fiindcă, oarecum, era.

— Ești cea mai bună prietenă de pe planetă, i-am spus arătând spre anunțurile de pe Craigslist. Mulțumesc pentru astea.

— Știi că astea nu sunt chiar ca vechea ta chitară, a spus ea. Ai economisit pentru una grozavă. Dar tot sunt ceva, nu?

— Da. E perfect. S-ar putea să-mi permit una în câteva săptămâni.

Poate încă m-aș putea încadra în termenul pentru concurs,

m-am gândit, simțind o rază de speranță. Dacă urma să câștig, aș fi putut să-mi permit nu doar o chitară.

— Mulțumesc, Iz.

A zâmbit.

— Cu drag.

Am pus foile în rucsac, chiar când a sunat clopoțelul.

— Să știi... că l-am invitat pe Lucas în oraș.

Ochii i s-au mărit.

— Ce? Când?

— Ieri, am mărturisit, simțind un val de emoții. L-am invitat la un concert în weekendul ăsta. *Te rog*, spune-mi că veniți și voi doi, tu cu Gabriel!

— Sigur că da! a promis Isabel, după care m-a îmbrățișat. Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Nici eu. Și a acceptat.

Încă eram în stare de șoc.

— Firește că a acceptat, m-a calmat Isabel, dându-mi un cot. Asta tot încerc să-ți spun. Nu ai nevoie să scrii bilețele anonime dacă ești Lily Abbott.

Am râs și obrajii îmi ardeau.

— Să nu exagerăm.

— Cum a mers? m-a întrebat.

— Cum a mers... ce?

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Ai încetat să-i mai scrii lui Cade, nu? Te cunosc. Probabil ai simțit nevoia să-i explici și de ce, în scrisoare. Ce i-ai scris?

Mi-am încrucișat brațele.

— Nu am fost capabilă să-i explic, încă. Dar o să fac asta, promit.

— Știu. Adică, e Cade Jennings. Inamicul public numărul unu.

A râs, m-a mai îmbrățișat o dată, apoi s-a îndreptat spre prima oră.

— Ne vedem mai târziu.

Da, exact: inamicul numărul unu.

Îmi pare rău. Se pare că (i-a fost mai rău decât dacă erai doar bolnavă – ai fost deprimată. Pot să fac ceva? Nu am mai avut o ceartă cu un prieten bun, dar nu poate fi amuzant. Sunt convins că se va rezolva.

Ce a stricat fratele tău? Nu am frați mai mici, așa că nu a trebuit niciodată să-mi fac griji pentru lucruri. Știu că pot fi dificili, copiii. De când sunt în primul an de liceu, trebuie să ajut la antrenarea unei echipe de puști – „voluntariat”. Pot fi niște nemernici, dar chiar îmi place. E distractiv. Stai, vreau să te și compătinesc. Puștii sunt o pacoste. Ar trebui să ne naștem adulți. E mai bine așa? Nu, serios, dacă aveam ceva de neînlocuit și se strica, știu că m-aști înfuriat. E de înțeles. Nu te condamna pentru reacția avută față de frățiorul tău. Cum suna sfatul grozav de acum câteva scrisori? Rezistă. Capul sus. Să știi că melodia aceea pe care m-ai făcut să o ascult e genială. Să știi.

Asta era. Ultima scrisoare pe care o citeam. Așa că era OK să zâmbesc măcar puțin văzând conținutul. Dar apoi mi-am amintit comentariul lui de ieri, de la prânz, și m-am înfuriat iar. Am recitat scrisoarea și m-am înmuiat. Era o nebunie.

Nu mă puteam împiedica să mă întreb ce făcea el de fapt. În ultimele scrisori vorbisem despre mine. Mă întrebam dacă spera, de fiecare sărbătoare, să-l sune tatăl lui. Ce sentiment teribil, să fii abandonat așa de cineva care, se presupunea,

trebuia să te iubească! Și eu, aici, mă pregăteam la rândul meu să-l las baltă.

Am scuturat din cap. Îl uram fiindcă mă făcea să-mi pară rău pentru el. Fiindcă îmi arătase o altă latură a lui. Aveam senzația că persoana din scrisori era latura reală. Dar la ce mă ajută să știu asta? N-ar fi dezvăluit niciodată așa ceva în public.

Să știi că sfatul tău a fost exact ceea ce aveam nevoie, i-am scris. Acum rezist, și în secunda în care ridic capul, mă simt sută la sută mai bine. Cine ar fi crezut că funcționează? De asemenea, că „te-am pus să o asculți” e o expresie dură. Am sugerat doar să asculți melodia aceea. Dacă sugestia mea a creat o dorință nemuritoare de acțiune, asta depinde doar de tine.

Nu, serios, mă simt ceva mai bine azi. Prietena mea și cu mine ne-am împăcat dimineață. Cred că suntem OK. Dacă nu complet, vom fi curând, sunt sigură. Fratele meu și cu mine suntem în armistițiu. Știu că, în curând, mă înmoi, fiindcă e printșorul familiei și, așa enervant cum e, îl ador. Dar tot nu recunoaște că este făptașul. Mi-e greu să înțeleg oamenii care fac un lucru într-o situație și cu totul alt lucru în alta. Odată ce-și revine, o să mă simt mai bine.

Bine. Fusese o afirmație complet pasiv-agresivă, dar nu mă putusem abține. Aveam nevoie să mi-o ridic de pe suflet. Am băgat scrisoarea la locul ei și am fost chiar capabilă să mă concentrez la restul orei de chimie.

— Detenția asta a ta îmi face viața grea.

— Salut, Ashley, și eu mă bucur să te văd.

Am închis portiera, iar sora mea a ieșit încet din parcare.

— Care-i graba? am întrebat-o.

— Trebuie să ajung la lucru.

— De ce nu a venit mama să mă ia?

— Are un târg în afara orașului.

— Joi după-masă?

— Nu cunosc detaliile. Întreab-o.

Am tăcut, știind că sora mea încheiase subiectul. După ce mi-am scos elasticul care îl ținea prins, mi-am trecut mâna prin păr.

— Mama a spus că îl ia cineva pe Wyatt imediat pentru primul lui antrenament de baseball la club, a adăugat Ashley, așa că să te asiguri că mănâncă imediat ce ajungi.

— Bine.

— Și cred că la cină avem ce-ți dorești tu.

Asta însemna cereale reci.

— OK.

S-a oprit doar cât să mă dau jos, înainte să repornească în trombă.

— Mersi de cursă, le-am spus farurilor din spate.

Intrată în casă, am urlat către living: „Wyatt, mănâncă! Ai antrenament la baseball”. Apoi am mers în dormitor și m-am schimbat într-o pereche de pantaloni scurți, largi, un maiou și o pereche de șosete de lână până la genunchi – asta fiindcă voiam să mă îmbrac de vară, când, practic, ne apropiam de iarnă. Iarnă de Arizona, dar totuși. M-am simțit mai bine până ce m-am împiedicat de husa chitarei. Am bombănit și am împins-o sub pat. Am auzit ușa camerei scârțâind.

— Bate înainte de a intra, te rog, am spus.

Când m-am întors, l-am văzut pe Jonah în prag.

A deschis larg ușa, dar nu a intrat. Ar fi trebuit să-l chem și să-l îmbrățișez, însă nu am făcut-o. I-am oferit un zâmbet rigid.

— Da?

— Ai putea să-mi dai niște cereale?

— Știi cum să le iei și singur, amice.

S-a încruntat privind la spațiul de sub patul meu.

— Nu am fost eu.

Am oftat.

— Jonah, e important să-ți asumi răspunderea când faci un lucru greșit. Dacă nu-mi poți spune ce ai făcut, atunci cum să cred că îți pare rău?

S-a bosumflat.

— Îmi pare rău că mă urăști.

Am oftat.

— Sunt supărată fiindcă mi-ai stricat chitara și fiindcă pui mâna pe lucrurile mele fără să ceri voie. Dar nu te urăsc. N-o să te urăsc niciodată.

— Nu am fost eu.

Era o cauză pierdută. Într-o zi, adevărul avea să iasă la iveală. Și chiar atunci, nu mai conta. Chitara mea avea să fie tot stricată.

— OK. Du-te și mănâncă.

M-am așezat pe pat și mi-am pus căștile, ascultând Blackout la volum maxim și încercând să nu mă gândesc la scrisorile lui Cade.

Am deschis caietul și m-am uitat la o schiță pe care o începusem în detenția de după ore. Nu eram sigură ce nu-mi

plăcea la ea.

Apoi, dincolo de muzică am auzit soneria de la intrare. M-am gândit că e mama unuia dintre coechipierii lui Wyatt, care venise să-l ia. Am oprit muzica, m-am ridicat și m-am dus să deschid.

În ușa stătea Cade Jennings.

Sunt convinsă că mi-a picat fața, de șoc. Expresia lui era tot una de surpriză totală.

Eram atât de șocată de fapt, că am trântit ușa.

Ce căuta Cade aici? își dăduse seama cine era corespondenta lui? îmi bătea inima nebunește. Probabil era prea târziu să fug să-mi schimb hainele. Mă văzuse deja în șosete până la genunchi. Am făcut un pas înapoi în spatele ușii, apoi el a mai bătut de trei ori. Am încercat să-mi aranjez puțin părul care o luase razna, înainte să deschid iar.

Expresia lui șocată se transformase în cea arogantă, de zi cu zi. Mi-a studiat părul și ținuta.

— Taci! am spus.

— Nu am zis nimic.

— Fața ta a spus totul.

— Da? Și ce a zis?

— Știi foarte bine.

A râs și a ridicat din umeri.

— Ce cauți aici? am întrebat.

— Sunt antrenorul lui Wyatt de la club. Avem antrenament azi.

— Oh!

Cade îl antrena pe fratele meu? Nu era de mirare că fusese surprins. Nu știa că eram sora lui Wyatt.

— OK. Poartă-te frumos cu fratele meu... te rog, am

adăugat.

Cade a ridicat iar din umeri.

— Sigur. Nu e vinovat că ești tu sora lui.

Am oftat exasperată.

— În regulă. Mă duc să-l aduc.

Am sperat să rămână la ușă, dar m-a urmat în bucătărie. Wyatt nu era acolo. Doar Jonah se afla la masă și mânca cereale.

M-am uitat spre Cade și l-am văzut analizându-și talpa tenisului scump. Călcuse cu siguranță în grămada de cereale Fruity Pebbles de pe podea. Minunat. L-am privit frecându-și piciorul de gresie, apoi sprijinindu-se de blat și aproape dând pe jos un morman de boluri care erau încă pe jumătate pline cu lapte.

Am oftat în sinea mea. Cade era la mine acasă, judecându-mă iar, cu noi criterii de adăugat pe lista lui. Am luat holurile și le-am pus în chiuvetă.

Wyatt a apărut în bucătărie.

— Salut, domnule antrenor! i-a spus lui Cade. Sunt gata!

— Tu trebuie să fii Wyatt.

Fratele meu a încuviințat, apoi s-a uitat la mine.

— Ce-ai pățit, Lily? m-a întrebat. Pari supărată.

— Serios?

— Ești încă supărată fiindcă Jonah...

— A mâncat toate cerealele Lucky Charms? l-am întrerupt brusc. Da, așa e.

— Nu am mâncat toate cerealele! a protestat Jonah, de la masă.

— Atunci, unde sunt?

Jonah a mormăit un „Nu știu” și a continuat să mănânce.

Wyatt a strâmbat din nas și probabil urma să mă contrazică, dar am spus:

— Haide odată. Nu vrei să întârzii.

Cade s-a îndreptat spre ușă, iar eu l-am oprit pe Wyatt.

— Ascultă, i-am șoptit. Nu-i spune antrenorului despre chitară, bine?

— De ce nu?

Fiindcă, dacă se gândea puțin, era posibil să-și dea seama că faptul că fratele meu îmi stricase chitara era prea asemănător cu ceea ce aflase di într-o scrisoare citită recent.

— Fiindcă nu vreau să creadă ceva rău despre Jonah.

— Nu l-ar plăcea dacă ar ști? a întrebat Wyatt.

— Doar că nu e nevoie să vorbim urât despre Jonah cu alți oameni.

— Bine, a spus el, și s-a grăbit să plece.

Timp de două ore am așteptat cu nerăbdare să ajungă fratele meu acasă. Am încercat să mă distrag cosând, scriind și desenând, dar fiecare încercare a fost în zadar. Când am văzut mașina lui Cade pe alee, în jur de șapte și jumătate, am deschis ușa de la intrare și am ieșit pe verandă. Wyatt a venit în fugă. Am așteptat să se întoarcă și să-i facă semn lui Cade. Imediat ce Cade a plecat, l-am întrebat:

— Deci? Cum a fost?

Wyatt rânjea.

— A fost super! Ador baseballul! Am primit cu toții porecle. Vrei să știi care e a mea?

Tipic pentru Cade, să le pună tuturor porecle.

— Da, am spus, deja îngrijorată.

— Fulger-Roz!

— Roz? Fulger?

Wyatt a ridicat un picior. Pe pantoful lui de baseball, într-o parte, era o siglă Nike de un roz aprins. Cred că mama îi cumpărase încălțăminte de la un târg de vechituri, așa cum făcea de obicei.

— Da. Copiii lor li s-a părut amuzant când antrenorul Cade a zis-o. Au râs. Dar mai târziu le-a plăcut tuturor.

Mi-am înghițit furia, de dragul fratelui meu. Nu voiam să se simtă prost. Era o poreclă de care avea să râdă toată lumea, în fiecare săptămână, în timp ce-și aminteau că „le plăcuse”.

— E o poreclă amuzantă, am spus, într-un târziu.

— Da, e bună.

— Hai, treci la duș!

A pornit spre baie, apoi s-a oprit.

— Lily?

— Da, Wyatt?

Și-a privit picioarele.

— Nimic.

M-am încruntat. Îl făcuse oare Cade să se simtă prost? Nu voiam să-l întreb asta, dacă nu era cazul. Dar voiam ca fratele meu să poată vorbi despre asta cu mine, să știe că nu era singurul care simțea așa.

— Sigur nu vrei să-mi spui nimic? am întrebat cu blândețe.

Wyatt a dat încet din cap.

— Da, sunt sigur.

Wyatt n-o fi vrut el să vorbească despre asta, însă aveam s-o fac eu. Direct cu sursa.

*

Am căutat pe coridoare vineri, fără să știu care era

programul de dimineață al lui Cade. Îi văzusem mașina în parcare, așa că știam că era acolo. De obicei, încercam să-l evit. Astăzi, era exact pe dos. Sângele îmi clocotea. Chiar și ochii mă ardeau.

Stătea singur în fața dulăpiorului, uitându-se lung la el, de parcă ar fi uitat codul.

Am mers direct spre el și i-am împuns umărul cu un deget.

— Cum îndrăznești?

S-a întors spre mine, cu o privire obosită.

— Ce vrei?

— L-ai spus fratelui meu Fulger-Roz? Ca să râdă copiii de el?

A ridicat din sprâncene.

— Asta a zis, că au râs de el?

— Da. Că au râs de el.

— O secundă.

— N-ar fi făcut-o nici atât, dacă nu i-ai fi dat porecla aia, i-am zis iritată.

— Serios? Asta crezi? Ai văzut ce teniși purta fratele tău? Știam că vor râde de el. Trebuia să le-o tai de la început.

— Luându-le-o înainte?

— Făcând să pară ceva intenționat. Chiar cool.

Următoarele cuvinte pe care le plănuisem, oricare ar fi fost ele, mi-au zburat din creier. Am rămas holbându-mă la Cade.

— Cu plăcere, a spus. Gata, acum? Ai salvat lumea de toate nedreptățile închipuite?

Înainte să pot răspunde, a luat-o la pas. Apoi, s-a întors și a mai adăugat:

— Cine i-a cumpărat așa încălțăminte? La persoana aia ar

trebui să strigi.

N-a așteptat un răspuns și a plecat.

Am mârâit „apoi m-am uitat la dulăpiorul lui pe care nu-l deschisese. Uitase, fiindcă îl întrerupsesem, sau scosese ceva chiar înainte să ajung? Dacă da, de ce stătea și se uita așa când m-am apropiat? Nu, nu aveam de gând să-mi fac griji pentru Cade. N-avea nevoie de asta. Putea avea grijă de el și singur.

Capitolul 28

Să-mi imaginez chipul lui Cade în timp ce îi citeam scrisorile era acum atât enervant, cât și satisfăcător. Era enervant, fiindcă era simpatic, și știa asta, ceea ce mă înfuria. Satisfăcător, fiindcă era drăguț să poți oferi cuvintelor un chip. Le făcea mai personale.

Chiar dacă acel chip mă scotea din minți...

Te-ai împăcat cu fratele tău? Se apropie Ziua Recunoștinței.

Nu știi dacă are de-a face cu fratele tău, dar sărbătorile par mereu ocazia potrivită să faci... orice, bănuiesc. E 4 Iulie? Hai să mâncăm și să adunăm familia. E Poștele? Hai să ne împăcăm cu vecinul care ne-a stricat gardul. E Ziua Președintelui? Hai să cumpărăm o canapea. Asta a făcut mama anul ăsta. Nici măcar nu știam că avem nevoie de ea. Cred că a cumpărat-o doar fiindcă era sărbătoare. Oricum, bat câmpii. Care-i de fapt sensul? E (aproape) Ziua Recunoștinței, deci momentul acela să faci ce voiai. Așa o să fac și eu.

Așa se încheia scrisoarea lui, în felul acela vag care mă lăsase moartă de curiozitate la ce lucru se referea. Ce voia să

facă?

Mi-am mușcat buza. Nu jurasem că nu-i mai scriu? Dar ce mai conta încă un schimb de mesaje, în peisajul general?

Ce voiai să faci? Să asculți toată colecția Pink Floyd într-o singură sesiune? Eu vreau să fac asta. Poate că asta trebuie să fac de Ziua Recunoștinței, fiindcă fratele meu și cu mine ne-am împăcat. Sau cel puțin am acceptat că nu va recunoaște niciodată ce a făcut, însă e fratele meu. Așa că, asta este! Tot ce-a mai rămas e să ne îmbrățișăm, oficial. Asta trebuie să facă parte din orice împăcare, fiindcă îmbrățișările sunt pline de puteri magice, vindecătoare.

De asemenea, nu știam că trebuie să cumpărăm canapele de Ziua Președintelui. Familia mea are de recuperat. Că veni vorba... cum ești? Totul e bine?

Am pus scrisoarea la locul ei, supărată pe mine însămi. Mă simțeam ca o dependentă care nu poate renunța la o adicție. Și asta mă făcea să fiu și mai furioasă pe Cade. Dar asta era ultima zi înainte de pauza de Ziua Recunoștinței. O pauză de o săptămână avea să mă vindece, cu siguranță, de dependența asta. Avea să fie o cură de dezintoxicare. Mai bine decât atât, m-am gândit, zâmbind, ies cu Lucas. În vreo opt ore, asta urma să fac.

*

Ziua a patra de detenție. Încă șase zile. Nu fusese chiar atât de rău, până acum, m-am gândit deschizând ușa.

Apoi am intrat și am văzut-o pe Sasha stând pe locul pe care, de obicei, stăteam eu, către spatele încăperii.

Normal că-mi furase locul. Asta făcea ea.

M-am întrebat ce făcuse de ajunsese azi în detenție. Ar fi trebuit să fie ea aici, de la început, ținând cont că îi ispășeam

eu pedeapsa.

Am luat loc în partea opusă a sălii. Lângă Sasha stătea o fată frumoasă, din ultimul an. Nu o cunoșteam, dar ele două pălăvrăgeau nestingherite. Am încercat să le ignor, desenând o bluză în caiet. Bluzele erau mult mai dificil de cusut decât fustele, dar mă simțeam pregătită să încerc. Inventasem un model simpatic, cu guler lejer. Îmi scosesem mașina de cusut cu o seară înainte și găsisem materialul potrivit printre resturi. Era nevoie doar să-mi dau seama cum să asamblez totul la un loc.

Mă descurcam de minune să le ignor trăncăneala, când am auzit-o pe Sasha rostind numele lui Cade.

Am ciulit urechile.

— Tu și Cade sunteți împreună, acum? a întrebat-o pe Sasha fata cealaltă.

Eram și eu curioasă. Am rămas cu creionul în vânt.

— Da, a răspuns Sasha, fericită.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile, din senin, m-a invitat în oraș. A fost adorabil.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce te-a invitat în oraș?

— De ce nu? Ar trebui să întrebi de ce i-a luat atâta! Și-a dat seama, într-un târziu, ce pierde.

Am continuat să desenez. Super! Minunat. Sasha și Cade erau împreună. Lumea era acum salvată. Cade își găsisese perechea.

Trupa, Frequent Stops, era zgomotoasă, dar minunată. Cu siguranță aveam să descarc melodiile lor când ajungeam acasă. M-am întrebat dacă și Cade auzise de ei. Trebuia să-i scriu și să-i spun să-i adauge pe lista de...

Nu! Nu aveam să fac asta! Ce naiba era cu mine?

L-am privit pe Lucas. Ținuta lui de club nu era diferită de cea de școală – minus căștile – blugi și tricou. Eram deja aici de o oră. Venisem la Phoenix cu Gabriel și Isabel, cu Isabel vorbind non-stop, părând să-și dea seama ce emoții aveam. Emoțiile fuseseră nefondate. Lucas mă aștepta afară, cu părul lui lung și adorabil, și îmi zâmbise frumos. L-am prezentat lui Gabriel și Isabel și am intrat împreună, cu câte o brățară roșie pentru minori atașată la încheietură.

Acum, ne aflam la vreo cinci metri de scenă, puțin cam prea aproape de boxe pentru o conversație decentă. Mi-am spus că nu alesesem locul intenționat.

Aveam s-o dovedesc vorbind.

— Îți place trupa? i-am strigat lui Lucas.

— Ce? a întrebat, ducându-și o mână la ureche și aplecându-se spre mine.

— Îți place trupa?

A dat din cap în semn că da.

— Asculți des genul ăsta de muzică?

— Ce?

— Îți place genul ăsta de muzică? am întrebat când s-a aplecat iar, atingându-mi umărul cu al lui.

— Îmi place diversitatea, a răspuns.

— Mă întreb cât sunt de asemănătoare playlisturile noastre.

— Ce?

— Nu contează.

Poate ne așezasem *acolo* intenționat, de fapt.

Isabel mi-a atins brațul și a mimat că bea dintr-un pahar.

— Mergem după apă. Revenim imediat.

— OK.

Lucas a spus ceva ce nu am înțeles. Poate trebuia să procedăm ca Isabel și să începem să mimăm.

— Ce? m-am aplecat eu spre el, de data asta.

— Vrei și tu ceva de băut? a întrebat, făcând semn în direcția în care Isabel și Gabriel se îndreptau spre barul din spatele nostru.

Era puțină lume în seara aia, așa cum se întâmpla de obicei în barurile mai puțin cunoscute.

Solistul de pe scenă se văita în microfon, cu fruntea transpirată.

— Când iau pauză? l-am întrebat pe Lucas.

El fie că n-a auzit, fie că n-a înțeles mișcările mele din mână, fiindcă și-a concentrat iar atenția asupra scenei.

*

Urechile încă îmi țiuiau și pieptul îmi vibra, chiar dacă eram cu toții afară acum, la capătul îndepărtat al unei parcări de vizavi. Era o noapte liniștită. Concertele mă lăsau întotdeauna cu o vibrație pozitivă. Nu eram persoana care să aibă nevoie să se afle acolo, în lumina reflectoarelor. Dacă mi-aș fi auzit cuvintele cântate, acordurile încercate de cineva care inspira viață și pasiune ideilor mele, aș fi fost atât de fericită!

Ne-am oprit lângă mașina lui Lucas, un Ford Focus bleumarin. Nu era mașina în care mi-l imaginasem. Mi se

părase mai mult genul care să conducă o Corolla rablagită. Nu că majoritatea oamenilor pe care-i cunoșteam se potriveau mașinilor pe care le conduceau. Eu luam minivanul mamei de cele mai multe ori... dar asta mi se potrivea.

Isabel își tot băga și apoi își scotea degetele arătătoare din urechi.

— Trebuie să împartă dopuri de urechi la intrare.

Vorbea tare, fiindcă, probabil, îi țiuiau urechile.

— Parcă ești bunica, a tachinat-o Gabriel, dar și el vorbea super tare.

Am chicotit.

— A fost super, a spus Lucas, rânjind.

Am zâmbit.

— Grozavi. I-ai mai ascultat?

— Nu, cred că sunt din zonă. Destul de noi.

— Acum putem spune că îi știam dinainte să ajungă celebri.

— Da. Și ne putem da mari cu asta, a confirmat Lucas, iar eu am râs.

Gabriel a încuviințat.

— Poate până atunci va ajunge și Lily faimoasă, ca să se laude că i-a cunoscut.

Lucas și-a rotit cheile pe deget, apoi le-a strâns în palmă.

— Cânti într-o trupă? m-a întrebat.

— Nu. Nici pe departe.

— Cântă la chitară și scrie cântece, l-a informat Isabel.

Eu mă mutam de pe un picior pe altul.

— Scriam. Încercam. Dar gata. Mi s-a stricat chitara.

Lucas m-a privit, înclinând capul.

— Se poate repara?
— Nu sunt sigură. E destul de rău.
— Cunosc o fată de la magazinul de muzică. Se ocupă de repara (îi. îți dau numărul ei.
— Serios? Ar fi grozav, mersi!
Lucas a încuviințat.
— O chitară stricată e un lucru cumplit.
M-am oprit, gata să aprob ce spusese, când mi-am dat seama ce afirmație făcuse.
— Stai așa, cânti și tu?
— Da.
— Cool, am zis.
— Pe bune, a spus și Isabel, zâmbindu-mi larg.
— Încerc să obțin datele ei de contact pentru tine zilele astea, mi-a promis Lucas. Magazinul o să se închidă probabil de Ziua Recunoștinței.
— E OK. După săptămâna asta va fi bine.
— Îți trimit un mesaj dacă le am.
— Pe cer? am întrebat, râzând.
— Nu, pe telefon, a spus, stânjenit.
— A fost o glumă... avioane... vânzări... nu contează, da, un mesaj ar fi super.

Termină cu referințele la scrisori. Nu înțelege nimeni ce vrei să spui, Lily.

Am făcut schimb de numere de telefon, apoi și-a descuiat mașina și a întins brațul. Nu eram sigură ce însemna asta, dar m-am strecurat lângă el într-o îmbrățișare stângace.

— Mersi că ai venit. A fost tare.
— Da. Ne mai vedem.

După ce a plecat, am strâns-o pe Isabel de mână și mi-a

răspuns la fel. Fusesem la o întâlnire cu Lucas! Și făcusem schimb de numere! Și ne îmbrățișasem!

Fusesse perfect.

Puteam să trec, în sfârșit, peste corespondentul meu.

Capitolul 30

— Ce caută în casă? a întrebat tata, pășind peste iepure. Ashley și cu mine eram în living, ne uitam la un documentar despre furnicile de foc (fusesse ideea ei, nu a mea), pe care le găseam ciudat de fascinante.

Mama stătea la masă și înșira mărgele pe o ață pentru un colier. A spus:

— Are nevoie de mișcare. Dacă ar avea o cușcă mai mare... S-a uitat la tata cu o privire rugătoare.

— Nu construiesc o vilă pentru iepure.

— Dar nu am spus o vilă. Fetelor, am spus eu „vilă”?

Am ridicat mâinile.

— Nu ne amestecați în asta. Iepurele e malefic. Țin cu tata.

— Nu există tabere aici, au spus mama și tata, simultan. Ashley m-a privit ridicând din sprâncene, apoi a zis:

— Deci nu mai e nevoie să votăm? Niciodată?

Tata a râs.

— Sunt doar glume, pentru distracție. Pregătiți-vă să votați cea mai bună plăcintă, peste două zile. Mi-am îmbunătățit rețeta.

Ashley s-a ridicat.

— Haide, Lily, să mergem la plimbare.

— Dar nu vreau. Furnicile, am spus arătând spre televizor.

M-a tras de braț.

— Haide!

— Bine. Mergem.

Eram la jumătatea străzii, când a spus:

— De ce ai aruncat anunțul din ziar?

— Ce? am întrebat, deși o auzisem perfect.

— Cel pe care l-am tot văzut pe peretele tău, săptămâni la rând.

— Nu l-am aruncat, am argumentat. E încă în colțul camerei noastre, undeva... sub formă de ghemotoc.

Ashley mi-a dat o palmă peste șold.

— Credeam că ai de gând, în sfârșit, să treci peste teamă și să-ți faci cunoscute cântecele.

— Doream asta. Dar acum nu pot, fiindcă nu mai am chitară.

Nu am menționat că Lucas găsisse pe cineva care ar fi putut să o repare. Nu voiam să-mi pun speranțele în asta, în cazul în care nu aveam succes.

— Ia-ți o chitară nouă, a spus Ashley, când am trecut de colț.

— Știi că nu-mi permit.

— Închiriază una.

— Păi...

A atins o cutie poștală în drum, de parcă aceasta i-ar fi susținut argumentul.

— Așa mă gândeam și eu. Ai profitat de prima scuză disponibilă ca să ieși din concurs.

M-am încruntat, iritată.

— Ashley. Chitara mea e stricată. E lucrul de care am nevoie pentru jumătate din cântec. Cred că e o scuză foarte bună.

— Fie. Dacă ăsta e singurul motiv, poți împărtăși versurile cântecului la care lucrezi cu familia, de Ziua Recunoștinței.

M-am oprit, apoi am spus:

— Bine. Așa o să fac.

— Super.

— Bunicii vor fi și ei prezenți.

— Știu.

— Și mătușa Lisa, și copiii. Și unchiul Lyle, și copiii.

— Știu.

Încerca să mă convingă să renunț, sau doar să mă facă să recunosc că eram îngrozită?

— Și Mark.

— Știu... stai așa... cine?

— Tipul de la serviciu. Devine serios.

— Pe bune?

Sora mea nu ajunsese într-o relație serioasă cu nimeni, așa că asta m-a surprins.

— Tipul care ți-a văzut mâncarea între dinți?

M-a lovit în braț.

— Taci!

— Glumesc, am râs. E cool, Ash.

— L-am invitat la cina de Ziua Recunoștinței.

Am încuviințat. Un iubit de Ziua Recunoștinței – iată ceva nou.

— Dacă-ți place tipul, mai bine ține-l departe de casa noastră, am sfătuit-o. Mai ales de sărbători.

A râs, de parcă glumeam, însă apoi râsul i s-a transformat într-o expresie îngrijorată.

— Nu, ai dreptate. A fost o greșeală.

Am fost de acord.

— Încă nu e târziu să-i spui să rămână acasă.

— Familia noastră poate fi normală o zi, nu crezi? a întrebat Ashley, plină de speranță. N-ar fi dificil. Am mai fost normali, din când în când.

Nu părea prea convinsă.

— E slujba ta de înmormântare.

— O să fie bine, s-a încurajat ea fluturând o mână în aer.

— Voi fi acolo, pentru intervenții.

— Nu dați atenție omului din spatele cortinei.

— Nu spune lucrurile astea când vine.

— Nu pot să citez din *Vrăjitorul din Oz*? Dar toată lumea știe de el! Și, dacă nu știe, atunci ar trebui să te bucuri că aflăm asta într-un moment de început al relației.

Și-a dus o mână la cap.

— Ai dreptate. E mai bine să stea acasă.

— Exact.

— Rămâne acasă... dar tu tot ne citești versurile.

*

— *Ce ai făcut?*

Turnam sos fierbinte într-un vas și aproape că l-am vărsat. Câțiva stropi mi-au ajuns pe încheietură și i-am șters repede, înainte să mă ard.

— Te rog, Lily, a spus mama, oftând. Să nu dramatizăm. Credeam că-l cunoști.

— Îl cunosc, și tocmai de aceea nu vreau să fie aici la cina de Ziua Recunoștinței.

— Fratele tău l-a invitat și el a acceptat.

Ashley și-a băgat o măslină în gură.

— Wyatt l-a invitat la cină? Ce ciudat.

— Vezi? E ciudat, am spus eu. Sună-l pe Cade și spune-i că

a intervenit ceva.

Da, exact, Cade Jennings, inamicul meu, fostul meu corespondent secret, era pe punctul de a-și face apariția la mine acasă, de Ziua Recunoștinței.

— Cine e Cade? a întrebat mătușa Lisa.

Își sprijinea un bebeluș sprijinit de șold și amesteca napi. Împreună cu cei trei copii ai ei și cu bunicii mei, ajunseseră cu o oră în urmă. Unchiul meu, soția lui și cei patru copii ai lor erau deja la noi de seara trecută. Și încă o așteptam pe cealaltă soră a mamei.

Și pe Cade.

— E prieten cu Lily, a spus mama.

M-am făcut roșie la față.

— Nu. Nu suntem prieteni, am spus, cu dinții încleștați. E antrenorul de baseball al lui Wyatt.

Am pus bolul cu sos lângă cartofi.

— Mamă, familia noastră e prea nebună ca să primim musafiri. De ce nu putea Cade să meargă la Sasha acasă pentru cină? Nu putea să tortureze altă familie?

Ashley, dând iama în tava cu legume, a spus:

— Poate sta de vorbă cu Mark.

— Ce? Credeam că l-ai convins pe Mark să rămână acasă, am comentat.

— Nu. Dar toată lumea o să fie normală azi, nu? Normală!

Ashley a ieșit din bucătărie, probabil să dea instrucțiuni de normalitate restului familiei. Dar familia mea nu înțelegea termenul. Trebuia să fie mai atentă la detalii.

Mi-am șters mâinile cu un prosop de bucătărie și m-am trezit mergând spre baie și privind-mă în oglindă. Analiza mea s-a încheiat cu un strat nou de rimel, puțin fard de

obraz și niște gloss. Nu pentru Cade, ci pentru că era sărbătoare.

S-a auzit soneria și am închis ochii, ținându-mi un discurs de încurajare.

Sunt bucuroasă că îți petrece Ziua Recunoștinței departe de casă. Are nevoie de asta. Și îi fac față o după-amiază, nu?

S-a auzit din nou soneria.

Oare nu mai știa nimeni să răspundă la ușă?

Era mai bine dacă răspundeam eu, probabil. Îi puteam spune lui Cade ce-l aștepta, sau, și mai bine, îl puteam convinge să renunțe.

Am deschis ușa de la intrare și am ieșit, în timp ce Cade a rămas cu pumnul în aer, pregătindu-se să bată. Purta o pereche de pantaloni simpatici și o cămașă cu mânecă scurtă. Avea părul pieptănat și ținea un pachet în mână.

S-a uitat la ușa închisă în spatele meu și a spus:

— M-a invitat fratele tău.

— Știu. Te-a avertizat de nebunia de la noi?

— Nu.

— Consideră-te avertizat. Poți pleca acum, înainte să afle cineva că ai ajuns, dacă vrei.

Voiam să adaug că nu eram sigură dacă eram o alternativă mai bună decât casa lui, însă asta ar fi însemnat să mă trădez.

— I-am spus fratelui tău că vin, s-a apărât el.

— Bine. Dar vreau să avem o zi plăcută, așa că hai să stabilim un armistițiu, da? Să nu ne certăm azi... fiindcă e Ziua Recunoștinței.

— Fiindcă e Ziua Recunoștinței? a întrebat, ridicând o sprânceană.

Nu intenționasem să citez iar din scrisori! Așa ieșise. Dar nu putea să ghicească. Eram ultima persoană la care s-ar fi gândit ca destinatar și expeditor al scrisorilor.

— Doar dacă nu e prea dificil să ai atât de mult autocontrol, am adăugat.

— Deja ai încălcat armistițiul comentând, a demonstrat Cade, zâmbind pe jumătate.

— Armistițiul începe când intri în casă, am improvizat, îndreptându-mi umerii.

— Și se încheie în clipa în care ies?

— Da.

— Fie.

A întins mâna spre mine, așteptând să fac și eu la fel.

Aproape că am vrut să-l ignor, dar mi-am dat seama că ar fi frumos să fiu politicoasă.

Ne-am strâns mâinile.

— Bun.

Când am încercat să-mi retrag mâna, mi-a reținut-o.

— Arăți bine.

— Ce? am sărit eu. Nu trebuie să exagerezi. Am spus fără ceartă, nu să ne gândim la complimente.

Un zâmbet i s-a întins lent pe față.

— O să fie amuzant. Și simt că o să fie mai greu pentru tine decât pentru mine.

— Fiindcă ești obișnuit să fii prefăcut?

Mi-am mușcat limba, înainte să mai spun ceva.

— Nu, fiindcă tu pari incapabilă să te porți politicos.

Mi-a dat drumul la mână și a deschis ușa, lăsându-mă pe verandă să mă uit la el.

Deci, aveam sau nu un armistițiu? Stabilirea unuia cu

insulte nu părea un început promițător.

Avea dreptate, nu eram sigură că pot face *eu* asta.

— Cade e aici, lume! am strigat, intrând după el.

— Domnule antrenor!

Wyatt a venit în fugă de pe hol. Mi s-a părut că voia să-l îmbrățișeze pe Cade, dar apoi a întins mâna să-și ciocnească pumnii, în schimb. Cade s-a conformat.] onah a apărut și el și a vrut să facă la fel.

— Eu sunt Jonah. Am șapte ani. O să fii antrenorul meu peste doi ani.

— Așa sper, a răspuns Cade. S-ar putea să fiu la facultate deja.

— Poți să te întorci ca să fii antrenorul meu, l-a asigurat Jonah.

— Sper să pot. Wyatt, unde e mama ta? Am un cadou pentru ea.

— De ce i-ai adus un cadou?

— Fiindcă e politicos să le aduci oamenilor cadouri când te invită la ei.

— Nu am mai făcut niciodată asta, a spus Wyatt, meditativ. Doar de zile de naștere, însă acum nu e o zi de naștere.

Cade l-a cuprins pe Wyatt de după umeri.

— Așa e.

Au plecat, iar eu am inspirat adânc. Tocmai mi-l imaginasem pe Cade ca pe tipul cu care făcusem schimb de scrisori, cel pe care fratele meu îl privea cu admirație, și nu ca pe cel care mă tachina pe coridoare și îi avertiza pe alții să stea departe de mine.

Chiar când eram pe punctul să verific dacă mama avea

nevoie de ajutor la bucătărie, s-a auzit din nou soneria. M-am întors să răspund. Un tip care ținea o sticlă de cidru se afla pe verandă. Părul lui închis la culoare era ciufulit, însă hainele îi erau călcate și spilcuite, așa că mi-am imaginat că freza era intenționată. Ținând cont de propriul meu păr în majoritatea zilelor, ar fi trebuit să nu mă încrunt la părul în dezordine.

— Bună, am spus.

— Eu sunt Mark.

Prietenul... iubitul lui Ashley?

— Ah, da, tipul cu dinții.

S-a încruntat.

— Pardon?

— Nimic. Intră. Eu sunt Lily.

— Ah! a spus el, de parcă elucidase misterul.

Ce ar fi putut să-i spună sora mea despre mine și cum putusem dovedi deja orice ar fi fost, din două propoziții?

— Ash! am strigat, intrând. Tipul tău e aici!

Ashley a apărut în cameră, înconjurată de parfum și iz de fixativ. Nici nu eram sigură dacă avea nevoie de fixativ pentru coafura ei, însă folosise o grămadă.

— Mark! Bună! E pentru noi? a întrebat ea arătând spre sticlă. Mersi.

Și-a împletit degetele cu ale lui și l-a condus înăuntru.

De când devenise casa noastră un loc de pelerinaj pentru musafiri de ocazie? Și încă de soiul care aduceau daruri? Avea să fie cea mai ciudată Zi a Recunoștinței din istorie.

Doar fiindcă musafirii noștri știau să respecte o anumită etichetă asta nu a schimbat manierele familiei mele. În clipa în care tata a spus *amin*, frații și verișorii mei mai mici au plonjat spre hiatul pe care se afla mâncarea. Săpau deja după bucați de curcan înainte ca altcineva să aibă șansa să se miște.

Bucătăria s-a trezit la viață: mama scotea capace și folii de pe chestii, tata striga că dorește carne roșie, sora mea turna de băut, bunicii mei se îndreptau de la locurile lor spre masă, mătușa mea se lupta cu fiică-sa într-un scaun pentru copii, în timp ce bebelușul urla ca din gură de șarpe, iar ceilalți doi copii ai ei fugeau în cerc în jurul tejghelei, iar unchiul meu lătra comenzi spre *proprii* copii.

Cade rămăsese ca trăsnet, neștiind ce să facă. Vizitele la noi acasă aveau nevoie de un manual de instrucțiuni.

M-am uitat la ceasul de deasupra cuptorului. Era două și cinci. O oră – cam atât avea să reziste Cade, înainte să-și ceară scuze și să plece. Pariam pe chitara mea stricată că așa avea să fie.

Am rânjit spre el.

— Te-am avertizat. Dacă vrei mâncare, trebuie să-ți faci curaj.

Asta a și făcut. În doi pași, avea deja o farfurie și o umplea ca un expert. Și-a croit drum printre trupuri până a ajuns la capătul tejghelei, unde Ashley i-a întins o băătură. Acum, eu nu mai reacționez. Coșul pentru rulouri, acum gol, își bătea joc de mișcarea mea de amator – așteptasem prea mult. Farfuria lui Wyatt conținea trei rulouri, stivuite precar, și am înșfăcat unul când a trecut pe lângă mine.

— Hei!

L-am mângâiat pe cap și am luat o mușcătură, apoi o farfurie. Masa era deja ocupată, la fel și scaunele de bar de la tejghea. Așa că, după ce mi-am umplut farfuria, am ieșit afară, la masa de picnic, unde se putea mânca fără probleme în noiembrie, fiind în Arizona, statul care încerca să-și ucidă locuitorii în fiecare vară, însă îi făcea apoi să uite de atentat fiind excepțional de blând în fiecare iarnă.

Am lăsat să cadă o boabă de mazăre în drumul meu pe lângă cușca iepurelui. Apoi m-am așezat. În curând, mi s-a alăturat Ashley (cu prietenul ei). A ieșit și Cade. Mi-a picat fața.

Mark părea puțin dezumflat. Părul i se mai aplatizase, față de momentul în care sosise.

— E mult mai liniște aici, a remarcat, uitându-se în jur ușurat.

— Nu pentru multă vreme, am spus.

— Păi, oricum nu mai stau mult, a comentat.

Uau, zece minute, și Mark își pregătea deja ieșirea!

— Nu? a întrebat Ashley.

— Păi ți-am zis că trebuie să ajung și la bunici.

Am așteptat să spună și Cade ceva asemănător, să folosească o scuză oarecare, însă era prea ocupat cu mâncatul.

— Nu cred că ne-am întâlnit oficial, i-a spus Ashley lui Cade. Ești antrenorul lui Wyatt, nu?

Cade a ridicat privirea și a înghițit.

— Și sunt prieten cu Lily, a adăugat, făcându-mi cu ochiul.

— Sunteți prieteni? a întrebat Ashley.

Surprinderea din vocea ei m-a cam insultat.

— Mai degrabă cunoștințe, am precizat sec.

Care se detestă reciproc, aproape că am adăugat, dar m-am oprit la timp.

— Nu avem același anturaj.

Ușa din spate s-a deschis brusc, iar Jonah și doi dintre verișorii mei au țâșnit afară. Cei doi mai mici s-au trântit direct pe iarbă, însă Jonah s-a dus la cușca iepurelui.

— Hei, domnule antrenor! i-a strigat Jonah lui Cade. Vrei să-l vezi pe Bugs Rabbit?

— Vrei să spui Bugs Bunny? a spus Cade.

— Nu, e un iepure.

Cade s-a uitat la mine, iar eu am zâmbit.

— E un iepure, i-am explicat.

— Firește că e.

Cade a făcut semn spre Jonah.

— Da, îl văd. Foarte drăguț.

Jonah a deschis cușca, iar Ashley și cu mine am rostit simultan:

— Lasă-l acolo.

— Îl iau doar în brațe.

Jonah a adus iepurele ca să-l vadă Mark și Cade.

— Ați mâncat vreodată carne de iepure? a întrebat Mark. E chiar gustoasă.

Jonah a căscat gura, iar Ashley i-a dat lui Mark un ghiont în umăr, râzând.

— Glumește, Jonah, a spus ea.

O secundă mai târziu, Mark a făcut semn din cap.

— Da. E o glumă. N-o să-l mâncăm pe Bugs Bunny.

— Bugs Rabbit, l-a corectat Cade, înainte s-o facă Jonah.

L-a scărpinat pe iepure în spatele urechilor, iar Jonah a înțeles, probabil, că voia să-l țină în brațe, fiindcă l-a lăsat în

poala lui Cade. Cade a comentat ceva, evident surprins, și n-a reușit să prindă iepurele la timp. Animalul a sărit pe masă și a reușit, cumva, să calce în fiecare farfurie în decurs de cinci secunde, fiecare dintre noi întinzându-se să-l prindă și ratându-l.

Într-un târziu, m-am ridicat și l-am luat în brațe. Era prima dată când ridicam fiara, totuși, și evident că nu știam cum, fiindcă labele lui din spate s-au transformat în mini-fierăstraie, iar ghearele mi-au brăzdat brațele. Am țipat și am scăpat iepurele, care a țâșnit peste peluză.

Mi-am studiat mâinile. Majoritatea zgârieturilor erau superficiale, însă una mai lungă avea câteva picături de sânge. Când am ridicat privirea, Cade alerga după Bugs, cu Jonah pe urmele lui.

— Serios, carnea de iepure chiar e delicioasă, a spus Mark, apoi a chicotit la propria glumă. Zic și eu așa...

Cade a plonjat cu brațele întinse și a reușit să aterizeze perfect, capturând împlișatul. Jonah a izbucnit în urale, iar cei doi verișori ai mei, care se alăturaseră urmăririi, au sărit în sus, bătând din palme. Cade, la pământ, s-a rostogolit pe spate, punând iepurele pe piept. Acum, animalul părea un pisoi docil, iar Cade îl mângâia pe blăniță.

— O să facă pipi pe tine, i-am strigat.

Cade a râs, de parcă ar fi fost o glumă. Acum, toți cei trei copii ședeau în iarbă și mângâiau iepurele. Nu, nu era cel mai drăguț lucru din lume. Refuzam să recunosc asta.

Cade a cules câteva fire de iarbă și a încercat să hrănească iepurele.

— Nu-i place iarba. Mănâncă morcovi, salată și boabe, l-a informat Jonah.

— Ce sunt boabele? a vrut să știe Cade.

— Nu știu, dar miros groaznic.

Cade a râs iar, un râs profund, autentic, și i s-au alăturat și copiii. Mă bucuram că se simțea bine. Scrisoarea despre Zilele Recunoștinței din familia lui nu fusese una fericită. Bănuiam că puteam să mă bucur pentru el, acum. Mâine, se termina cu asta.

Jonah l-a scăpat pe Cade de iepure și l-a băgat înapoi în cușcă. Ashley și Mark au dus farfuriile contaminate înauntru. Verișorii mei s-au întors la cules de buruieni care arătau ca niște flori. Cade a rămas pe spate, în iarbă, cu mâinile sub cap și gleznelor încrucișate. Picioarele mele aveau voință proprie, fiindcă s-au îndreptat spre el.

S-a uitat la mine.

— Fratele tău e simpatic.

— Știe asta. Seamănă cu altcineva cunoscut, am mormăit, înainte să mă pot abține.

Cade a râs.

— Doar nu vorbești despre mine, nu? Fiindcă avem un armistițiu.

Fusese o glumă... într-un fel, dar avea dreptate, aveam un armistițiu.

— Ai pete de iarbă pe genunchi, l-am anunțat.

A ridicat un picior și s-a uitat, apoi l-a lăsat jos și a bătut cu palma iarba de lângă el.

— Stai jos.

Nu prea acceptam eu ordinele, dar din nou creierul meu nu mai părea să-mi controleze corpul. M-am așezat. Cade s-a întors pe o parte, cu fața spre mine, sprijinindu-se într-un cot. Apoi, s-a uitat doar la mine atât de mult încât am început

să mă încrunt.

Nu voiam să fiu prima care deschidea gura, dar n-am avut de ales.

— Ar trebui să-ți câștigi existența prinzând iepuri. Nu te descurci rău.

— Aproape la fel de bărbătesc ca un cowboy, a zâmbit el.

Am râs.

— Ce planuri de carieră ai, de fapt? am întrebat, dându-mi seama că nu discutaseram niciodată despre asta în scrisori.

Cade a oftat.

— Parcă ești tata.

Am remarcat că nu spusese „tată vitreg”, deși am presupus că la el se referea.

— Trebuia să fie un răspuns? am întrebat.

— Baseball. Deocamdată, astea sunt planurile mele. Dă-mi de veste dacă auzi despre vreun post de prinzător de iepuri, totuși.

Recunoșteam un non-răspuns când primeam unul. Dar eram obișnuită cu dezvăluirile lui Cade (cel puțin din scrisori). Și, chiar dacă nu avea sens, m-a durut puțin că nu era dispus să o facă și față în față.

Dar firește că nu avea să se deschidă în fața mea – Lily. Nu eram cineva pe care-l plăcea. Nu eram cea care credea el că îi scrie.

— Îți mai este foame? l-am întrebat, schimbând subiectul. Cred că mai este mâncare înăuntru.

— Nu, mulțumesc, ajunge. De fapt, am mâncat și acasă, înainte să vin.

— Atunci, de ce ai venit?

— Fiindcă m-a invitat fratele tău. E un puști de treabă.

Mi-am trecut palma peste firele de iarbă, lăsându-le să mă gâdile.

— E singurul motiv?

Voiam să vorbească despre familia lui. Să se plângă, așa ca în scrisori. Dacă avusese o dimineață proastă, voiam să-mi spună despre ea. Poate voiam să-i dovedesc că poate discuta cu mine.

— Ai fi vrut să mai existe vreun motiv?

Și-a înclinat capul într-o parte, ridicându-și un colț al buzelor într-un zâmbet. Atunci mi-am dat seama ce sugerasesm, fără contextul scrisorilor.

— Nu, firește că nu, m-am bâlbâit, dorindu-mi să nu roșesc. Mă întrebam doar cum de părinții tăi nu te-au obligat să rămâi. Ai mei nu mă lasă să plec de Ziua Recunoștinței.

Aerul de încredere a părut să-l părăsească. S-a întins din nou pe iarbă.

— Da... sunt convins că și ai mei ar fi preferat să rămân. Mamei îi place să petrecem timp împreună.

— Serios?

Nu asta spusese – scrisese – înainte.

— Evident. Cărei mame nu-i place, nu?

Băiatul ăsta ridicase cel mai înalt zid posibil. Nu eram sigură de ce era nevoie ca să-l conving să fie sincer, dacă nu scria.

— Nu toate mamele sunt niște mame bune. Și nu toți tații. Cade nici măcar nu a tresărit. Doar a întors capul și m-a privit iar.

— Îți sângerează brațul.

M-am uitat în jos și am văzut cele câteva picături de sânge.

— Ah! Bugs m-a aranjat frumos. Nu-i mare lucru.

— Dar probabil vrei să te speli. Nu-i tocmai cea mai curată ființă din lume.

Mi-am dat seama că discuția se încheiase din felul în care Cade și-a acoperit ochii cu mâna, de parcă se pregătea să tragă un pui de somn. M-a durut mai mult decât crezusem.

Capitolul 32

Era cinci și jumătate, iar Cade era încă la mine acasă. Socotisem că va rezista maxim o oră, și reușise deja peste trei. Pierdusem pariul făcut cu mine însămi. Mark plecase de mult. Nici măcar nu rămăsese să asculte poveștile de fiecare an ale bunicilor mei, despre Zilele Recunoștinței de dinainte, având ca personaj principal pe mama mea, adolescentă, care intrase în greva foamei de dragul curcanilor de pretutindeni. Și cu siguranță nu rămăsese pentru plăcintă.

Plăcinta. Evenimentul pe care-l tot amânasem timp de o oră, încercând să aștept până după plecarea lui Cade. Nu putea fi prezent pentru tradiția de familie pe care o descriesem în detaliu în scrisoarea mea. Trebuia să plece, din minut în minut. Așa mă gândisem în ultimele 120 de minute, pline de verișorii mei, care se agățaseră de gleznelor lui Cade și nu-l lăsaseră să pășească. Cu tata, care-i explicase, pas cu pas, cum construise raftul pentru cărți din living. Cu mama, folosindu-i încheietura ca măsurătoare pentru „brățara bărbătească” pe care o făcea. Îi spusese chiar asta, cu voce tare:

— Fac o brățară bărbătească. Ia să-ți văd încheietura. Pierdusem deja șirul dăților când mă înroșisem. Al celor când Cade păruse derutat sau amuzat. Mă întrebam câte

dintre acele povești aveau să ajungă ulterior la Sasha.

— Chiar, unde e Sasha? am întrebat brusc, când stăteam pe canapele față în față, iar încheietura lui Cade era înfășurată în pielea maronie pe care o manevra mama.

A ridicat din umeri.

— Chestii de familie. Unde e Lucas?

— Lucas? De unde... De ce aș ști eu unde e?

— V-am văzut la concert, seara trecută.

Mi s-au înmuiat picioarele.

— Frequent Stops? Ai fost? Știam eu c-or să...

M-am oprit, înainte să termin cu „îți placă”.

Cade a ridicat din sprâncene.

— Știai că o să ce?

— Să fii acolo. Am auzit-o pe Sasha spunând ceva.

— Sasha nu a fost.

— Trebuie să fi știut că vei fi tu acolo.

— A știut.

— Lucas și cu mine...

Chiar era nevoie să explic relația mea cu Lucas, sau lipsa ei, lui Cade? Nu merita o explicație, mai ales nu de față cu mama. Ea știa că mersesem la concert cu Isabel și Gabriel și un prieten de la școală. Din fericire, nu era foarte atentă acum.

— Ne-am distrat, am completat rapid. Ne-am simțit bine.

Mama a răsucit încheietura lui Cade.

— Nu te mișca, trebuie să iau ceva să prind aici.

S-a ridicat și a plecat. Pentru prima dată în cursul zilei, livingul părea calm.

În cealaltă cameră se auzea un film, care-i ținea ocupați pe copii. Mătușile mele, unchiul, tata și bunicii erau în bucătărie

la spălat de vase, și nu eram sigură unde dispăruse Ashley.

Am făcut semn spre încheietura lui Cade.

— Scuze.

— E amuzant. Primesc o brățară bărbătească.

— Nu cred că o poți păstra. Te folosește doar ca model.

— Ca model?

— E un fapt, nu un compliment.

— Pentru că, dacă mi-ai face un compliment, ai suferi un atac cerebral.

Am râs.

— Probabil că nu, însă creierul meu s-ar revolta într-un fel sau altul.

Nu a râs alături de mine, ci a privit bucățile de piele din jurul încheieturii.

— Haide, nu e nevoie să-ți spun eu că ești chipeș ca să știi că așa e.

Fața mi-a luat foc. Chiar spuseseam asta?

— Ești OK? Te doare capul? a întrebat Cade.

Și-a întins piciorul spre mine și m-a atins ușor, râzând.

— Deci crezi că sunt chipeș? m-a întrebat și ochii îi străluceau.

— Nu așa cred toate fetele?

M-a surprins când obrazii i s-au colorat ușor. Nu eram sigură de ce a fost stânjenit în vreun fel. Eram convinsă că știa deja asta. Și-a trecut o mână prin păr. Apoi a spus, aproape prea încet să-l aud.

— Tu nu ești orice fată.

Mi-am ridicat brusc privirea spre el. Nu eram sigură că auzisem bine. Mă tachina, cum o făcuse toată ziua? Ce voise să spună cu asta? Era o insultă? Se încheiase armistițiul

nostru?

Mama a apărut în trombă.

— Scuze, scuze. Nu am putut-o găsi. Peste cinci minute se termină filmul și trecem la plăcintă, a anunțat și mi-a făcut cu ochiul.

— Nu!

Cuvântul mi-a țâșnit fără să vreau din gură.

Mama s-a oprit din lucrul ei la brățara de piele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu a sosit încă momentul acela al serii.

— Ba da. Se face târziu.

— De obicei facem asta doar în prezența familiei.

— Lily! m-a muștrat mama.

În acel moment, Ashley a decis să se materializeze, întinzându-mi caietul.

— A sosit timpul, mi-a spus, zâmbind.

Uitasem complet că jurase să mă facă să citesc un cântec. M-a cuprins groaza.

— Nu. Exclus.

M-am ridicat și m-am îndreptat rapid spre ea. Mi-am salvat caietul din strânsoarea ei.

— Ai promis, a spus Ashley.

Nu puteam citi niciun cântec acum. Singurul care era pe jumătate terminat era cel despre Cade, iar el era *de față*.

— M-am răzgândit.

— Știam eu că așa o să faci.

— Nu, chiar voiam, dar...

Ashley mi-a aruncat o privire dezamăgită și a ieșit din cameră, exact când restul familiei a pătruns înăuntru, cu tata ținând legătura pentru ochi. Încercam să gândesc repede. Ar

fi fost o trădare absolută. Cade ar fi aflat cu siguranță că îi scriam, dacă vedea ce se petrecea. Și ar fi fost oripilat. Și aveam să facem această descoperire imensă în fața întregii mele familii, iar ei urmau să afle ce credeau de fapt despre mine copiii de la școală.

— E o chestie specială, i-am spus tatii, cu vocea ridicată, panicată. Nu cred că e cazul să amestecăm străini.

— Lily! m-a avertizat tata, cu sprâncenele încruntate în semn de dezaprobare.

— Îmi pare tare rău, i-a spus mama lui Cade, în numele meu.

Cade s-a ridicat, desfășurându-și brățara din jurul încheieturii și dându-i-o mamei.

— Știți ce? E în regulă. Era timpul să plec, oricum. E Ziua Recunoștinței, în fond. Mama voia să rămân acasă. Vă mulțumesc frumos că m-ați primit. Totul a fost minunat!

Eram o persoană oribilă. îl îndepărtam pe Cade fiindcă eram speriată. Eram speriată fiindcă mâine urma să revină la vechiul Cade. Că eu aveam să revin la vechea Lily. Că nu era persoana care credeam că e. Că *era* persoana care credeam că este. Că voiam să aflu adevărul. Eram speriată.

L-am condus când pleca, încercând să mă gândesc la o modalitate de a-i explica de ce îl obligasem s-o facă, fără să-i spun motivul real. A ajuns la ușă.

— Deci, armistițiul are o limită de timp? a întrebat, fără să privească înapoi. Sau asta e ora când te transformi înapoi în...

Nu și-a încheiat fraza, dar puteam s-o închei eu în locul lui. M-a ajutat să inventez o explicație. Am deschis ușa și am spus:

— Trei ore sunt limita maximă pe care o pot petrece lângă tine.

Am regretat ce am spus în secunda în care mi-a ieșit pe gură. Am vrut să-i spun că nu intenționasem, că de fapt chiar mă simțisem OK cu el azi.

— Nu asta spun celelalte fete, dar tu nu ești chiar o fată obișnuită, așa-i? a întrebat, cu un zâmbet trist.

— La revedere, Cade.

— Lily.

A dat din cap și a străbătut aleea întunecată până la mașină. Am închis ușa și mi-am rezemat fruntea de ea. Ușa era rece, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că îmi ardeau obrajii, de rușine sau de furie, nu eram sigură.

— Lily! a strigat mama, din cealaltă cameră. Începem.

— Vin acum!

Plăcinta pe care mi-am petrecut următoarele cincisprezece minute gustând-o nu era nici pe departe atât de bună ca de obicei. Se părea că vinovăția îmi lăsase un gust amar.

Capitolul 33

Era sâmbăta de după Ziua Recunoștinței. Coseam la mașina de cusut așezată pe masa din bucătărie. Terminam o fustă, când mi-a vibrat telefonul în buzunar. L-am scos și am văzut numele lui Isabel pe ecran.

— Salut, am spus.

— Vrei să vii pe la mine?

Așa îmi răspundea ea la salut.

— Nu pot. Stau cu copiii.

Atunci cuptorul cu microunde a lansat un bip.

— Stai o clipă.

Am adunat materialul care atârna pe masă și l-am pus pe mașină. M-am dus la cuptor când a mai dat un semnal și am deschis ușa, ca să descopăr patru hotdogi crăpați.

— Wyatt, ai lăsat ăștia prea mult.

— Îi mănânc oricum.

I-am scos afară, i-am pus pe masă în fața lui și a lui Jonah, cu o sticlă de ketchup alături.

— O să aibă același gust, l-am asigurat pe Jonah, înainte să comenteze. Mâncăți. Și nu puneți mâna pe aia, le-am atras atenția arătând spre zona de cusut de la celălalt capăt al mesei, înainte să revin la apel.

— Vrei să vii tu încoace? am întrebat-o pe Isabel.

— Da! Hai că ajung imediat, a spus, iar eu am zâmbit.

Ne-am îmbrățișat când a ajuns, de parcă nu ne mai văzuserăm de secole. Dar păruseră să treacă secole de la concert.

— Cum a fost Ziua Recunoștinței acasă la Gabriel? am întrebat-o, după ce a intrat.

— Amuzantă. Am stat doar câteva ore. Știi cum sunt părinții mei când vine vorba despre sărbători.

Am intrat în living și ne-am trântit pe canapea.

— Știu, am spus. M-am și mirat că te-au lăsat să mergi. Au fost mulți?

— Da. Tone de copii. Și la tine?

— A venit Cade.

Am simțit că trebuie să-i spun fiecare mărunțiș care avea legătură cu el, acum, ca să nu creadă că îi ascund ceva.

— Poftim?

Expresia îi era la fel de șocată ca vocea.

— De ce?

— Wyatt l-a invitat.

Știa deja despre Cade ca fiind antrenorul de baseball al fratelui meu.

A rămas fără grai.

— N-a făcut asta!

— Ba da.

— Și? m-a încurajat ea, cu ochii măriți.

— Cade a petrecut peste trei ore aici.

Și-a dus mâna la gură.

— Îmi pare rău. Cred că ai avut o zi groaznică.

Am clătinat de câteva ori din cap.

— Deloc. Dimpotrivă. Am stabilit un armistițiu și a fost plăcut.

— Un armistițiu? a răs. Ideea lui sau a ta? Nu contează, nu știu de ce întreb. Pare să fie ideea ta în totalitate.

Am tras-o de braț.

— Adică?

— Ești amuzantă, atât. Deci, uau, Cade și cu tine vă înțelegeți acum? E un miracol. Crezi că are legătură cu scrisorile? Știe că erai tu?

— Nu, n-are idee. Și când ceasul a bătut de miezul nopții, adică atunci când a plecat, armistițiul s-a încheiat. *Nu* mai suntem prieteni. El și iubita lui mi-au făcut rost de cele două săptămâni de detenție la școală, în fond. Ar trebui să le port ranchiună.

— Nu mi-ai explicat niciodată cum s-a întâmplat asta.

— Un suplitor și un caz de identitate furată.

Isabel a zâmbit.

— Sună ca un roman polițist.

— Ar trebui să fie. În fine, a fost o prostie. Sasha mi-a furat locul și a comis lucruri groaznice în numele meu.

Mi-am întins picioarele în poala lui Isabel.

— Dar nu mai contează. S-a terminat.

— Cum merge cu Lucas? a întrebat Isabel.

M-am încruntat. Nu mă gândisem deloc la el azi.

— Nu a sunat și nu mi-a scris.

— Nu e mare lucru.

— Dar a trecut peste o săptămână! am protestat.

— E weekendul de după Ziua Recunoștinței. Poate e plecat din oraș, mi-a spus ea. E în regulă.

Am ridicat un fir desprins din perna de pe canapea.

— Dar... dacă nu merge cu el, o să fiu OK.

— Lily! De ce ești gata să renunți, înainte să înceapă?

— Nu fac asta, m-am opus.

— Ba da. Încerci să te protejezi retrăgându-te înainte să încerci.

— Nu e așa. Doar că... nu vreau să-ți faci griji pentru mine dacă nu iese nimic. Nu am nevoie de Lucas ca să fiu fericită. Pot fi fericită cu sau fără el... sau cu altcineva.

Și-a ridicat brusc sprâncenele întunecate.

— Altcineva? Cine?

De ce roșisem?

— Așa... în general. Era doar o discuție ipotetică.

— Oh!

A încuviințat, a inspirat adânc, apoi a spus:

— Deci... Cade.

— Nu! În mod cert nu Cade! am spus, peste începutul propoziției ei următoare, pe care nu am auzit-o, fiindcă eram prea dramatică în protestul meu. Ce?

— Am spus să revenim la Ziua Recunoștinței.

— Ah, da, ce-i cu ea?

Obrajii îmi erau încă roșii. Încercam să evit contactul vizual. Mi-am lăsat picioarele pe podea și am strâns revistele aruncate pe măsuța de cafea.

— Despre ce ați vorbit tu și Cade? m-a întrebat Isabel.

— Nu știu. Despre iepure, despre fratele meu, despre familia lui.

De fapt... ultima nu era tocmai adevărată. *Încercasem* să discut despre familie și se închisese în el. Dar discutasem despre ea în scrisori, ceea ce mi-a amintit de o întrebare pentru Isabel.

— Când erați împreună... vorbea mult despre părinții lui?

— Despre părinți? Nu prea.

Isabel și-a scos picioarele din șlapi, jucându-se cu degetele cu unghiile date cu oje.

— Sunt bogați și călătoresc mult, dar asta e tot ce-mi amintesc. De ce?

— Tatăl lui vitreg a fost amabil cu tine?

— Tată vitreg? Dar e tatăl lui adevărat, nu? îi spune „tată”. Deține Jennings Insurance. Numele de familie al lui Cade e Jennings.

— Da, însă...

Oare Cade nu mai spusese nimănui că părinții lui erau divorțați? Am presupus că tatăl lui adevărat nu apărea niciodată în peisaj și că nu trebuia să se fâțâie între părinți, așa că nu era nevoie să dea explicații, dacă nu voia. *Menționase* că ținea lucrurile pentru el, într-una dintre scrisori.

— Știi, acum că mă gândesc la asta, ai dreptate, a spus

Isabel, lăsându-și capul într-o parte. A spus că e tatăl lui vitreg, dar a fost un comentariu pe fugă. Deci tatăl lui vitreg l-a adoptat? De aceea folosește numele lui de familie?

— Nu sunt sigură.

— Nu cred că și-a cunoscut foarte bine tatăl biologic. Au divorțat cu mult înainte să se mute aici.

Nu atât de mult.

— Da... poate.

— Încă nu pot procesa că voi doi v-ați înțeles timp de trei ore! a exclamat Isabel, privindu-mă. Când eram împreună, nu puteați fi în aceeași cameră mai mult de câteva minute fără să zboare insultele.

— Știu.

Când erau împreună. Fuseseră împreună. Se întâmplase. Nu era istorie antică. Cade se întâlnește cu cea mai bună prietenă a mea.

— Stai liniștită, nu am renunțat să ne insultăm. Porcii nu Isabel s-a uitat pe geam.

— Sigur? Puteam să jur că am văzut unul pe cer, pe drum încoace.

Isabel a zâmbit și m-a îmbrățișat.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie de tine. Merg să mă asigur că frații mei sunt gata de culcare și ne putem uita la un film.

*

Eram la jumătatea filmului, când ceva din ce-i spuseseam lui Isabel mi-a revenit în minte. Motivul pentru care ajunseseam în detenție. Sasha stătea pe locul meu când Cade intrase la ora de chimie. O văzuse pe locul meu. Asta fusese înainte să-mi dau seama că el era autorul scrisorilor. De

aceea venise – nu ca să facă o farsă și să-și scoată prietenii de la oră mai devreme – dar ca să vadă cine stătea acolo. Crezuse că Sasha era corespondenta lui!

Am izbucnit în râs.

— Ce e? a întrebat Isabel.

Nu-mi venea să cred că Sasha ar fi putut fi considerată de Cade autoarea scrisorilor. Nu erau stilul ei. Dar nici scrisorile lui Cade nu îl reprezentau. M-am ridicat și am respirat adânc. De aceea o invitase în oraș? Fiindcă crezuse că era corespondenta lui? Gândul m-a făcut să mă enervez brusc. Era atât de fericit, probabil, că autoarea scrisorilor era o fată frumoasă și îndrăgită. Totul era perfect pentru băiatul de aur.

— *Ce este?* a repetat Isabel.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

I-am explicat situația cu schimbarea locurilor și cu scrisorile.

S-a uitat la mine, uimită și oripilată deopotrivă.

— Dar e groaznic.

— Este? Poate e mai bine să creadă că e ea.

— Dar nu o să se supere pe Sasha când scrisorile încetează?

Am ridicat din umeri.

— Poate că o să creadă că nu-i mai scrie fiindcă acum sunt împreună. Poate că o să-l ajut eu să creadă asta.

A oftat.

— N-ai face asta.

— N-ar fi prea greu. Oamenii acceptă cu ușurință lucrurile pe care le doresc adevărate. Și el vrea ca situația să fie așa. Vrea ca Sasha să fie corespondenta lui.

Expresia lui Isabel s-a schimbat, însă nu m-a contrazis.

Capitolul 34

M-am așezat în bancă luni la ora de chimie, clocind un plan. Chiar dacă știam că Sasha era favorita lui Cade drept autoare a scrisorilor, ar fi fost destul de dificil să-l conving că așa era. Trebuia doar să o întrebe câteva detalii. Avea vreun frate mai mic? îi plăcea aceeași muzică? Avea să afle curând. Ar fi trebuit să știe deja, fără ca eu să fiu nevoită să scriu nimic. Doar dacă...

Sasha văzuse banca și scrisul de pe ea în ziua când se așezase pe locul meu. Poate că se prinsese de ceva. Dacă fusese întrebată despre scrisori, poate că se prefăcuse că știe la ce se referă. Intrase în joc.

Am pipăit sub bancă. Mă gândeam că mă vindecasem de adicție, după o săptămână liberă și după ce aflasem că autorul era Cade. Dar inima tot mi-a sărit din piept când am simțit un bilet nou.

Ai ascultat toată discografia Pink Floyd într-o sesiune? E o treabă de milioane. Mi-aș dori să mă fi gândit eu la ea. Acum, chestia pe care voiam s-o fac era legată de scrisoarea pentru tata. Știu că am discutat să-i scriu tatălui meu vitreg, însă, când m-am așezat să fac asta, mi-am dat seama că de fapt, cu tata rf.: „mrr:!” v ignore o scrisoare, nu? în orice caz, am scris-o și i-am trimis-o în timpul săptămânii de vacanță. Acum, aștept. Sunt obișnuit să aștept răspunsuri, de când corespondăm noi doi. M-a învățat să fiu răbdător. De fapt, nu prea. Mor încet. Am nevoie de ceva să mă distragă. Mi-am petrecut Ziua Recunoștinței cu o altă familie, fiindcă aveam

nevoie să mă desprind de viața mea (ca să nu mai spun că știi deja cât de aiurea sunt sărbătorile la mine acasă). A fost plăcut. De multă vreme nu mai văzusem cum se poartă o familie adevărată. Iar familia asta? Sinteza familiei adevărate! A fost ca într-o pictură, știi, un tablou din acela de-al unui tip, cu scene americane clasice, care arată prea frumos ca să fie adevărate? Cred că tipul a și pictat o scenă de Ziua Recunoștinței. Așa a fost: cea mai frumoasă Zi a Recunoștinței din ultimii ani. A ta cum a fost?

Am încercat să nu pufnesc la descrierea pe care o făcuse familiei mele și i-am răspuns:

Te referi la Norman Rockwell⁴? Sunt sigură că nu ți-ai petrecut Ziua Recunoștinței cu familia din tabloul lui. Nicio familie nu e perfectă.

Aproape că am scris cu atât mai puțin a mea, dar am ezitat. Trădam faptul că își petrecuse Ziua Recunoștinței cu mine dacă ironizam descrierea ei? Nu, credea că îi scrie Sashei, de fapt.

Mă bucur că a fost ceva care să te distragă puțin. Înțeleg de ce ai avut nevoie de asta. E deja suficient de greu să aștepti o zi întreagă răspunsul la o scrisoare, îmi pot doar imagina cum te simți așteptând atâta vreme. Tatăl tău îți va răspunde. Trebuie.

E ceva anume pe care speri să-l spună, sau să-l facă? Sau vrei doar noutăți despre viața lui? Sper că nu ai încercat să-i scrii versurile unui cântec, fiindcă n-o să mai primești

---

4 Norman Rockwell (1894-1978), pictor, desenator și ilustrator american. A devenit cunoscut mai ales pentru ilustrațiile de copertă ale revistei *The Sunday Evening Post*, al cărei colaborator a fost timp de peste patru decenii (n. red.).

răspuns.:)

Nu, serios, scrisorile tale sunt foarte convingătoare. E aproape imposibil să nu le răspunzi.

Cel puțin, era valabil pentru mine. Nu fusesem niciodată în stare să nu-i răspund, indiferent de ce știam, sau de cine crezusem că e. Aruncase o vrajă de scris corespondență secretă asupra mea.

Nu doar că scrisorile lui Cade insistau să li se răspundă, dar îmi umpleau și mintea cu versuri. Era o întorsătură plină de cruzime a sorții că singura dată când mă gândisem la niște versuri bune fusese după ce făcusem schimb de gânduri cu Cade. Astăzi nu era deloc diferit. Stând în camera de detenție, scrisesem deja o întregă strofa.

M-ai atras sub vraja ta.

Cu secretele pe care mi le spui.

Nu pot să te opresc.

Te rog să nu te oprești.

Ai aruncat o vrajă peste mine.

Iar dacă ai ști cine sunt.

Te-ai opri.

Nu pot permite să te oprești.

Eram atât de concentrată la scris, încât nu am auzit când profesorul s-a ridicat și a ieșit din încăpere decât când a închis ușa în urma lui. Spusese oare ceva despre plecare? Privirea mi-a zburat la ceasul de perete. Mai aveam 30 de minute. Nu o auzisem nici pe Sasha, care era încă în detenție și ea, venind din spatele meu. Așa că, atunci când mi-a smuls caietul de sub braț, am fost luată prin surprindere.

— Ce tot scrii? a întrebat, și a început să citească cu voce tare versurile de pe pagină.

Inima îmi bătea cu putere în piept și voiam să mă ridic și să-i smulg caietul din mâini și, eventual, să-i dau cu el în cap. Dar știam că asta era ceea ce urmărea. Știam că voia să mă ridic și să o fugăresc prin sală, în timp ce citea din caietul meu, în râsetele celorlalți elevi care acum salivau după spectacol, cu ochii de la una la alta, ca la tenis. Învățasem limbajul agresorilor, în anii aceștia. Era rezultatul hainelor la mână a doua și părului dezordonat, pe care nu știusem cum să-l împlânzesc până în primul an de liceu. Le înțelegeam limba. Așa că, deși eram cuprinsă de panică, am rămas pe loc, încercând să-mi păstrez o expresie neutră.

Ajunsese în colțul îndepărtat al încăperii, așteptând să fug după ea. De acolo, a urlat ultimele două versuri, râzând. „Te-ai opri! Nu pot permite să te oprești!”

Îmi repetam în sinea mea că trebuie să-mi păstrez cumpătul, obrajii să nu mi se înroșească. Era cea mai cumplită temere a mea. Nici măcar oamenii pe care-i iubeam nu-mi ascultaseră versurile.

Prietena din ultimul an a Sashei, care se afla încă în spate, râdea la unison cu ea.

— Ce-i asta? Un poem? Un poem de obsedată stranie?

Mintea mea lucra rapid, încercând să-mi amintesc ce mai era în caiet. Folosisem oare numele lui Cade în ultimul cântec furios, scris după ce aflasem că era corespondentul meu? Nu făcusem asta, nu?

Oh! Ba da!

Tot ce trebuia să facă era să dea două pagini în spate. Erau doar două schițe între pagina la care se afla acum și acea filă. Cât avea de gând să lipsească domnul Mendoza? Pauza de toaletă ar fi trebuit să se încheie curând.

Cu zâmbetul încă pe buze, a dat înapoi o pagină. Inima aproape mi se oprise. Dacă săream acum peste două bănci, poate ajungeam la ea la timp. În fond, era pe tocuri.

A ridicat desenul meu cu bluza, să-l vadă toți.

— Acum știm de unde se inspiră Lily în lipsa totală de gust la îmbrăcăminte, a spus printre hohote de râs.

Deja ar fi trebuit să se plictisească. Nu reacționam deloc. Și ceilalți elevi din sală nu prea răspundeau nici ei pozitiv. Caietul meu ar fi trebuit aruncat pe podea sau înapoi pe banca mea, până acum.

— M-am întrebat mereu de ce ai nasul vârât în caietul ăsta mai tot timpul, a continuat Sasha. Acum știm. Desene proaste și poezii și mai proaste.

Am înțeles de ce lipsa mea de reacție nu funcționa. Era dincolo de ziua de azi. Se întrebese cu privire la caiet de multă vreme. Nu făcea asta doar ca să mă umilească, ci și ca să-și satisfacă curiozitatea. Urma să continue căutarea.

Aveam un nod în stomac. Era timpul pentru planul B.

Rucsacul Sashei era pe jos, lângă banca în care stătuse cu câteva minute înainte. Dacă telefonul ei era acolo, eram convinsă că avea să accepte schimbul.

A mai dat o pagină. De parcă ar fi citit o carte cu poze unei grupe de grădiniță, a ridicat caietul iar, să vadă toți. Era schița unei fuste, pe jumătate terminată.

M-am ridicat. Și chiar când am pornit spre rucsacul ei, ușa sălii s-a deschis și a intrat domnul Mendoza.

— Domnișoarelor, a spus el. Sunt convins că există un motiv perfect întemeiat pentru care nu sunteți la locurile voastre. Dar nu mă interesează. Fiecare mai primiți încă o zi.

Citeam pe fața Sashei că nu intenționa să-mi înapoieze

caietul. Deja se îndrepta spre locul ei, dând încă o pagină.

— Mi-a furat caietul, am spus, întorcându-mă spre profesor.

— E caietul meu, a spus Sasha, înainte ca el să poată răspunde.

Citea versurile acum. Ochii scanau rapid pagina. Probabil că ajunsese la numele lui Cade, fiindcă s-a oprit brusc. M-a privit.

— Dă-i caietul înapoi lui Lily, a spus domnul Mendoza, sever. Acum.

Nu a ascultat, ci a mai dat niște pagini înapoi. Am văzut-o înclinând capul, citind notițele pe care le scriam uneori pe marginile foilor, ca să mă ajute la compus. Citea oare ce notasem despre tatăl lui Cade? Despre viața lui de acasă? Am înghețat.

— Sasha! a strigat amenințător domnul Mendoza.

Sasha a închis caietul brusc și l-a aruncat spre mine. A aterizat cu un pleosc pe podea. L-am ridicat și l-am deschis la una dintre paginile pe care eram sigură că le citise. Și, chiar dacă un X mare acoperea unele cuvinte, majoritatea erau încă lizibile. Le-am urmărit cu privirea. Cuvintele despre schimbul de scrisori. Dacă nu aș fi adăugat comentariile alea la finalul versurilor, n-ar fi știut despre cine erau! Dar o făcusem și acum știa. Și nu aveam idee cum voia să procedeze în privința asta.

Capitolul 35

Lovirea cuiva pe terenul școlii avea ca rezultat imediat exmatricularea. Doream să evit asta. Îmi tot repetam același

lucru, mergând dinspre sala de detenție spre parcare.

Fusesem prima care ieșise și trebuia să ajung acasă fără să dau ochii cu Sasha, altfel nu răspundeam pentru acțiunile mele. Faptul că am ajuns în parcare nu m-a ajutat, fiindcă nici sora, nici mama mea nu erau deja acolo să mă aștepte.

Am scos telefonul și i-am scris lui Ashley. *Mă ia cineva azi de la școală?*

— Lily, am auzit o voce în spatele meu.

Era Sasha.

M-am întors repede spre ea. Am făcut un pas în spate, dar cu mâinile încleștate. Erau doi pumni foarte încordați, care abia așteptau să acționeze.

— Ce vrei?

— Știe că ești tu?

Am simțit un gol în stomac.

Pusese totul cap la cap. Acum trebuia să mă prind cum să-i răspund. Dacă spuneam da, avea să meargă la Cade. Dacă spuneam nu... atunci ce? Ce s-ar fi întâmplat? I-ar fi spus? Ar fi continuat să pretindă că era ea... dacă asta făcuse până acum?

Trebuia să iau o decizie.

— Nu. Nu știe.

Nu aveam de gând să-i spun că el credea că era ea, totuși.

Sasha a zâmbit superior.

— Așa mă gândeam și eu. Lauren mi-a spus că scrii bilețele la fiecare oră de chimie, dar nu știa cine e corespondentul tău.

Așadar, Sasha nu făcuse legătura *numai* din versurile mele. Lauren îi spusese despre obiceiul meu de a scrie scrisori.

— Dacă ar ști Cade că ești tu, ar muri pe loc, a continuat ea. Te urăște.

— Știu.

Mi se pusese un nod în gât. Nu eram sigură de ce. Doar nu spusese nimic nou pentru mine. De ce mi se transformase furia în tristețe? De ce trecusem de la dorința de a o pocni la cea de a mă târî sub pat și a nu mai ieși?

— Dacă ai auzi jumătate din lucrurile pe care le spune despre tine, n-ai mai avea nicio treabă cu el, a continuat, răutăcioasă.

— N-am treabă cu el. Am... prieten.

Ultimul cuvânt a ieșit cam sugrumat, mai ales fiindcă Lucas nu era prietenul meu. Dar aveam nevoie să susțin asta în acel moment.

— Poeziile alea spun altceva.

— N-am nimic cu Cade.

— Nu îi spun că ești tu, dar trebuie să te oprești din scris. Suntem împreună acum.

— Știu.

S-a auzit un claxon și m-am uitat sperând să-mi văd sora. Dar era Cade.

— A sosit și mașina mea, a spus Sasha, bucuroasă.

I-a luat cu o secundă prea mult să fugă spre mașină. Cade sărise deja afară și se îndrepta spre noi. Devenea tot mai rău.

— Bună, doamnelor, a spus el.

— Să mergem, i-a zis Sasha.

Cade a arătat spre mine.

— Frumos păr ai azi, Lily.

Am încercat să nu ridic mâna să-l aranjez. îmi dădeam seama că era sarcastic, din cauza zâmbetului încrezut. Sasha

a râs.

— Sunteți amice de detenție? a întrebat Cade.

— Deloc, l-am asigurat, încercând să mă adun.

Din fericire, nu mai simțeam nevoia să plâng. Eram doar furioasă

— Altă inamică? m-a întrebat, încă tachinându-mă cu zâmbetul lui.

— Să nu pretinzi că nu știi, i-am trântit. Iubita ta tocmai îmi reamintea de ce nu-mi petrec timpul cu oameni ca voi doi.

Sasha a râs.

— Nu îți petreci timpul cu noi fiindcă nu ești bine-venită, dar bună încercare.

Cade arăta de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă ezita, parcă așteptând replica mea. Nu i-am oferit-o. Terminasem cu ei.

M-am întors pe călcâie și am plecat. Mi-am permis o privire în urmă și, din păcate, am văzut-o pe Sasha înconjurându-i talia cu brațul. Când s-au îndepărtat, mi-am făcut cu ochiul peste umăr, de parcă am fi fost părtașe la același secret. De parcă am fi fost ceva.

De ce nu o lovisem?

Capitolul 36

Mama a intrat în camera mea, punându-mi o cutiuță în față.

— Lily, am nevoie de o favoare.

Mi-am ridicat privirea din caiet, distrată. Încercasem să-mi înec durerea în versuri, însă ele nu voiau să apară.

Eram încă mult prea afectată de cele petrecute cu Sasha în detenție.

— Păi... bine, i-am zis mamei, închizând caietul și dându-mi părul la o parte din ochi.

— Am nevoie să faci o livrare pentru mine.

Mama a făcut semn din cap spre cutiuță.

— Ce e?

— O bijuterie.

— OK. Ai o adresă?

M-am ridicat. Mama îmi mai ceruse să las comenzi clienților și altă dată.

— Plătesc la livrare, sau au plătit deja?

— Nu există plată. E un „cadou de scuze”.

— Nu pricep.

— De la tine.

— De la *mine*? De ce?

Mama și-a pus mâinile în șolduri.

— Fiindcă am avut un musafir acum câteva zile și te-ai purtat foarte urât cu el. Nu am discutat despre asta atunci, fiindcă era sărbătoare. Discutăm acum. Băiatul acela s-a purtat minunat, iar tu l-ai făcut să se simtă în plus.

Eram prea oripilată să vorbesc, dar am reușit.

— Știu. Îmi pare rău, am spus.

Chiar știam și chiar regretam, dar nu voiam să livrez cutiuța și speram din tot sufletul că, dacă mama vedea că regretele mele sunt sincere, nu avea să mă oblige. Fiindcă, deși *musafirul* nostru nu meritase să fie tratat așa în acea zi, o meritase de o mie de ori în fiecare altă zi.

Iar prietena lui îngrozitoare, și mai mult.

— Bun. Atunci n-ar trebui să fie prea greu.

Mama a atins capacul cutiuței și a plecat.

— Mamă! Stai!

S-a oprit.

— N-ar putea Wyatt să i-l dea joi, la antrenament? Nu e nevoie să-l duc acum și să-ți țin mașina ocupată.

Mașina mamei era rablagită, murdară și foarte... mămească. Chiar dacă îmi reprezenta foarte bine povestea vieții, încercam să evit s-o conduc, mai ales în cartiere super frumoase, spre casa unui tip care nu mai avea nevoie de alte motive ca să râdă de mine.

— Sau i l-aș putea da la școală.

Sau NICIODATĂ.

— Aș vrea să i-l duci acum, Lily. Haide. Și folosește cuvintele „îmi pare rău”, dacă tot mergi.

Ar fi fost imposibil.

*

Trecuseră ani de zile de când fusesem ultima dată acasă la Cade Jennings și sperasem, atunci, să nu mai vină vremea în care să trebuiască să calc iar acolo. Dar iată-mă, stând în fața ușilor duble, mari.

Când am sunat la ușă, m-am rugat să nu răspundă. Sau să răspundă un majordom. Atunci, aș fi putut arunca cutiuța și fugi.

Dar nu aveam parte de noroc zilele asta. Între chestia cu chitara, treaba cu detenția la școală și povestea cu Sasha, n-ar fi trebuit să mă aștept să-mi fie dintr-odată mai bine.

Cade a răspuns la ușă. Cu cei 1, 80 metri ai săi, în armonie cu părul ușor umed și cu zâmbetul sclipitor.

— Bună, a spus, de parcă ar fi fost ceva perfect normal să mă aflu acolo.

— Salut, am mormăit, cu ochii în pământ.

— Intră.

Oare îi spusese mama că vin? Sau de ce nu părea deloc surprins să mă vadă?

Am intrat în antreul imens, gândindu-mă că îi exagerasem dimensiunile în amintiri, dar era chiar mai mare decât îmi aminteam. Și mai alb: podele de marmură, vase uriașe, o pictură abstractă de mari dimensiuni – doar linii albe.

I-am întins cutiuța, fără să-l privesc.

— Asta e de la mama.

— Pentru?

A deschis cutiuța și a scos brățara pe care o asamblase ea după încheietura lui, de Ziua Recunoștinței.

— Ah! Brățara bărbătească. Credeam c-ai spus că sunt doar un model.

— Asta până când am fost nesimțită cu tine, am spus eu, către podea. E un cadou de „fiică-mea a fost nepoliticoasă”.

— Dacă e cazul, atunci îmi mai datorează vreo cinci sute.

Îi intuiam zâmbetul din voce.

— Ce amuzant! Mă rog, nu trebuie să o porți.

Nu avea pene, măcar.

— Poți să i-o dai mamei tale sau altcuiva.

A pufnit gata să izbucnească în râs.

— E o brățară bărbătească, Lily. Mama nu e bărbat. Port eu asta. Și când o s-o port, o să-mi amintesc că ți-ai cerut scuze fiindcă ai fost răutăcioasă cu mine.

— *Nu* mi-am cerut scuze.

În sfârșit, am ridicat privirea și i-am întâlnit expresia care-mi arăta că e pus pe șotii. M-am încruntat.

— Oh! a exclamat el ridicând o sprânceană. Deci mama ta

își cere scuze pentru că ai fost tu nepoliticoasă?

— Da, am recunoscut râzând puțin.

— Dar nu și tu?

— Bine. Și eu. Ne vedem mai târziu.

— Stai!

Tocmai voiam să mă retrag, dar m-am oprit.

— Trebuie să-mi arăți cum s-o folosesc.

— Ce să folosești?

— Cum s-o pun.

Cade s-a întors cu spatele și a plecat. Am presupus că asta însemna că trebuia să-l urmez. M-am gândit să nu o fac, dar asta ar fi însemnat că îi datoram altă brățară.

Ne-am regăsit în bucătăria masivă. Cutiuța și brățara se aflau acum pe blat, iar el era de partea cealaltă, preparând un sandvici. Cu siguranță îl întrerupsesem în timpul gustării. Am rămas de partea cealaltă a teighelei și m-am oprit lângă cutiuță.

Cade a pus o felie de pâine deasupra ingredientelor și a mușcat.

— Vrei ceva? a întrebat, cu gura plină.

— Nu, mersi.

Am luat brățara.

— E doar o prinzătoare simplă. O deschizi aici și o atașezi la inel.

— Stai o secundă. Lasă-mă să termin de mâncat și îmi arăți direct.

Nu aveam de gând să mă enervez, fiindcă era evident că asta încerca să facă – să mă enerveze. Am pus brățara înapoi în cutiuță, m-am sprijinit de blat și am așteptat. Peste umărul lui drept am văzut un set de uși franceze, dincolo de

care se întrezărea piscina.

Mi-am amintit de petrecerea lui de 14 ani. După ce mâncaserăm felurile comandate, ieșiserăm lângă piscină. Mulți dintre țipi înotaseră, iar fetele rămăseseră alături, de parcă dacă ne atingea apa ne topeam. Aveam costum de baie, însă nu voiam să intru dacă nu intra și Isabel. Mai ales fiindcă era un costum la mâna a doua, de la soră-mea, și îmi era puțin cam mare. La un moment dat, când vorbeam cu Isabel, îmi strecurasem mâna în buzunarul pantalonilor și găsisem o hârtiuță acolo. Când o scosesem, am văzut că era de fapt o bancnotă de cinci. Trecuse o vreme de când nu mai purtasem pantalonii ăia și am fost atât de surprinsă, încât am chiuit, spunând: „E cea mai bună zi!” Cade, care probabil se apropia de Isabel, văzuse totul și îmi spusese: „Asta-i tot ce ai nevoie ca să fii fericită? Poate, dacă-ți dau cinci în fiecare dimineață, te porți mai frumos”.

Scaunul de bar de lângă mine a scârțâit pe podea, iar eu am tresărit, trezindu-mă din amintiri. Cade ședea lateral pe scaun, de parcă ar fi stat acolo întreaga zi. Cât timp mă uitasem oare pe fereastră? Stătea cu brațul sprijinit de tețgea, cu încheietura în sus, și îmi întindea brățara.

Am oftat și am luat-o, înconjurându-i încheietura cu ea.

— Nu e dificil, e doar o prințătoare simplă. O deschizi trăgând de pârghia asta micuță, iar capătul inelului se potrivește la interior, și îi dai drumul. Sfârșit.

— Ai făcut asta cu ambele mâini. Cum pot s-o fac cu una singură?

— Nu știi. Folosește tețgeaua ca să te sprijini.

I-am dat iar brățara și m-am uitat cum, timp de câteva minute a încercat în diverse moduri s-o prindă cu o singură

mână. Mi-am mușcat buza ca să nu râd.

— Crezi că e amuzant? Poți s-o faci cu o singură mână?

— Da.

— Dovedește-mi.

Mi-am înfășurat brățara în jurul încheieturii și i-am prins capătul.

— OK. A părut ușor. Dar e domeniul tău, ești antrenată.

Am râs.

— Nu e domeniul *meu*.

— Ține de familia ta.

— Parcă am fi mafioți.

Revenise la încercarea de a atașa capetele pe încheietură. A mormăit frustrat, după câteva minute.

— Dă-mi mâna!

M-am apropiat de el și, după o secundă, mi-am dat seama că stăteam între genunchii lui, care erau desfăcuți larg pe scaun. Ar fi părut ciudat să dau înapoi acum, de parcă ar fi avut vreun efect asupra mea, așa că nu am făcut-o. Fiindcă nu avea niciun efect. Dar mirosul lui moscat cu siguranță îmi afecta respirația.

Am luat brățara, cu câte un capăt în fiecare mână, și am încercat să i-o prind în jurul încheieturii, doar că păreau să-mi tremure mâinile.

— Miroși bine, mi-a spus încet.

Am închis ochii, fiindcă mi se oprise respirația.

— Stai liniștit!

— Nu eu mă mișc.

— Termină!

— Dar ce fac?

— Îngreunezi situația.

— Pot să te întreb ceva?

De ce mirosea atât de fantastic? Asta era întrebarea pe care urma să i-o adresez, pe urmă.

— Da.

— De ce ne certăm atât de mult?

Am deschis și am închis gura, surprinsă.

— Dar nu ne... adică... nu avem un istoric prea grozav.

— Nu am înțeles niciodată de ce.

— Mi-ai pus o poreclă oribilă la o oră la care deja mă simțeam umilită.

— Credeam că ajut. Eras lovită din toate părțile cu mingea. Am crezut că, dacă fac o glumă, oamenii or să râdă cu tine și nu de tine.

— N-a funcționat.

— Bănuiesc. Deci, asta e? Am pus o poreclă și m-am ales cu o inamică pe viață?

— Asta faci cu toată lumea, am răspuns, privindu-l. Îi umilești în numele carității. Apoi, faci comentarii urâte și nu sunt niciodată sigură dacă faci asta fiindcă încerci să fii amuzant, sau fiindcă nu îți dai seama că ești nepoliticos. Dar ești. Chiar azi ai râs de părul meu.

— Ce? Nu râdeam de părul tău. Ai un păr foarte frumos.

Asta m-a făcut să mă bâlbâi, pe moment.

— Da, păi... e... și în plus, te-ai purtat oribil cu Isabel.

— *Eu* m-am purtat oribil cu ea?! *Eu*? Ce spui de cum te purtai fu?

M-am încruntat.

— *Eu*? Ce am făcut? Era cea mai bună prietenă a mea și încă este.

— Nu se putea baza pe tine. Suna să stabilească lucruri și

tu anulai în ultima clipă, fiindcă trebuia să ai grijă de copii. Eu eram cel care vedea cât e de dezamăgită, de fiecare dată.

Am tresărit auzind un asemenea portret.

— Am obligații de familie. Știe asta.

— Apoi, te răsteai la mine de parcă eu aș fi fost cel care o lăsa baltă în mijlocul restaurantului, sau la un eveniment.

M-am uitat urât la el.

— Nu, tu erai cel care o lăsa singură, chiar dacă stăteai lângă ea. Erai atât de absent, mereu pe telefon sau ignorând-o cumva.

A făcut o grimasă.

— Se petreceau... lucruri atunci.

— Lucruri? Nu i-ai spus niciodată nimic despre asta, nu? Nu i-ai spus niciodată nimic despre tine. Nu spui oricum nimănui, decât...

M-am oprit, surprinsă că mersesem atât de departe. Aproape că mă dădusem de gol.

S-a uitat lung la mine.

— Decât...?

— Prietenei tale. Sunt convinsă că Sasha știe tot.

— Nu-i mai spune așa, fiindcă nu e prietena mea.

— Ea știe?

Genunchiul lui mi-a atins coapsa și m-a trecut un fior. De ce eram încă atât de aproape unul de celălalt? Probabil fiindcă mâinile mele țineau încă de ambele capete ale brățării. Nu eram sigură dacă eram coplesită de nervi sau de pură determinare, însă i-am prins repede brățara și am făcut un pas înapoi.

— Bucură-te de brățara ta bărbătească de scuze, i-am spus tăios.

— O să ador brățara bărbătească!

Ceva din absurdul afirmației m-a făcut să vreau să râd, însă nu eram sigură că el voia același lucru. Totuși, o luminiță i se aprinsese în ochi. S-a ridicat și dintr-odată eram mai aproape decât înainte. Ochii au început să mi se umezească uitându-mă la el și mi-am dat seama că nu mai clipeam. Dorința mea de a râde fusese înlocuită complet de altele, pe care știam că el nu le împărtășește. Tocmai îmi declarase de ce mă detesta. Eram supărată pe mine pentru emoțiile pe care le simțeam, așa că am fugit.

Când am ajuns la minivan, a trebuit să aștept aproape cinci minute ca să mă calmez suficient și să fiu în stare să conduc.

Capitolul 37

Probabil ca să mă enerveze sau ca să-mi amintească ce reprezenta, însă oricare ar fi fost motivul, Cade purta brățara cu mărgele și tot tacâmul, la școală, în dimineața următoare. Și, chiar dacă iarna lovise în sfârșit Arizona, aducând temperaturi mai scăzute decât avusesem în ultimele luni, purta un tricou cu mânecă trei sferturi, fără geacă, făcând brățara și mai vizibilă.

M-am uitat urât la el, în parcare.

Mi-a zâmbit provocator.

Am decis să accept provocarea.

— Drăguță brățară, am comentat, ajungându-l din urmă, în loc să încerc să-l evit, ca de obicei.

— Mulțumesc, a răspuns el, cu o voce adâncă. Mi-a fost dăruită de o fată care regreta amarnic că mă tratase

necorespunzător.

— Regreta amarnic? Așa s-a exprimat?

— Asta a vrut să spună. I-am citit-o în priviri.

— Ești sigur că nu te uitai la propria ta reflexie? Fiindcă așa sună.

Și-a trecut o mână prin păr, dându-și-l la o parte de pe frunte, doar ca să-i cadă înapoi când a lăsat mâna jos.

— E adevărat. Cu toții apreciem frumusețea. De curând, mi-a spus că sunt chipeș.

— Ha! Păi, sper că i-a mai venit mintea la cap de atunci.

— Nu, chiar în dimineața asta, când m-a văzut, am simțit că mă găsește irezistibil.

Am râs, încercând să mă gândesc la o replică, însă, dintr-un motiv terifiant, nu am fost capabilă. *Ce mi se întâmpla?*

Am trecut pe lângă niște puști care l-au salutat, iar el le-a făcut semn din cap.

— Ai câștigat runda, i-am spus.

Am văzut-o pe Isabel în față și am adăugat:

— O câștig eu pe următoarea.

Apoi am grăbit pasul și l-am lăsat în urmă.

Am trecut pe lângă Sasha, care se îndrepta spre Cade și care m-a privit atât de plină de ură, încât am știut că trebuia să mă fi văzut vorbind cu el.

— Bună dimineața, soare! i-am strigat, fără să fiu sigură ce mă apucase.

M-a ignorat.

Isabel a fost prima care m-a salutat în modul tradițional.

— Banane înmuiate în ciocolată.

— Gândurile tale de dinainte de culcare îmi fac mereu

foame. De ce te gândești mereu la mâncare înainte să te culci?

— Hei, nu ai voie să răspunzi la ce zic eu înainte să-mi spui la ce te-ai gândit tu.

— Brățară bărbătească.

— Ce?

— Mama m-a obligat să-i duc una lui Cade, ieri, după cum m-am purtat cu el de Ziua Recunoștinței.

Îi trimisesem lui Isabel mesaje despre dezastrul din detenția cu Sasha, însă nu îi spuseseam încă despre vizita acasă la Cade. Nu eram sigură de ce păstram secretul.

Isabel a căscat gura la mine.

— Familia ta complotază împotriva ta? Mai întâi, fratele tău îl invită la cină și acum mama ta te obligă să-l vizitezi?

— Știu. Cred că nu au priceput prea bine ce-i cu lista mea de dușmani, pe care am printat-o special pentru ei.

— Există și altcineva pe listă?

— Deocamdată, numai Cade și Sasha. E deschisă pentru adăugiri.

M-am oprit.

— Iz?

— Da.

— M-am purtat urât cu tine? Îmi pare rău pentru dățile în care a trebuit să anulez în ultimul moment fiindcă interveniseră obligații de familie.

Și-a dus mâinile la gură.

— Ce? Haide, Lily. Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta. Știu că ai o familie mare. Uneori, sunt dezamăgită când lucrurile nu ies așa cum îmi doresc, dar nu supărată. Ești o soră și o fiică fantastică, iar eu nu sunt destul de egoistă să

mă supăr.

Mi s-au relaxat umerii de ușurare.

— A spus Cade ceva despre asta? a întrebat, suspicioasă.

Am încuviințat. Și-a dat ochii peste cap.

— Pfff. Nu-i permite lui Cade să-mi răstălmăcească vorbele. Niciodată.

— OK. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Lista de persoane cărora le spuseseam că nu-i voi mai scrie lui Cade se mărea pe zi ce trece – Isabel, eu însămi, și acum Sasha. Și, după ultimele interacțiuni cu el, *era* și în planul meu. Trebuia să punem punct.

Între faptul că el credea că îi scria Sasha, iritarea noastră infinită unul față de celălalt, relația mea non-existentă cu Lucas și reacția lui Isabel când crezuse că exista chiar și cea mai infimă posibilitate să-mi placă de Cade... știam că era cazul să pun punct.

M-am așezat la locul meu la ora de chimie. Nu voiam să las scrisoarea necitită sub bancă, să o găsească altcineva. Mai ales Sasha. Acum, că știa despre scrisori, eram îngrijorată că le putea intercepta. Nu credeam că ea sau Lauren știau *unde* le ascundem, ci doar că facem asta.

Mi-am petrecut primele minute din oră ștergând banca, pentru ca *acel* indiciu să nu mai fie evident.

Sasha s-a uitat peste umăr la mine de câteva ori. Bun, poate că își imagina că șterg fiindcă terminasem cu scrisul.

Domnul Ortega ne-a arătat un pachet.

— O să vă împart astea și veți lucra ora asta singuri sau cu un coleg, a anunțat el.

Clasa s-a agitat imediat și a început să schimbe locurile.

M-am bucurat că ni se permisesse să lucrăm și singuri. Am rămas pe loc și am privit-o pe Lauren ridicându-se și ducându-se lângă Sasha. În tot haosul, am scos biletul de sub bancă.

M-am forțat să-l țin împăturit. L-am pus în geantă. Avea să fie mai ușor de citit acasă și fiindcă nu aveam de gând să răspund, nu conta când îl citeam.

Dar, după zece minute, mi-am dat seama că nu puteam să fac nimic pentru oră câtă vreme nu-l citeam. Folosindu-mi cartea de chimie ca paravan, am citit, în timp ce restul colegilor studiaiu.

Hmmm. Ai întrebat dacă există ceva anume pe care sper că-l va spune sau face tata. Bună întrebare. Nu am cerut nimic în scrisoarea pe care i-am scris-o (care nu a inclus nici măcar un singur vers). Cred că sper că va lăsa totul baltă, se va urca în avion și va veni să mă vadă. Dar, în lumea reală, în care trăim de fapt, vreau doar să ia telefonul și să-și amintească de mine. Să recunoască și că a făcut greșeli. Cred că vreau doar niște scuze. Sau un angajament că se va strădui mai mult. Sunt fiul lui, spune-mi că nu e prea mult! Știu că se gândește la mine numai când îi amintește mama că e ziua mea. Cred că mama s-a cam săturat de corvoada asta și nu o pot învinui.

Nu m-am mai plâns în atât de multe scrisori. Mă ierți, da? Mereu simt că trebuie să echilibrez toate lucrurile astea serioase cu ceva simpatic, însă astăzi nu prea am haz. Scuze.

Am pus scrisoarea jos și m-am încruntat. De ce trebuia să-mi frângă inima în felul ăsta? Iritarea mea de mai devreme se topise complet. Eram atât de bucuroasă că o citisem, fiindcă acum *trebuia* să răspund. Mi-am așezat pachetul de recapitulare deasupra foii curate de hârtie.

M-am uitat mereu în manual, în timp ce scriam, ca lumea să creadă că notam lucrurile citite. Nu eram convinsă că o păcăleam pe Sasha, dar momentan nu-mi păsa.

Nu-ți cere scuze. M-ai făcut să râd destul. Nu ai datoria să mă distrezi gratuit. Poți să te plângi cât vrei. Primești cel puțin o sută de absolviri. Și, firește că nu e prea mult să-i ceri asta tatălui tău. Dacă el decide să urce în avion și să vină încoace, pot să-i trag una? îmi doresc mult asta. S-ar putea să-ți afecteze relația cu el, însă, așa că poate mă abțin. Nu știu ce să spun, doar că îmi pare rău.

Capitolul 38

În ziua următoare, muream de nerăbdare să citesc răspunsul lui Cade, sperând să fie unul mai fericit. Mă gândisem mult la el cu o seară înainte, întrebându-mă dacă trebuia să caut altă scuză ca să merg să-l vizitez și să văd ce face. Reușisem să mă conving să nu o fac, amintindu-mi cât de prost mersese ultima mea vizită la el acasă. Nu voiam să-l fac să se simtă și mai rău.

Așa că, la ora de chimie, mi-am lăsat mâna să atingă imediat locul știut de sub bancă.

Dar nu am găsit nimic.

Am scăpat strategic creionul, mai târziu, tot fără rezultat. Azi nu aveam nicio scrisoare. Primul meu gând a fost că o luase Sasha. Dar ea nu ajunsese încă. Lauren se uita prin pachetul de recapitulare din ziua anterioară, iar domnul Ortega, celălalt suspect, scria ceva pe tablă.

Cade trebuie să fi rămas acasă. M-am gândit la câteva motive oribile pentru absența lui, însă am hotărât să rămân

la ideea că era doar bolnav. Nu aveam niciun motiv de îngrijorare. Oamenii se îmbolnăveau mereu.

I-am scris un bilețel de însănătoșire grabnică, incluzând un castron-țestoasă cu supă. Măine, totul avea să revină la normal.

*

Doar că, a doua zi, nimic nu revenise la normal. În continuare nu am găsit nicio scrisoare, doar cea veche, a mea. Am fost tentată să o întreb pe Sasha unde era Cade, dar nu era o idee bună.

I-am mai lăsat un bilețel, spunându-i că-mi distrugea ora de chimie fiind bolnav, ca un egoist, și că speram că asta era singura problemă.

— Nu uitați că mâine aveți examenul final, a anunțat domnul. Ortega, chiar când strecuram ultimul bilețel sub bancă. Asigurați-vă că studiați pachetul de recapitulare și că sunteți pregătiți.

Oare Cade avea să rateze examenul? își amintea oare că era mâine?

Sasha trebuia să-i spună. Nu era răspunderea mea.

După ore, în timp ce Isabel și cu mine discutam despre planurile de weekend, l-am văzut pe Cade aruncându-și rucsacul în dulăpior și scoțând un săculeț de sport. Mi-a stat inima.

— A fost azi la școală? am întrebat cu voce tare.

Isabel s-a întors să vadă la ce mă uitam eu.

— Cine? a întrebat Isabel.

— Cade. Nu a fost la chimie.

— A fost la chimie.

Afirmația ei m-a lovit în stomac. Fusese la ora de chimie,

doar că nu-mi răspunsese la scrisori. își dăduse oare seama că nu era Sasha corespondenta lui? Că eram eu?

Am apucat-o pe Isabel de cot și am târât-o afară din școală, înainte să mă vadă Cade.

Zgomotele care veneau din curtea din spate nu erau neobișnuite, însă vocile care le însoțeau, da. Mama și tata erau acolo împreună, meștereau ceva.

Am deschis ușa din spate și am văzut că jumătate dintr-o cușcă mare era deja asamblată. Nu orice cușcă, ci una cu două niveluri, completată cu rampe și cu tot soiul de chestii care i-ar fi plăcut unui iepure. Era genul de cușcă concepută special de tata, a cărei realizare durase multă vreme.

Tata stătea mândru lângă ea. Am ridicat din sprâncene și m-am apropiat de el.

— Pe bune? am spus. Ai fost și tu cuprins de dragoste iepurească?

Mama a râs, a pus ciocanul jos și l-a mângâiat pe umăr.

— E doar un tată excelent.

— Se pare că familia noastră are spațiu pentru toți cei care doresc să rămână, a spus tata, studiind hârtiile pe care le ținea în mână.

— Și ați întrebat iepurele dacă își dorește? am comentat.

— Cine nu și-ar dori?

Tonul tatii era glumeț, dar eu știam că era convins că nimeni pe lume nu și-ar putea dori să *nu* fie parte din familia noastră.

Am râs și m-am uitat la iepurele care părea să urmărească avansarea lucrărilor din vechea lui cușculiță. Nu eram sigură dacă creatura avea vreodată să mă câștige de partea ei.

Le-am făcut semn cu mâna alor mei, am intrat înapoi în

casă și am luat un măr de pe blat în drum spre camera mea. Azi, casa era tăcută. Pieptul îmi era apăsător de o greutate și nu știam de ce. Adică, știam de ce, dar încercam să mă conving că nu conta. Că *el* nu conta.

Mi-am luat telefonul și am căutat numărul lui Lucas. Nu-l văzusem la școală de când ne întorsesem din vacanța de Ziua Recunoștinței. Nici nu îl căutasem.

Salut! Ai găsit cumva numele fetei care repară chitare? am scris.

Răspunsul lui a sosit în câteva minute.

Da. Lucrează la un centru de chitare. Ne putem vedea acolo mâine, după ore, dacă vrei.

Am detenție. Ce zici de 16: 30?

Ne vedem atunci.

Urma să-l văd pe Lucas a doua zi. Asta ar fi ajutat. Trebuia.

Am scos din husă jumătatea de jos a chitarei. Dacă țineam corzile chiar sub secțiunea ruptă, puteam să scot câteva acorduri. Dar era groaznic de dezacordată și nu suna nici pe departe OK. Totuși, mi-a mai îmbunătățit starea.

— *M-am trezit abandonat*, am fredonat încet versurile, descurcându-mă de minune să-mi plâng de milă.

Ashley a intrat în cameră, chiar atunci.

— Ce faci?

— Exersez un cântec.

S-a uitat la cadavrul chitarei.

— E cea mai patetică scenă la care am asistat vreodată.

— Mersi.

— Ai nevoie de o intervenție fraternă.

— Nu. Am nevoie să fiu singură. Pentru o vreme.

— În casa *asta*? m-a întrebat râzând, m-a luat de mâini și

m-a ridicat în picioare.

— Într-o colibă din pădure. Într-o cabană pe vârf de munte, într-un submarin la 10.000 de leghe sub mări.

— Toate lucrurile pe care nu le vei avea vreodată? a spus Ashley. Haide! Ieșim la pizza. Le spun părinților.

*

Pizza cu Ashley a fost de ajutor. Nu i-am spus despre Cade și despre scrisori, dar a fost bine să-mi mai schimb rutina pentru o vreme.

A doua zi, nu-mi mai păsa dacă aveam vreo în ușoare sub bancă, chiar dacă îl văzusem din nou pe Cade în parcare, dimineață. *E mai bine așa*, mi-am spus. Îmi făcea o favoare retezând el circuitul.

Poate că Sasha îi spusese că eu eram cea care îi scria și se speriasse. În fond, era vorba de *mine*, cu toată stângăcia și familia nebună și hainele dubioase. Scrisorile erau una, însă reputația lui n-ar fi supraviețuit la mai mult decât ocazionala conversație din parcare cu Lily Abbott.

Mi-am luat cele două bilețele care se aflau încă la locul lor. Domnul Ortega împărțea foile pentru examen, așa că am încercat să nu mă gândesc la scrisori și să mă concentrez.

Schimbul de scrisori se încheiase cu adevărat. Sfârșit.

Capitolul 39

Mă aflam în magazinul de muzică, așteptând să aud verdictul în privința chitarei mele. Plecasem acasă după detenție, îi ridicasem leșul și mă întâlnisem cu Lucas aici. Acum, el se afla în alt departament și se uita la curele pentru chitare, în timp ce eu o priveam pe fata din fața mea care

examina cu atenție paguba.

— Uau! Ce i s-a întâmplat? a întrebat ea.

era frumușică, avea tatuaje pe brațe și ochelari cu ramă neagră.

— Un frățior, am explicat.

— Mda, a spus ea, încuviințând empatic. Când gâtul e rupt așa, integritatea corpului are de suferit. Dacă se rupea aici, mi-a explicat ea arătând spre vârf, ar fi fost mult mai ușor de reparat. Dar nu e totul pierdut. Nu pot promite că va suna vreodată ca înainte, însă putem încerca.

A întors chitara cu fața în jos.

— Ai toate bucățile de lemn rupte?

— Nu știu. Am adunat cât de mult am putut.

— Păi, pot să încerc.

Îmi dădea speranțe, dar...

— Cât ar costa?

Asta era întrebarea magică.

S-a uitat din nou la chitară.

— Depinde cât de mult durează. Cel mult câteva sute.

Am înghițit nodul din gât.

— OK. Trebuie să mă gândesc.

Am adunat bucățile, am pus chitara înapoi în sicriu și am închis bine husa.

— Ai aici cartea mea de vizită, dacă decizi să facem asta.

Mi-a întins o carte de vizită albă, simplă. Am băgat-o în buzunarul din spate al blugilor și m-am îndreptat spre ușă, înainte să încep să plâng.

Lucas mă putea găsi afară.

Câteva minute mai târziu, asta a și făcut. Avea o pungă de plastic.

— Ești OK? a întrebat.

Am ridicat din umeri, fiindcă vorbitul nu era o opțiune, ținând cont că-mi simțeam gâtul prins într-o menghină.

— Ce s-a întâmplat?

Simțeam că husa și chitara cântăresc o tonă.

Minivanul mamei era parcat chiar în primul rând, așa că am făcut semn într-acolo și am pornit amândoi. Lângă magazinul de reparații pentru chitare era un In-N-Out Burger și un șir de mașini își așteptau rândul. Am deschis partea din spate a mașinii, am pus chitara jos și m-am așezat și eu. Lucas a venit lângă mine. Aveam nevoie doar de un minut, înainte să pot vorbi. Părea să înțeleagă asta și din fericire nu a spus nimic.

Am privit șirul de mașini de pe alee, încercând să mă gândesc la versuri, așa cum făceam de obicei când observam diverse lucruri. Dar nu mai fusesem capabilă să mă gândesc la niște versuri decente de o vreme. Și, chiar dacă o făceam, oricum nu conta. Concursul era deja de domeniul fantasticului pentru mine și trebuia să accept asta.

Când mi s-a relaxat gâtul, am spus:

— Nu e sigură că o poate repara. Și eu nu sunt sigură că pot cheltui banii, sperând să poată.

— Ce tâmpenie!

— Da, chiar este.

Am vrut să scap de apăsarea din piept vorbind, însă nu am putut. Privindu-l pe Lucas, mi-am dat seama cât de puțin îl cunoșteam și cât de puțin mă cunoștea el pe mine. Nu mă simțeam confortabil să împărtășesc mai multe decât făcusem deja.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? m-a întrebat, arătând

spre In-N-Out. Să nu te mai gândești la asta?

Acum câteva săptămâni, ideea de a mânca burgeri și de a bea un shake cu Lucas ar fi fost un vis devenit realitate. Acum, am clătinat din cap.

— Nu tocmai. Vreau doar să merg acasă.

— Am priceput. Poate altă dată?

— Am făcut o prostie! am izbucnit.

S-a încruntat.

— Serios?

— Te-am invitat în oraș din motive greșite.

De ambele dăți când găsisem curajul să vorbesc cu Lucas, fusese ca să-i fac în ciudă lui Cade. Timp de doi ani, îl admirasem pe Lucas de la distanță. Îmi plăcea *ideea* de Lucas, dar realitatea era că nu știam nimic despre el. Și mi-am dat seama, cel puțin acum, că nici nu voiam. Poate când altcineva, care nu ar fi trebuit să se afle în mintea mea, ieșea de acolo, m-aș fi simțit diferit.

— Am nevoie de timp, am adăugat, coborând privirea. Scuze.

— Ce motive greșite? a întrebat el.

— Ca să-mi iau gândul de la altcineva.

— Au!

— Îmi pare rău.

L-am privit cu vinovăție.

— Chiar îmi pare.

A ridicat din umeri.

— Înțeleg. Trimite-mi un mesaj când acel cineva ți-a ieșit cu totul din minte.

— Așa o să fac.

Lucas m-a lăsat acolo, în spatele minivanului. L-am privit

cum urca în mașină și plecă. Nu părușe nici surprins, nici supărat. Asta m-a făcut să mă simt atât ușurată, cât și tristă.

M-am ridicat și m-am lovit cu capul de plafon. Am văzut stele și am amețit. M-am sprijinit de mașină ca să mă țin pe picioare.

Un claxon a răsunat în stânga mea, urmat de un cor de strigăte. Am privit în direcția aceea, ca să văd BMW-ul lui Cade plin de tipi care stăteau la coadă. Exact ce-mi trebuia. M-am întins și am trântit portiera portbagajului.

O portieră de mașină s-a închis cu zgomot, apoi alta. Cade și unul dintre prietenii lui făceau schimb de locuri, prietenul lui preluând scaunul șoferului. Apoi, Cade a pornit în fugă spre mine, făcându-mi inima să bată tot mai tare. De ce mă trăda chiar așa?

— Mișto mașină, a spus, atingând o latură a minivanului.

Am vrut să-l întreb de ce se oprise din scris. De ce se purta atât de normal, când mă lăsase în ceață în ultimele zile, fără nicio explicație. *Eu* trebuia să fiu cea care se oprea din scris, nu el.

— Nu vreau să te văd acum, i-am spus printre dinții încleștați.

Cade era doar o altă imagine a ceea ce îmi doream fără să pot avea. Și știam asta acum – că îl voiam. Schimbasesc scrisori săptămâni în șir și mă îndrăgostisem de el. De cel din scrisori.

Și, uneori, chiar și de cel din afara lor. Dar mai știam și că, exact ca în cazul chitarei mele stricate, n-ar fi funcționat. Cade se văzuse cu cea mai bună prietenă a mea. Nu ne înțelegeam. Se purta urât cu mine. Avea un anturaj complet diferit. Eu eram prea dubioasă pentru el. Era imposibil.

— Am doar o întrebare, a spus Cade, și apoi te las în pace.
M-am întors cu fața spre el.

— Care? am izbucnit.

A ridicat brațele, în semn de pace.

— Stai! Nu-i nevoie să te superi pe mine.

— Nu fac asta.

Îmi placi și de asta sunt supărată pe mine.

— Cee?

— Prietenii mei vor brățări bărbătești. Cu cât le vinde mama ta? Am nevoie de patru.

M-am abținut să-mi dau ochii peste cap. Firește că transformase brățările bărbătești în ceva cool.

— O întreb.

Am tras de mâner să deschid portiera, însă era blocat. Am căutat în buzunar, dar era gol. Unde pusesem cheile, în portbagaj?

— Hei, a spus el încet, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt bine.

— E vorba de Lucas? L-am văzut plecând.

— N-ai putea să...?

— Să ce?

— Să nu fii amabil acum cu mine. Am nevoie să fii răutăcios. Ajută.

— Ajută la...?

Ajută să-mi țin sentimentele sub control.

— Du-te la prietenii tăi, Cade. Te așteaptă.

A plecat, exact cum voiam. Exact cum nu voiam. Dar, înainte să pot deschide portbagajul, recupera cheile, închide iar și descuia portiera, se întorsese.

— Nu mă mai așteaptă. Am nevoie... să mă duci acasă.

Stăteam față în față lângă portiera din stânga, înălțimea minivanului blocând vederea dinspre spate, l-a sunat telefonul cu o melodie a formației The Crooked Brookes, amintindu-mi de conexiunea noastră. A oprit-o după câteva acorduri, fără să răspundă. Mi-am ținut gura cu privire la cântec. Fuseseră doar câteva acorduri, poate nici nu era ce credeam.

— Armistițiu de trei ore? a întrebat el.

Am oftat.

— Se presupune că nu trebuie să plâng.

— De ce nu?

Era regula cuiva. Nici măcar nu mai știam a cui. Fără plâns înainte de a treia întâlnire. Nu mai conta, fiindcă nu aveam să ne mai întâlnim a treia oară. Regulile erau prosteste, oricum. Nu funcționau.

A făcut un pas în față, atât de aproape, încât i-am simțit iar parfumul minunat.

— Vorbește cu mine, Lily.

M-am aplecat în față, mi-am sprijinit fruntea de pieptul lui și mi-am permis să fiu tristă pentru câteva clipe, pentru ce nu puteam avea, deși se afla în fața mea. Nu l-am îmbrățișat, așa cum îmi doream. Nu am lăsat restul trupului să mi se topească în el, și nici obrazul să se afunde în bluza lui de bumbac. Nu, doar fruntea... și câteva lacrimi.

— O să termin înainte să plece, am promis.

A chicotit și m-a înconjurat cu brațele.

— Ai trei ore. Nu e nevoie să te grăbești.

M-a tras mai aproape, însă brațele mele erau încă încrucișate pe piept, creând o barieră foarte necesară între noi. Cândva, într-o scrisoare, îi spuseseam că îmbrățișările

erau magice, și chiar așa și erau. Să-i ascult respirația lângă urechea mea, să-i aud bătăile inimii, să-i simt căldura trupului, toate acestea îmi trimiteau fiori prin întreg corpul. Se aplecase puțin. Acum era și mai aproape de mine. Mi-aș fi putut înghiți obiecțiile timp de trei ore. Aș fi putut trăi în momentul acesta perfect cât mai mult posibil. Nu trebuia să mă gândesc la trecut, la Sasha sau la Isabel...

Ba da. Trebuia să mă gândesc la Isabel. Era mai importantă pentru mine.

Mi-am împins brațele în el și m-am desprins din strânsoare. Mi-am șters obrazii cu mânecele.

— Mersi, dar sunt OK acum.

— Prea târziu. Au plecat deja.

Am privit BMW-ul care ieșea din parcare și se îndepărta.

— Le permiți prietenilor să-ți conducă mașina?

— Nu sunt atât de atașat de ea cum îți imaginezi.

Fiindcă fusese cumpărată din banii de la tatăl său. Mi-am amintit spunând asta într-una dintre scrisori. Știam mai multe despre el decât își imagina.

— OK. Te duc acasă.

M-am smiorcăit puțin, stânjenită de îmbrățișarea pe care tocmai o împărtășisem.

— Ne putem opri undeva, mai întâi?

A înconjurat minivanul și a urcat în dreapta, înainte să-i pot răspunde. După ce am urcat și eu, am întrebat:

— Am de ales?

— Armistițiu. Așa am spus.

Am reușit să zâmbesc puțin.

— OK. Încotro?

Capitolul 40

— O să trebuiască să ajung acasă, la un moment dat, în seara asta.

— Aproape am ajuns.

Ascultam o muzică oribilă la radio. N-aș fi putut muta pe genul de muzică pe care-l ascultam în mod normal, fiindcă m-aș fi dat de gol. Era întuneric și nu aveam idee unde mergeam, dar știam că suntem la cel puțin douăzeci de minute de casa mea.

— Fă la dreapta aici, pe autostrada 7, mi-a spus Cade.

Am întors, iar husa chitarei a alunecat în spate și a lovit peretele.

— Ce a fost asta? a întrebat el.

— Cadavrul pe care-l țin în spate.

— Drăguț.

A arătat cu degetul direcția.

— OK, tot înainte, iar acolo, la stânga, întoarce înapoi pe principală.

— Of The Land's End? Mă duci la un hotel? Nu-s genul ăla de fată.

A râs.

— Nu te duc la hotel... Adică, te duc la hotel, dar nu în sensul ăla.

Mi-a arătat unde să parchez și am oprit motorul.

— Acum, urmează-mă, a șoptit Cade. Dacă ne oprește cineva, lasă-mă pe mine să vorbesc.

— E ilegal ce facem?

— Nu tocmai.

— E departe de a fi un răspuns liniștitor.

— Cauți liniște?

Nu am răspuns, dar l-am urmat. S-a gândit probabil la un moment dat că mergeam prea încet, fiindcă s-a întors, m-a luat de mână și m-a tras după el. Când i-am simțit atingerea mâinii, inima parcă nu-mi mai bătea, ceea ce m-a enervat.

Am intrat pe ușa din față a hotelului. Era un singur recepționar la intrare, ocupat să vorbească la telefon și care nici nu s-a uitat în direcția noastră. Am trecut prin mai multe încăperi și holuri elegante, până când am ieșit în spatele hotelului.

Cade m-a condus pe lângă o cascadă în stâncă imensă, luminată, pe niște scări, în sus și în jos, și pe mai multe holuri, înainte să ajungem la o poartă încuiată, pe care scria *Accesul interzis după program*. Exista un spațiu deasupra clanței, în care puteai strecura un card. Cu siguranță eram după program. Probabil nu își dăduse seama cât de târziu era.

Credeam că o să se întoarcă și o să mergem în altă parte, însă a privit peste umăr, apoi a sărit peste gard și a deschis din interior.

— Deci asta voiai să spui cu „nu tocmai”.

Am inspirat adânc și am intrat pe poartă. Am mers pe o alee de ciment care urca un deal, până când am ajuns unde am presupus că trebuia: o curte mare, interioară, care dădea spre o întindere mare de iarbă, copaci și pustietate.

— Aici este terenul de golf, a explicat Cade. În timpul zilei, se vede mai bine.

— Vii des aici?

— Uneori, tatăl meu vitreg mă ia cu el la golf. Detest sportul, dar îmi place să urc aici și să stau.

— Numele tatălui tău vitreg e Jennings, așa-i? De la compania de asigurări?

— Da.

— Și cum de te numești Jennings?

Și-a frecat fruntea.

— E o poveste lungă, mai mult despre cum am vrut să-l enervez pe tata, decât despre cât de mult l-aș iubi pe tatăl meu vitreg.

— Am priceput.

Voiam să-l întreb dacă primise vreun răspuns de la tatăl lui. Dacă îl întrebase pe tatăl lui vitreg de ce se purta atât de sever cu el. Dar nu am făcut-o. M-am sprijinit de balustradă și am privit luminile. Chiar era superb peisajul, privit de sus.

În curtea interioară erau niște scaune și mese, iar Cade a luat două scaune și Le-a adus unde stăteam eu, punând unul în spatele meu. M-am așezat și a făcut la fel și el.

— De ce faci asta? am întrebat.

De ce se hotărâse acum, când îmi reînnoisem jurământul de a mă îndepărta de el, când îmi amintisem de trecutul lui cu Isabel, să se poarte mai degrabă ca persoana din scrisori?

— De ce fac asta...

Și-a răsucit brățara în jurul încheieturii, de câteva ori, înainte să ridice brațul.

— Asta.

— Nu înțeleg.

— Brățara asta. Am purtat-o ca să te enervez, dar n-a făcut decât să-mi amintească de discuția noastră din bucătăria mea. Cea în care mi-ai spus care sunt problemele mele. Mi-am dat seama că, de fapt, merit disprețul tău, despre care crezusem mereu că e nejustificat.

Uau! Nu mă gândisem vreodată că aş putea auzi asemenea cuvinte de la Cade.

— Dar nu ai... Nu meriți asta, am spus. M-am grăbit să te judec, toți anii ăștia. Mă pricep.

— Unele lucruri le-am meritat. Mereu mi-am spus că mă purtam cu tine exact cum te purtai și tu cu mine, însă era doar o scuză. Nu fusesem politicos. Ca la Festivalul Toamnei. Știam că mă auzi când discutam cu Mike despre tine, așa că tot ce i-am spus a fost intenționat. Nu asta era ideea. Am fost un ticălos. În orice caz, cred că brățara asta m-a făcut să-mi dau seama că meriți și tu una la fel. Doar că eu nu am o mamă care să mă oblige să fac asemenea gesturi.

Am întins mâna.

— Și atunci, unde e brățara mea de scuze?

— E o metaforă, a râs.

— Primesc o brățară de scuze metaforică și tu primești una adevărată? Dar nu e deloc cinstit!

Am lăsat mâna jos, zâmbind.

— Știu. Cuvintele nu se compară cu faptele, nu-i așa?

— Ador cuvintele, am spus mult prea repede, gândindu-mă la scrisorile lui, la versurile de cântece și la cărți, și la toate celelalte lucruri pe care cuvintele le făceau posibile.

A ridicat o sprânceană.

— Și Lucas.

— Poftim?

— Ai fost rău cu mine când vorbeam cu Lucas.

— Când?

— La meciul de fotbal. L-ai târât departe și probabil i-ai spus să nu piardă vremea.

Cade a clătinat de câteva ori din cap.

— Nu. Încercam să ajut. Aveai expresia aia înghețată pe față. Am crezut că nu te simți bine.

— Mă salvai?

— Așa credeam. S-ar părea că nu.

— Oamenii nu au mereu nevoie să-i salvezi, să știi.

Și-a privit mâinile pe care le ținea împreunate.

— Dar uneori au, nu?

Când nu am răspuns, a continuat.

— E OK să ai nevoie de ajutor din când în când, a spus. Să ceri ajutor.

— Nu am nevoie de ajutor. Și nici de cineva care ajută oamenii doar ca să se simtă important.

M-am cutremurat. De ce spusesem asta? De ce izbucneam mereu?

Știam de ce. Fiindcă țineam la el.

Și începea să devină clar pentru mine că el ținea la toată lumea. Îi plăcea să ajute oamenii, iar acesta era motivul real pentru care stătea acum în fața mea. Se gândise că ajută când, de fapt, îngreuna și mai mult situația pentru mine.

— Îmi pare rău, am adăugat.

— Probabil că ai dreptate, a spus, oftând. Jumătate din motivul pentru care ajut oamenii e să mă fac să simt...

A ezitat, și nu aveam nicio idee despre cum dorea să încheie fraza.

— Ce să simți?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. De ce erai atât de supărată mai devreme?

Am înghițit cu greu.

— Am pierdut ceva important pentru mine. Și apoi am

aflat că Lucas și cu mine nu suntem tocmai compatibili.

Dar mai ales fiindcă mi-am dat seama că îmi plăci, dar nu poți fi al meu.

— Compatibili? Păreți perfecți unul pentru celălalt.

— Este o insultă?

În mod normal, nu aș fi luat-o așa, însă venind din partea lui Cade așa am perceput-o.

— Nu. Vreau doar să spun că nu e obișnuit, ci puțin diferit. Pare să-ți placă asta.

— Așa este.

— Atunci, care e problema?

— Nu există o problemă. Doar că nu ne sincronizăm, probabil. Nu e mare lucru. Serios.

— E mare lucru, dacă ai plâns din cauza asta.

Nu plânsesem din cauza lui Lucas. Fiindcă nu-mi puteam recupera chitara, da. Din cauza relației mele imposibile cu Cade, da. Însă nu pentru Lucas.

— Nu a fost vorba despre asta. O să fiu OK.

— Dar, dacă-ți place cineva suficient, încerci să faci lucrurile să meargă.

Am râs ușor.

— Aici e problema. Nu ne plăcem suficient.

— Fiindcă îți place altcineva?

L-am privit în ochi. Mă trădasem cumva? Trebuia să schimb subiectul, înainte ca adevărul să iasă la iveală.

— Și tu? am întrebat repede. Ce ai mai făcut?

— De când?

— Nu știu. De la Ziua Recunoștinței, când o nesimțită te-a dat afară din casă.

— Bine, a zâmbit. Baseballul mă ține în priză.

Am auzit zgomotul produs de un walkie-talkie și m-am oprit.

— Vine cineva, am șoptit.

Cade nu a părut să mă creadă la început, dar apoi s-au auzit voci care veneau dinspre alee. Spuneau ceva despre verificarea sursei problemei. Adică noi. Noi eram sursa problemei.

Am sărit în sus și l-am tras pe Cade prin singura ușă care dădea spre curtea interioară. Ne-am strecurat înăuntru a ceea ce credeam că ar fi o cameră care ne-ar conduce departe de unde ne aflam, însă s-a dovedit doar o debara, plină cu și mai multe scaune. Ne-am înghesuit înăuntru, iar Cade a închis ușa după noi. Am rămas în beznă.

Probabil s-a mișcat spre stânga, fiindcă m-a călcat. Am șuiert printre dinți.

— Iartă-mă, a șoptit. Unde ești?

Eram atât de aproape de el, încât îi simțeam căldura trupului, așa că nu eram sigură de ce nu-și dădea seama unde mă aflam. Am ridicat ambele mâini, gândindu-mă că îi vor atinge spatele, dar mi-am dat seama că îi atingeau pieptul.

— Chiar aici.

Și-a pus mâinile peste ale mele, pe pieptul lui.

— Acum nu te mai calc.

— Am putea să le spunem că suntem niște clienți care s-au rătăcit, am sugerat.

— Și a trebuit să sărim peste gard? Mă tem că mă vor recunoaște și o să-i ridice tatălui meu vitreg dreptul de a fi membru în club. Vor ști că nu m-am rătăcit.

— I-ar revoca dreptul pentru ceva atât de jalnic?

— Hai să spunem că ar căuta cu siguranță un motiv. Nu e tocmai cea mai plăcută persoană de prin împrejurimi.

Am făcut semn din cap, chiar dacă el nu mă putea vedea în întuneric. Am auzit voci în exterior. Era greu de distins ce spuneau, chiar și la volum maxim, așa că nu eram îngrijorată fiindcă noi doi vorbeam în șoaptă.

— Nu te înțelegi cu el? am întrebat.

— Cu tatăl meu vitreg?

— Da.

— Nu.

Asta a fost tot ce a spus. Am presupus că nu voia să mai dezvolte subiectul.

— Ai lipsit cumva de la ore săptămâna asta?

— Nu. De ce?

— A!

Nu aveam de gând să las informația să mă afecteze. Nu conta. Eram fericită că nu scrisese, mi-am reamintit.

— De ce? a întrebat iar.

— Nu prea te-am văzut pe la școală.

— Mă căutai?

I-am simțit zâmbetul din voce.

— Ai vrea tu.

A râs ușor și am simțit cum i se mișca pieptul sub mâinile mele. Am închis ochii și mi-am convins brațele să stea locului, fără să se miște sau să exploreze, așa cum își doreau.

— Mi-a spus Sasha.

Afirmația soluționa problema tentației.

Am inspirat adânc. Îi spusese. De ce i-ar fi spus? Ce spera să obțină? Dar, evident că îi spusese.

De aceea nu-mi mai scrisese. Era dezamăgit.

— Serios?

Atât am putut spune. Mă înroșisem. Eram surprinsă că nu străluceam în întuneric. Am încercat să-mi retrag mâinile, dar mi le ținea încă lipite de pieptul lui.

— Când?

— Marți, după conversația cu brățara bărbătească.

Corect. Avea sens. Ne văzuse discutând, se uitase urât la mine, apoi probabil îi spusese totul.

— Oh!

A fost tot ce am putut spune.

— De aceea am fost bucuros că am dat de tine mai devreme. Voiam să fac lumină.

— Ai reușit. Totul e dar.

— Serios? Fiindcă mie mi se pare încă puțin confuz.

— Atunci putem la fel de bine să vorbim cu subiect și predicat. Ce ți-a spus, mai precis, Sasha?

— Că mă urăști.

— Da... Poftim?

— Nu era ceva nou pentru mine, ținând cont de discuția de la mine de acasă, însă sperasem că putem trece peste. Să discutăm despre asta și să fim prieteni.

— Nu.

— Nu putem fi prieteni?

— Nu, adică ba da, putem.

Eram șocată.

— Nu i-am spus așa ceva. Mi-a spus aceleași lucruri despre tine.

— Așa a făcut? Deci nu mă urăști?

— Nu! Deloc. Te-am detestat, în trecut. Dar nu acum.

Spusesem asta prea tare. Am știut asta. Era prea târziu să

închid gura, dar am făcut-o. Nu mai conta. Ușa s-a deschis brusc și un tip cu o lanternă ne-a vârat-o drept în ochi.

— Cade Jennings? a spus.

— El în persoană, a răspuns Cade.

— Urmează-mă.

Capitolul 41

Seara s-a sfârșit rău. Cade a fost dus la închisoarea hotelului. OK, doar la ofițerul de pază cu aspect înfricoșător, unde a fost obligat să-și sune părinții să vină să-l ia. Iar mie mi s-a permis să plec. Nu am vrut, însă el îmi tot repeta „Lily, serios, e în regulă. Sunt bine. Du-te”. Mă salva din nou.

Așa că am plecat, deși probabil ar fi trebuit să stau. Nu, chiar ar fi trebuit să stau. Dar trebuia să plec, înainte să ajung să-l plac și mai mult. Îl sacrificam pe altarul prieteniei, mi-am spus. Isabel era mai importantă.

Am plecat acasă și, în sfârșit, am scris restul de versuri pentru *Abandonat*. Un cântec pe care, practic, nu îl puteam înregistra din lipsa chitarei. Dar, chiar și cu o chitară de împrumut, nu l-aș fi putut folosi. Era despre Cade. Nu eram sigură că ar fi apreciat să câștig un concurs de compoziție cu o melodie inspirată din viața lui pe care o ținea ferită de ochii lumii. De parcă ar fi vrut ca lumea să știe despre tatăl său absent, când îi venea greu să scrie despre el, chiar și anonim.

Stând pe pat cu caietul în mână am râs de ideea stupidă că aș fi putut câștiga. Că aș fi putut deveni cunoscută în toată lumea, doar fiindcă trimisesem un cântec la un concurs. Șansele erau palide de tot. Dar, chiar și așa, nu îi puteam face

asta lui Cade. îl plăceam prea mult.

Toată dimineața de luni am fost în alertă să dau de Cade. Voiam să-l văd ca să știu că totul mersese bine la hotel și cu tatăl lui vitreg. Pentru că nu-mi mai scria, trebuia să mă bazez pe o întâlnire reală, ca să văd cum se simțea. Dar nu l-am văzut deloc. La ora de chimie, am sperat să am un bilețel. Dacă tot terminasem cu examenele, speram să-mi scrie și să-mi spună că îi părea rău că se oprise, fiindcă fusese prea ocupat cu învățatul sau cu responsabilitățile școlare, sau orice. O scuză foarte bună pentru care încetase să mai scrie.

Dar, în timp ce căutam degeaba sub bancă o scrisoare de negăsit, mi-a mai scăzut cu un nivel intensitatea speranței. Fie aflase că eu îi scriam și îmi dădea un indiciu imens despre ce simțea în legătură cu asta, fie trecuse peste – Cade avusese mereu atenție limitată.

Nu conta. Și nici el nu conta.

— Ce vrei de mâncare? a întrebat Isabel.

Am tras de fermoarul care se blocase, nu știu cum, în partea de jos a hanoracului.

— Nu știu. Ceva fierbinte. Mi-e frig.

— Ar trebui să aibă supă aici. Ar fi super.

— În Arizona?

— OK, în luna decembrie ar trebui să servească supă.

— De acord.

Am tot bombănit fiindcă fermoarul meu refuza să se miște. O urmam orbește pe Isabel oriunde ne ducea, având pantofii ei în vederea periferică, în timp ce trebăluiam cu fermoarul.

— Ce crezi că vrea Sasha?

— Hm?

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Sasha chiar în fața noastră, având pe chip un amestec de furie și tristețe. Nu eram sigură ce să înțeleg. Sasha avea o grămadă de hârtii în mâna dreaptă, și mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce erau, însă înainte să ajungă la mine, mi-am dat seama că erau scrisorile mele. Toate scrisorile pe care i le scrisesem lui Cade. Cum naiba ajunseseră la ea?

— Faci totul să fie imposibil, a mormăit ea. Ești atât de ciudată!

Mi-a trântit scrisorile în brațe, iar câteva au căzut pe podea.

— Eu nu pot fi așa.

Isabel m-a ajutat să adun scrisorile împrăștiate, în timp ce Sasha a plecat.

— Ce-a fost asta? a întrebat Isabel, surprinsă.

— Astea sunt scrisorile mele.

— Cum au ajuns la ea? I le-a dat Cade?

Mi s-a strâns stomacul. Nu aveam nici cea mai mică idee.

Am deschis rucsacul și am început să bag scrisorile înăuntru, alături de ale lui. M-am oprit însă, le-am adunat pe toate și i le-am întins lui Isabel.

— Nu vrei să iei tu astea? Ca să facem un foc la tine acasă, după ore?

Mi-a zâmbit trist.

— Dacă asta vrei.

— Asta vreau.

Și-a deschis rucsacul și le-am lăsat să cadă înăuntru. Voiam să mi-l scot pe Cade pentru totdeauna din viață.

*

Cade stătea lângă minivan și discuta cu mama prin geamul deschis, când m-am apropiat. Am simțit că am aceeași mutră furioasă/tristă ca a Sashei când apăruse mai devreme.

— Salut, Lily, a spus Cade, când am deschis portiera.

— Salut.

Am urcat și am închis-o.

Părea confuz.

— A fost plăcut să discut cu dumneavoastră, doamnă Abbott. Wyatt, ne vedem joi.

— OK! a exclamat Wyatt.

Apoi Cade s-a uitat la mine.

— A expirat armistițiul?

— Da.

Puteam face asta. Puteam să-l ignor iar, când tot ce îmi doream era să-l întreb dacă avusese vineri probleme cu părinții, după incidentul de la hotel. Dacă tatăl lui vitreg fusese dat afară din clubul de golf. Dacă era totul în regulă.

S-a îndepărtat lent de mașină. Mama a ridicat geamul și a pornit.

— Nu știu ce ai tu împotriva băiatului, Lil, a spus ea, dar trebuie să înceteze.

Am încuviințat.

— A încetat deja.

Capitolul 42

M-am înființat acasă la Isabel, o jumătate de oră mai târziu. Aruncasem pe mine un tricou negru, ca simbol pentru... nu știam ce. Când a deschis ușa însă, expresia ei era una pe care nu am înțeles-o, de vinovăție, amestecată cu

tristețe și cu ceva care aducea a speranță.

— Îmi pare rău, a spus.

— Pentru ce?

A început să mi se zbată ochiul drept. Ce urma să mărturisească acum?

— Le-am citit. N-ar fi trebuit. Sunt intime. Dar am făcut-o.

Am expirat brusc.

— Iz, nu știam că era el când îi scriam.

— Știu.

M-a luat de mână și m-a dus în camera ei, unde toate scrisorile mele erau aranjate ordonat pe birou.

— Nu le putem arde.

— De ce? Uite, port negru.

A râs.

— Scrisorile astea, Lil... nu mă mir că te-ai îndrăgostit de el.

— Dar nu m-am... am început să protestez, însă nu puteam minți. Da, știu.

— Dar nu știe că îți scria ție?

— Nu.

— A crezut că e vorba de *Sasha*?

— Așa cred.

— Atunci e un idiot. N-are nimic în comun cu *Sasha*. Scrisorile acelea te reprezintă perfect. S-a îndrăgostit de *tine*.

Mi s-a format un nod în gât.

— Nu s-a îndrăgostit.

— Așa mi se pare.

— Chiar dacă ar fi adevărat, și nu e, nu contează. Te aleg pe *tine*. Ne aleg pe noi. Port negru.

A zâmbit și m-a îmbrățișat.

— Pot să-ți spun ceva?

— Desigur.

— Am fost mereu geloasă pe tine și pe Cade.

M-am îndepărtat ca să-i văd fața.

— Geloasă? Fiindcă ne certam?

— Da. Devenea mai implicat discutând ceva ce făcuseși tu decât orice făcusem noi. Nu ți-am spus niciodată că am crezut mereu că există o legătură între voi doi, dar voi refuzați să recunoașteți.

— Iz! Îmi dădeam seama ce făcea și nu voiam să simtă că era necesar.

— Ascultă-mă!

A luat scrisorile și mi le-a pus cu blândețe în mână.

— Îmi doresc asta pentru tine.

Am zâmbit.

— Te iubesc pentru asta, Iz, dar el nu mă vrea pe mine, ci pe *ea*. Pe fata de aici, i-am spus arătându-i scrisorile. Sau, cel puțin, așa era înainte. Nu mai scrie, și nu știu de ce. Poate fiindcă a crezut că era Sasha. Nu știu.

— Atunci, spune-i că tu ești!

— Mi-e teamă.

— Dacă nu încerci, o să-ți pară rău.

— Isabel...

— Haide, Lil!

M-a privit în ochi.

— Am fost egoistă. N-a fost niciodată al meu, niciodată în întregime. Am încercat să dau vina pe tine, dar nu era vorba despre tine, ci despre noi, despre mine și Cade. Nu eram potriviți unul pentru celălalt. Dar voi doi!

Mi-a cuprins mâinile care încă mai țineau scrisorile.

— Voi doi v-ați... cum spusese într-una dintre scrisori? V-ați echilibrat perfect? Ceva de genul? Oricum, sunt de acord cu el. Așa ar fi. Așa este. Lily, dă-i o șansă.

Rugămintea ei era atât de sinceră, atât de profundă, încât tot ce am putut spune a fost, „Mă mai gândesc!”, și apoi, „Mulțumesc”.

*

Când am intrat în camera mea mai târziu, am găsit ceva pe pernă. Am crezut că Jonah își vârâse iar nasul unde nu îi fierbea oala. Dar nu era cazul. Pe pernă se afla anunțul din ziar, cel despre concurs, netezit cu grijă.

— Nu renunța, a spus Ashley, din spatele meu. Îmi pare rău că am fost atât de dură cu tine.

M-am întors și am văzut-o la ușă, cu capetele fraților mei ițindu-se din spatele ei.

— Voi ați făcut asta? am întrebat.

— Ești bună, Lil, a spus Ashley. Poți face asta. Trebuie doar să crezi în tine.

Am ridicat bucata de ziar ca să recitesc care era termenul concursului și am văzut ceva strălucind. Sub el, chiar în mijlocul pernei, se aflau bani. O grămadă de bancnote și niște monede.

— Nu va acoperi costul unei chitare noi, a spus Ashley, dar e un început.

— Eu am pus cei 25 de cenți, a spus Jonah, mândru.

Îmi pierise glasul. O dâră fierbinte de lacrimi mi s-a prelins pe obraji. Frații mei au intrat toți în cameră și m-au îmbrățișat.

— Vă iubesc, măi, am spus, suspinând. Mulțumesc.

— Ne e dor de muzică, a spus Ashley.

- Sunteți cei mai tari.
- Știm, a spus Wyatt.
- Ce miroase așa? a întrebat Ashley.

Jonah a chicotit.

- Scârbos!

Ashley s-a desprins din îmbrățișare, separându-ne pe toți, și l-a fugărit pe Jonah afară din cameră, într-un vacarm de țipete. Familia mea era cea mai grozavă din univers.

Capitolul 43

M-am trezit în dimineața următoare cuprinsă de panică. Inima îmi bătea nebunește, plămânii mă ardeau, ochii mă înțepau. Eram îngrozită doar la gândul să-i spun lui Cade că eu îi scrisesem bilețelele. Încă nu eram sigură de ce nu-mi mai scrisese, însă nu părea un semn bun că, în prezent, atât versiunea scrisă despre mine, cât și cea reală a mea nu erau neapărat în grațiile lui.

Nu aveam să-i spun.

Ba da, aveam să-i spun. Măcar, dacă îi spuneam, se termina totul, iar eu puteam să-mi văd mai departe de viață.

M-am rostogolit pe o parte. Grămada de bani pe care mi-o dăduseră frații mei cu o seară înainte – aproape 100 de dolari – se afla pe noptieră, și mi-a dat un puseu de încredere. Aș putea face asta.

*

Dacă gradul de cooperare al părului meu reprezenta un indiciu cu privire la felul în care se va desfășura ziua de azi, o încurcasem. Părul refuza să se lase împlânzit. Când am apărut la școală, aveam un păr sălbatic.

Am căutat-o pe Isabel, foarte îngrijorată, ca să văd dacă se răzgândise. Dacă s-ar simți ciudat în eventualitatea unei relații între mine și Cade. Încercam să găesc o scuză bună ca să nu fac asta. Încercasem să găesc o scuză ca să nu recunosc că îmi plăcea Cade de multă vreme.

Dar, când am găsit-o pe Isabel, zâmbetul ei era și mai strălucitor decât cu o seară înainte.

— Arăți de parcă ești gata să vomți, mi-a spus, abandonând salutul nostru „tradițional”.

— Așa mă și simt. Și, apropo, tot la asta m-am gândit și înainte să adorm, ieri-seară.

A răs.

— Deci ai luat o decizie.

— Da.

Nu era cazul să mă mai întrebe care era decizia. Știa deja.

— Relaxează-te. Am citit scrisorile, Lil. Nu l-am auzit niciodată vorbind așa cu nimeni. O să fie bine.

*

O să fie bine. O să fie bine.

La început, m-am gândit să merg pur și simplu la el și să-i spun cine eram, dar asta nu mă reprezenta, nu *ne* reprezenta... nu că ar fi existat vreun *noi*.

La un moment dat, în mijlocul celei de-a patra ore, am știut că felul în care-i voi spune era printr-o scrisoare, ascunsă cu grijă sub banca mea de la chimie. Așa, avea timp să proceseze, să se gândească la asta. N-ar fi trebuit să aibă o reacție imediată. Poate că era o altă cale de a mă proteja, dar mi se părea în regulă.

Totuși nu voiam să risc ca Sasha să mă vadă scriind, așa că am scos o foaie curată chiar acolo, în biroul administrativ,

unde se presupunea că sortez corespondența și o pun în cutiile poștale ale profesorilor. Am început să scriu. Am început cum nu mai începusem niciodată vreo scrisoare în toată corespondența noastră. Cu numele lui.

Cade.

Bună. Așa cum îți poți da seama, știu cine ești. Cu câteva săptămâni în urmă, livram niște pachete de recapitulare pentru domnul Ortega și te-am văzut scriindu-mi. Am fost șocată, și să fiu sinceră, oripilată. Dacă ai fi știut cine eram, ai fi înțeles de ce. Nu ne înțelegem prea bine în viața reală, mai ales fiindcă eu sunt plină de reproșuri. Chiar dacă se bazează pe neînțelegeri, se pare. (Am aflat asta despre mine recent.) Bănuiesc că vreau să spun că îmi pare rău că așa stau lucrurile. Am ajuns să te cunosc, mai întâi prin scrisori, care mi-au adus mereu atât de multă bucurie, încât ar fi trebuit să știu că persoana care le scria era cineva care m-ar provoca și m-ar înțelege totodată. Apoi, am ajuns să te cunosc în afara scrisorilor și m-ai surprins, în multe feluri pozitive. Nu sunt sigură de ce ai încetat să-mi mai iei scrisorile sau să-mi mai scrii, și sper ca pe asta să o iei, fiindcă altfel va trebui să recunosc totul față în față cu tine. Nu mă face să ajung acolo. Dar sper că, oricare ar fi fost motivul pentru care nu mi-ai mai scris, să fie doar încă una dintre neînțelegerile noastre.

(Undeva, acolo, există un cântec. Vrei să încerci să-i scrii versurile?) Acum vine partea în care îți spun cine sunt, ca să fii și tu îngrozit.

Lily Abbott

Am împăturit scrisoarea fără să o citesc, fiindcă asta ar fi însemnat că sigur nu aveam să i-o dau. Am vârât-o în buzunar și am încercat să uit de ea până la ora de chimie.

La chimie, am scăpat de ea cât de repede am putut. Am așteptat momentul în care nici Lauren, nici Sasha nu erau atente la mine și am strecurat-o la locul ei. Când mi-am retras mâna, am simțit marginile unei bucăți de hârtie. Am inspirat adânc și am scos-o. Era o scrisoare. După o săptămână, îmi scrisese.

Încercând să o despățuresc cu grijă, am rupt un colț. Mi-am forțat mâinile să se calmeze și am reușit, netezind hârtia pe bancă.

Îmi pare rău că tu* ți-am mai scris. Uite de ce. Îmi place mult să-ți scriu ți ești minunată: amuzantă, deșteaptă, dar de curând a început să-mi placă o fată care mă provoacă așa cum n-a mai făcut-o nimeni vreodată, și să-ți scriu ție mi se pare o trădare față de ea. Chiar dacă nu suntem împreună, și nici tu și cu mine nu suntem împreună. Dar... am început să simt că nu sunt sincer nici cu mine, nici cu ea. Ar fi trebuit să-ți scriu deja de săptămâna trecută, în loc să renunț așa. Nu e foarte convinsă că sunt băiat bun, încă, dar sper să se convingă. Ureează-mi succes.

Sângele mi s-a scurs încetisor din obraji. Scrisoarea asta însemna doar două lucruri: primul, că lui Cade îi plăcea de mine. De mine. De versiunea reală a mea. Doar petrecusem ceva timp împreună, nu?

Cealaltă posibilitate era că se îndrăgostise de altcineva. În fond, scrisorile astea mă reprezentau foarte bine. Și, dacă se îndrăgostise de versiunea mea reală, n-ar fi trebuit să facă la fel și cu versiunea din scrisori?

Eram sfâșiată. Să-mi iau scrisoarea înapoi și să aștept câteva zile, să văd dacă-l observam în compania altei fete? Să las scrisoarea la locul ei și să sper că va fi bine?

Am lăsat-o, deși inima mea obiecta, fiindcă, dacă îi plăcea altcineva decât mine, era cea mai bună șansă de a-l câștiga.

După ore, i-am arătat lui Isabel ultima lui scrisoare, iar ea a chițăit.

— Crezi că e un lucru bun, deci? am întrebat.

— Te place. Du-te și vorbește cu el.

Mi-a sărit inima, pentru că afirmația ei m-a făcut să mă gândesc că e undeva prin împrejurimi. Nu era și am oftat ușurată.

— Cred că e la antrenamentul de baseball, a spus Isabel. Mi se pare că azi au început antrenamentele de dinaintea sezonului. E acolo. Așteaptă-l.

— I-am lăsat o scrisoare pe care o va citi mâine. Până atunci, mă duc să mănânc o găleată de ciocolată Rolo și să intru în comă alimentară.

— Crezi că Rolo provoacă așa ceva? Tot zahărul ar cauza exact efectul invers, nu crezi? a întrebat, de parcă se gândea că vorbisem serios.

— După momentul culminant, cu siguranță ar urma o prăbușire.

— Dar ar dura prea mult.

— Ai dreptate. Mulțumesc Cerului că m-ai ajutat să-mi revin.

— Un alt motiv pentru care mă ții prin preajmă.

— Doar unul dintr-un milion.

M-a strâns de mână.

— Mâine se întâmplă lucruri mărețe.

L-am văzut pe Cade în parcare, în dimineața următoare. Mergea și vorbea cu un prieten, cu un zâmbet suficient de larg cât să oprească traficul, sau inimile – a mea fiind cea mai bună dovadă. Cum aș fi putut să-l văd în continuare, dacă ziua se încheia tragic?

— Uite-l pe Cade.

Ashley i-a făcut cu mâna, însă el nu a văzut-o, așa că ea a început să coboare geamul.

Am apucat-o de umăr.

— Nu, te rog.

— Cee?

— Nimic. Putem să așteptăm puțin până vorbim cu el?

— Să așteptăm?

A făcut ochii mari.

— Oh! îți place de antrenorul lui Wyatt? Ești în „faza de mister”?

Am mormăit ceva, gândindu-mă la scrisoarea care aștepta să fie citită.

— Sunt în faza exact opusă.

— Atunci nu procedezi corect.

— Știu. Sunt convinsă că nu fac nimic bine. Am încălcat toate regulile.

Am ieșit din mașină, fiindcă el trecuse de noi.

— Ne vedem după ore.

Ora de chimie. Banca stătea în fața mea, asemenea unei pietre funerare dintr-un film cu zombi. Eram blocată în ușă și mă uitam la ea, nesigură dacă metafora mea cu zombi nu m-a transformat în fața care atacă cu un topor. Mai degrabă aș fi fost cea care ar lua-o la fugă în direcția opusă.

— Intri sau blochezi ușa? m-a întrebat Sasha, din spate,

croindu-și drum pe lângă mine și lovindu-mă cu umărul.

M-am împiedicat, dar nu am căzut. Mi-a dat impulsul de care aveam nevoie ca să merg mai departe.

M-am așezat, am numărat până la trei și am pipăit după scrisoare. Am găsit doar o bucată proaspătă de gumă. Așadar, era opțiunea a doua. Îi plăcea de altă norocoasă. Și acum, știa că eu fusesem. Măcar îi spusese într-o scrisoare, unde nu era nevoie să-i *privesc* chipul îngrozit. Speranțele mi s-au prăbușit la picioare, mai zdrobite decât îmi imaginasem că vor fi.

De ce crezusem că un tip atât de popular precum Cade s-ar putea îndrăgosti de o fată atât de stranie ca mine?

Mi s-au încețoșat ochii și i-am frecat ca să se limpezească. Pentru prima dată, de multă vreme, am luat notițe decente, deși domnul Ortega nu mi le mai cerea de mult după oră.

Când a sunat în sfârșit clopoțelul, încheindu-mi suferința, domnul Ortega m-a strigat.

— Așteaptă un moment, te rog.

Sasha mi-a aruncat o privire mulțumită și m-am întrebat dacă reușise cumva să mă bage din nou în belea. De îndată ce au plecat toți, domnul Ortega a scos o hârtie împăturită.

— Asta căutai, mai devreme? a întrebat.

Inima a început să-mi bată cu putere. În mâna lui ținea speranța și voiam să i-o smulg imediat. Am încuviințat.

— Tu și Cade mă credeți orb?

Am înghețat. Oare luase și bilețelul de ieri? Cel în care îi scrisesem lui Cade spunându-i cine eram?

— Nu.

— Mă bucur, fiindcă acțiunile voastre spun cu totul altceva.

— Îmi pare rău.

— Nu mai vreau să aud de scrisori compuse la oră.

— Dar nu am scris-o la oră pe ultima, am spus, chiar dacă știam că nu contează.

— I relevant.

— Puteți să mi-o dați? am întrebat, arătând spre scrisoarea pe care o ținea ca pe un premiu pe care nu-l puteam câștiga.

— O s-o păstrez eu. Când îți mai crește media la chimie, ți-o înapoiez. Până atunci...

A deschis sertarul catedrei și a pus-o înăuntru.

— Ea mea.

Am avut nevoie de toată voința ca să nu cad în genunchi și să-l implor pe domnul Ortega să aibă milă de sărmanii mei nervi suprasolicitați. Mi-am luat rucsacul și m-am îndreptat spre ușă. Holurile erau pustii, fiindcă toți plecaseră deja la prânz. Dacă mi-ar fi scris un răspuns pozitiv după aflarea identității mele, Cade n-ar fi fost chiar acum pe coridor, cu zâmbetul lui fantastic, spunându-mi că vrea să ne căsătorim și să facem copii indie rock? Sau poate nu primise scrisoarea mea și încă nu știa cine sunt.

Mi-am amintit ultimele cuvinte pe care mi le spusese domnul Ortega, iar și iar. Revedeam în minte bilețelul căzând în sertarul deschis. Aveam nevoie de bucata aia de hârtie. Trebuia să o obțin. Mi-ar fi spus dacă bilețelul meu fusese primit de Cade. Mi-ar fi spus dacă era necesar să-l evit pentru totdeauna, sau nu.

I-am scris surorii mele un mesaj, spunându-i că plec acasă cu Isabel. Apoi i-am scris și lui Isabel unul, sperând că va fi de acord. Am adăugat:

Vrei să mă ajuți să fur niște chei de la biroul administrativ după ore, ca să pot salva scrisoarea?

Îi spuseseam ce se întâmplase, la prânz. Fusese la fel de oripilată ca și mine. Soluția ei fusese să-i spun lui Cade față în față. Soluția mea era cea care mă putea scuti de o viață de umilință, în funcție de textul scrisorii.

Mi-a scris înapoi. *Sigur că da. Eu distrag atenția, tu recuperezi.*

Asta făceam acum. Recuperam.

O auzeam pe Isabel vorbind cu doamna Clark. Mă strecurasem pe ușa din spate și mă îndreptam spre biroul cel lung. Isabel avea o misiune dificilă. Nu trebuia doar să o distragă pe doamna Clark în timp ce eu furam cheile, dar și tot timpul cât aveam să lipsesc, ca să le pot pune înapoi fără să descopere că lipsiseră. Îi promisesem lui Isabel că voi opera cât de rapid posibil, și îi mai promisesem și o înghețată, dar nu mă ajută să mă gândesc la asta acum.

Domnul Ortega nu avea oră și știam că a plecat din școală. Speram doar că nu încuiase și catedra, și ușa.

Cheile au fost ușor de luat, fiindcă le mai folosisem înainte. Eram de încredere și responsabilă. Eram foarte sigură că urma să-mi distrug fără drept de apel reputația dacă în ar fi văzut doamna Clark acum.

Am vârat cheile în buzunar ca să nu zdrăngăne, și m-am grăbit să ies. Odată ieșită, am început să fug. Eu nu sunt alergătoare. Nu îmi place să fug. Dar am fugit de parcă viața mea depindea de asta.

Poate că ar fi trebuit totuși să mă alătur echipei de maraton, fiindcă mă pricepeam binișor. M-a ținut cam o lungime de trotuar. Când am ajuns în clădirea de Științe, nu

doar că înjurasem toată echipa de maraton, ci și sportul în sine. Aveam o crampă care-mi trimitea puseuri dureroase într-o parte, și abia mai respiram.

În fața ușii clasei de chimie, m-am aplecat de mijloc și am înghițit aer cu lăcomie. Apoi, mi-am amintit-o pe Isabel, ținând-o de vorbă pe doamna Clark, și m-am îndreptat. Prin proces de eliminare, am încercat să gădesc cheia potrivită.

Încercasem cinci de pe un inel, din ce credeam că ar fi cam cinci sute, când ușa de la capătul holului s-a trântit. Am vârât o altă cheie și, ce să vezi, yala s-a întors și eu am intrat în siguranță.

Camera era întunecată, cu storurile trase, și le-a luat o clipă ochilor mei să se obișnuiască. M-am mișcat cu mâinile întinse în față. Ajunsesem la șirul de bănci din spate, când ușa s-a deschis brusc și m-am întors, abia respirând, gândindu-mă la o modalitate de a-i explica domnului Ortega ce se întâmplă.

Doar că nu era el. Era Cade, cu zâmbetul lui fabulos luminând încăperea. Ușa s-a închis în urma lui.

— Te-am lansat în lumea interlopă? a întrebat.

Eu încercam să-mi recapăt respirația.

— Încerci să-ți asumi meritele pentru asta?

— Te-am strigat afară, dar fugeai ca din pușcă.

— Mă antrenez pentru maraton.

— Serios?

— Nu. Să fugi e groaznic. De ce aleg oamenii să facă asta?

A zâmbit.

— Nu porți tocmai cei mai potriviți pantofi.

Mi-am privit bocancii mov. Avea dreptate, erau cam grei pentru alergat.

A aruncat o privire prin încăpere.

— Deci, ce faci aici?

— Nu ai antrenament la baseball?

Mi-am șters o dâră de transpirație de pe tâmplă.

— Acolo mergeam când te am văzut.

— Trebuie să fugi în timpul antrenamentelor?

— Uneori.

— Îmi pare rău.

Cade a zâmbit.

— Știu că nu sunt tocmai cea mai atentă persoană, dar am senzația că nu vrei să răspunzi.

— De unde până unde?

— Păi, nu știu...

Isabel avea să mă omoare dacă nu scăpăm de el curând și nu-mi încheiam misiunea.

— Te-ai răzgândit? a întrebat.

— Referitor la ce?

— Ai răspuns, și acum încerci să-ți retragi cuvintele?

Ochii mei, care-i evitaseră pe ai lui până atunci, îl priveau acum drept în față. Știa că eu sunt corespondenta lui. Primise scrisoarea mea. Avea un avantaj acum, fiindcă știa că-l plac, iar eu nu aveam idee cum se simte el. Era posibil să-mi fi scris o scrisoare fantastică despre cum credea că am fi „doar prieteni” excelenți.

— Nu.

— Nu ce?

— Nu, nu am scris înapoi. Adică, aș fi făcut asta, însă nu am primit scrisoarea ta. A furat-o domnul Ortega.

Un zâmbet leneș i s-a întins pe buze.

— Serios?

— Cade, nu te amuza de panica mea.

— Dar e atât de distractiv! a râs el.

Am făcut câțiva pași într-o parte, încercând să ocolesc șirul de bănci din spate și să ajung la catedră.

— Vreau doar să recuperez scrisoarea din sertarul lui și să vorbesc cu tine după ce o citesc.

M-am întors, am trecut de banca mea... de banca noastră... și aproape ajunseseam la margine, când m-a oprit.

— Lily!

— Așteaptă, da?

— Lily!

Acum era în spatele meu. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a întors spre el. Simțeam cum căldura palmelor lui îmi intra în piele și mă încălzea.

— Nu trebuie să-i spargi sertarul. Îți spun eu ce scrie. Am recitat-o de un milion de ori, o știi pe de rost.

Ultima frază a rostit-o în șoaptă.

Scrisorile reprezentau ceva sigur. Erau cuvinte, ușor de citit dacă erau plăcute, și de evitat, dacă dureau. Scrisorile nu se uitau la mine așa cum se uita el acum, atât de intens.

— Mi-e frică, am spus.

— Să nu-ți fie.

Și-a dres glasul.

— Dragă Lily, a început, iar privirea lui intensă nu s-a clintit. Știam că tu ești cea care îmi scrii din seara în care l-am luat pe Wyatt la antrenamentul de baseball, cu câteva săptămâni în urmă. Am auzit ce muzică ascultai. O melodie pe care doar noi, și probabil vreo sută de alți oameni, o cunoaștem.

Mi s-a oprit respirația.

— Ce? l-am întrerupt. Ai știut de dinainte de Ziua Recunoștinței? De ce nu ai spus nimic?

— De ce nu ai spus *tu* nimic?

— Fiindcă mă detestai.

— Din același motiv. Fiindcă mă detestai. M-am gândit că, dacă știai că sunt eu, nu o să mai scrii.

M-am gândit la discuțiile noastre din ultimele săptămâni. La cum ridicase din sprâncene când spusese că ne înțelegem fiindcă era Ziua Recunoștinței – o referință la scrisorile noastre la care nu mă gândisem că o recunoscuse.

Ziua Recunoștinței. Știusese că eram eu, atunci. Apoi îl dădusem afară. Nu era de mirare că el crezuse că îl urâsc.

Dar nu înțelegeam ceva.

— Și Sasha?

— Ce-i cu ea? Ți-am zis că nu suntem împreună.

— Dar ați fost?

— Nu. M-a invitat în oraș. Am simțit că merită o șansă, fiindcă mi-e prietenă. I-am oferit-o. Nu am fost... ce cuvânt ai folosit tu? Compatibili.

Am dat din cap.

— Dar cum și de ce? Avea scrisorile pe care ți le scrisesem.

— Le avea? a întrebat oftând. Le țineam în torpedou. Probabil le-a găsit. îmi pare rău.

— E OK. Mă gândeam că tu crezi că ea era autoarea scrisorilor.

— Ai crezut că aș putea să-mi imaginez asta?

Vocea lui era la fel de șocată ca expresia feței.

— Sasha?

— Da, am răspuns râzând.

— Nu. Deloc. Nici măcar o secundă. Nici când am intrat la

ora de chimie și am văzut-o stând pe locul nostru. O să-mi recuperez scrisorile de la ea.

— Mi le-a dat deja.

— Serios? Nu îi stă în fire.

— Adică?

— Nu a fost foarte încântată când i-am spus că nu ne potrivim. Sunt surprins că nu a folosit bilețelele împotriva noastră.

Nu mă gândisem până atunci la asta, însă m-a surprins și pe mine.

— Am avut noroc?

— Zău că da. Acum taci, încerc să-ți redau o scrisoare, încă mă ținea de umeri, iar eu ardeam și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Continuă.

— Am fost surprins când am aflat că erai tu, atunci, însă, cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât am înțeles mai bine. Apoi, am devenit frustrat, fiindcă fata asta minunată pe care o cunoscusem pe hârtie era singura fată din întreaga școală care nu voia să aibă de-a face cu mine.

— Singura din școală? Cred că exagerezi puțin.

— Nu întrerupe scrisoarea. Dacă ai fi citit asta, nu m-ai fi întrerupt.

— Cu siguranță m-aș fi oprit la partea aia ca să pufnesc.

A râs și mi-a făcut inima să tresară.

— Deci, a continuat, m-am gândit că, dacă ai putut să mă cunoști prin scrisori, fără să știi cine eram în viața reală, ai putea, într-un târziu, să-mi treci greșelile cu vederea. Am fost, din nou, surprins să aflu că făceai și tu același lucru. Așa că, iată, ne aflăm la o răscruce.

Am așteptat să continue, să încheie. Nu a făcut-o.

— „Ne aflăm la o răscruce”? Așa ai încheiat scrisoarea? Criptic?

A făcut un pas în față, chiar dacă nu avea spațiu pentru asta. Picioarele mi s-au lovit de o bancă.

— Cred că e posibil să fi fost și un P.S., a adăugat.

Mi se tăiase din nou respirația, dar de data asta nu mai avea nicio legătură cu alergatul. Avea legătură cu apropierea și cu vocea lui, care scăzuse, și cu privirea lui, care nu mă părăsise de când venise.

Am coborât și eu vocea.

— P.S? Nu am scris niciodată așa ceva.

— Am simțit nevoia de unul.

— Era nevoie.

— P.S.

Mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

— Îmi plăci. Mult.

Abia mai respiram, iar ochii începuseră să mi se umezească fiindcă îl privisem prea mult fix.

— E un P.S. de excepție.

— Pentru primul nostru P.S., m-am gândit că e destul de reușit.

N-a durat mult, fiindcă era atât de aproape. Tot ce a trebuit să fac a fost să mă înalț în vârful picioarelor, iar buzele ni s-au întâlnit. Avea gust de gumă cu aromă de mentă, de toate visurile și speranțele mele. În fine, nu toate, dar multe dintre ele. M-a tras mai aproape de el. Sărutul a devenit mai profund. L-am cuprins cu brațele. De ce așteptasem atât de mult să facem asta? Respirația lui era caldă, iar sărutul, la fel de intens cum îi fusese privirea.

Ceva a căzut cu zgomot pe podea, iar eu mi-am dat seama, vag, că erau cheile pe care le ținusem în mână. Creierul meu era prea amețit să se gândească la asta, preferând încă un moment de fericire în brațele lui Cade. Apoi, mi-am amintit de Isabel.

Am oftat și m-am retras. Prea repede. M-am lovit cu picioarele de un scaun.

— Au!

— Ești OK?

— Sunt bine. Cheile. Isabel. Trebuie să plec.

M-am desprins cumva din brațele lui, am smuls cheile de pe podea și am luat-o la goană.

— Lily!

— Vorbim mai târziu! Și mie îmi placi!

M-am întors, alergând cu spatele pentru o clipă și zâmbindu-i.

— În caz că nu era evident.

Apoi am fugit.

Să alergi era atât de distractiv, de eliberator și de ușor.

Capitolul 45

— Conduc eu. Tu vorbește, a fost primul lucru pe care mi l-a spus Isabel, când ne-am urcat în mașina ei.

Reușisem să pun înapoi cheile în birou, mulțumind oricărei forme de noroc care le ținuse pe doamna Clark și pe Isabel angajate în discuție în tot acel timp. Apoi, am intrat pe ușa din față.

— Aici erai, i-am spus lui Isabel, de parcă aș fi căutat-o peste tot.

S-a întors auzindu-mi vocea, iar privirea ei promitea torturi de neimaginat. Am încercat să-i transmit, tot printr-o privire, că îmi părea nespuse de rău. M-a prins de braț și a spus:

— A fost minunat să stau de vorbă cu dumneata, doamnă Clark. Mulțumesc pentru informațiile despre codul vestimentar.

— Cu plăcere, drăguță. Ne mai vedem.

Apoi am plecat în liniște, de parcă am fi avut spioni pe urmele noastre, fără să mai spunem nimic până ce am ajuns la mașină.

— Îmi pare rău, am spus, punându-mi centura.

— De ce? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat în timp ce ieșea din parcare.

Mi s-a întins un zâmbet pe față.

— Nimic... sau totul. A apărut Cade. Mă văzuse fugind și m-a urmărit.

— Știa. Știa că eu îi scriu de săptămâni întregi, însă credea că îl urăsc, așa că nu a vrut să-mi spună.

Isabel a râs atotștiutoare.

— Deci erați amândoi foarte fraieri.

— Da. Cum ai reușit să o ții pe doamna Clark de vorbă atâta vreme, apropo?

— Ce? Cui îi pasă? De ce întrebi, dacă n-ai terminat de povestit?

Am râs.

— Păi, aș putea trage de timp și să te enervez.

M-a strâns de mână.

— Dar nu o să faci asta, fiindcă îmi ești datoare vândută pentru ce am îndurat acum.

— Așa este. Îți mulțumesc mult.

— N-am nevoie de mulțumiri, ci de restul poveștii. Spune-mi.

Mi-am mușcat buzele ca să nu râd. Râsul exprima perfect starea mea de spirit: eram încântată, cuprinsă de o bucurie frenetică.

— OK, scuze. Hai să vedem, unde am rămas? A recitat scrisoarea, pe care se pare că o învățase pe de rost, fără să mă lase să o iau din sertar. Practic, a spus că îi fusese teamă că nu o să-l plac dacă aflam cine era, și că, atunci când și-a dat seama că făceam același lucru, a fost ușurat. Apoi mi-a spus că îi place de mine. L-am sărutat. Dar apoi, mi-am amintit că mă așteptai și am fugit.

— Stai, cum? a strigat Isabel, cu ochii la drum, fiindcă mașina se clătina puțin. Ai de gând să menționezi pur și simplu că v-ați sărutat și să treci mai departe, ca și cum n-ar fi mare lucru?

Nu voiam să menționez doar în treacăt. Voiam să intru în detalii, însă, deodată, cu Isabel lângă mine strângându-mă de mână, mi-am amintit ceva la care nu mă gândisem în timp ce îl sărutam – că și ea îl sărutase, cândva.

— Nu face asta, mi-a spus, parcă citindu-mi gândurile. Nu te gândești la asta. Amândoi am sărutat diverși oameni de atunci, și sunt convinsă că nu se compară, nici pe departe. Eram mici. Nici măcar nu mă gândeam la asta, Lil, jur! Voi doi sunteți adorabili. Nici măcar nu se compară cu ce am fost eu și Cade. Așa că spune tot.

Am oftat fericită.

— A fost perfect.

A oprit într-o parcare și mi-am dat seama că îmi lua oferta

de înghețată în serios, în clipa aia.

— Povestea va fi și mai interesantă cu înghețată, a spus.

Era ora șapte când a sunat cineva la ușă. Eram deja în pijama și îmi ștersesem machiajul. Abia dacă mi-am dat seama că sună, fiindcă tocmai scrisesem câteva versuri pentru un cântec nou, unul care nu avea să exploateze tragediile din viața lui Cade.

E ușor să judeci neștiind adevărul.

Văzând doar ziduri bine construite.

E greu să regândești anii de tinerețe.

Dar minunat când zidurile-s doborâte.

Și te văd, stând acolo.

Blând și puțin speriat.

Și mă vezi, stând aici.

Cu speranță în ochi, dar plină de teamă.

M-a făcut să tresar un ciocănit în ușă.

— Da?

S-a deschis ușa și a apărut mama.

— Ai un musafir.

— Da?

Nu mi-a dat ocazia să mai întreb ceva, ci a deschis ușa complet. Era Cade. Stătea cu mâinile încleștate în față, cu o poziție rezervată, cu umerii lăsați și capul ușor plecat, parcă nesigur de cum aveam să-l primesc.

— Hei!

Am sărit în sus, cu un zâmbet pe chip.

— Vino înăuntru.

S-a uitat la mama, ca să se asigure că era în regulă.

— Lăsați ușa deschisă, a spus ea, apoi a plecat.

— Nu am numărul tău de telefon, mi-a spus el, privind în

jur, apoi alegând scaunul de birou de la capătul patului, ca să se așeze. Voiam să te văd.

M-am așezat înapoi pe pat, păstrându-mi zâmbetul pe față.

— Îți dau numărul meu, ca să fiu mai pregătită data viitoare.

Mi-am atins părul și am tras de bluză.

— Arăți adorabil.

A tras scaunul în jurul patului, ca să ajungem genunchi lângă genunchi.

— *Ești* adorabilă. Vreau să te sărut. Pot face asta acum, nu?

Am reușit să fac un singur semn scurt din cap înainte să-mi ia fața în mâini și să mă tragă spre el. Ținând cont de graba din ochii lui, m-am gândit că ni se vor ciocni buzele, însă, chiar înainte să se atingă, s-a oprit, a inspirat, apoi și-a trecut ușor buzele peste ale mele. Nu mai puteam să respir și l-am prins de cămașă, trăgându-l spre mine. Sărutul nu a durat suficient, când s-a retras.

— Voiam să mă asigur, a spus, zâmbind. Ai plecat cum ai plecat, și nu eram sigur cum suntem.

— Crezi că am o pasiune pentru sărutat băieți doar ca fapt divers?

— Nu știi ce să cred despre tine. Mă surprinzi în orice moment. Credeam, sincer, că o să mă aștepti după antrenamentul de baseball.

Am făcut o mutră.

— Voiai să te aștept la școală peste o oră?

A râs.

— Nu. Ar fi fost plicticos.

— Ah! am spus, dându-mi seama de ceva. Asta ar fi făcut

alte fete. Scuze, probabil ar fi fost un spectacol foarte bun despre cât de mult îmi plăci, sau așa ceva.

— Să nu-ți pară rău. Îmi place faptul că viața ta nu se rezumă la asta.

A arătat spre amândoi și l-am prins de deget.

— Ce înseamnă „asta”?

— Noi.

— Noi? Îmi place de noi.

Mi-a sărutat mâna care-i ținea încă degetul.

— Și mie.

CAOTOUIL 4

Gândindu-mă la ultimele săptămâni, puteam identifica zilele în care îmi era ușor să scriu versuri. Erau zilele când atinsesem o culme emoțională. Zilele când scrisoarea de la ora de chimie era amuzantă, profundă, sau tristă. Sau ziua în care descoperisem cine era corespondentul meu. Acelea fuseseră zilele în care versurile păruseră să curgă din mine, pe coama unui val de emoții.

Acum, la mai puțin de o săptămână înainte de termenul concursului, tensiunea nu era deloc o emoție folositoare. Sora mea nu mă ajuta deloc. Cânta din toți rărunchii melodii pop care-i plăceau, în timp ce-mi spunea că ar trebui să încerc să compun ceva asemănător.

— Te rog. Te implor. Poți să taci?

Cumpărasem o chitară de pe Craigslist, cu banii pe care mi-i dăduse ea, și mă simțeam nerecunoscătoare fiindcă acum voiam s-o dau afară din cameră. Deja găsisem ceea ce credeam că ar fi o linie melodică bună, iar cântecele ei mă dezechilibrau. Trebuia doar să termin de compus versurile.

— Spăl eu rufele o săptămână, dacă mă lași singură o oră.

— O să mi le strâmtezi intenționat, ca să le poți purta tu, a spus Ashley.

Nu era o idee rea. M-am ridicat, am luat-o de brațe, un lucru mai dificil decât credeam, și am dus-o afară din cameră.

— O oră.

Nu s-a opus, dar am auzit-o cântând tot drumul până jos. M-am aruncat pe pat și mi-am luat iar chitara. Tăcerea ar fi trebuit să mă inspire, dar mintea mi se golise. Am luat telefonul și am scris:

Am nevoie de inspirație.

Cade mi-a trimis un selfie în care arăta foarte sexy și am râs.

Mda, n-a funcționat.

Asta-i tot ce am, a răspuns. N-ai noroc azi. Scrii un cântec?

Încerc. Mai e o săptămână.

Reușești tu. N-ai un caiet plin? Nu există ceva ce poți folosi?

M-am uitat la caietul de pe noptieră. Cântecul meu favorit era primul pe care-l scrisesem despre el. *Abandonat*. Nu-l puteam folosi. Nu aveam niciun drept să-i descriu experiențele în cuvinte și emoții.

Îmi dau eu seama, i-am scris înapoi. Acum lasă-mă în pace, încerc să scriu!

Mi-a mai trimis un selfie, în care poza în stil clasic. Am râs și mi-am pus telefonul deoparte.

*

Cade s-a strecurat în spatele meu, în parcare școlii, în dimineața următoare, și m-a ridicat într-o îmbrățișare. Am scos un țipăt, surprinsă. M-a sărutat pe obraz și m-a pus jos. Mă înroșisem, dar m-a luat de mână și am continuat să

mergem.

— Te-am făcut de râs? m-a întrebat.

— Nu. Doar m-ai surprins.

S-a uitat la mine, o clipă.

— Nu ești OK cu exprimarea afecțiunii în public?

Eu îmi făcusem griji că el n-ar fi.

— Sigur că sunt OK.

— Nu îți distrug imaginea de hipsteriță?

Am râs.

— Imaginea de hipsteriță? N-am știut că am așa ceva.

— Ai. Ești foarte cool. Diferită, în mod unic. Iar eu te fac să pari obișnuită.

A făcut un gest spre el. Zâmbetul lui făcea totul să pară o glumă, dar m-am întrebat dacă era într-adevăr preocupat de asta.

M-am oprit, m-am întors spre el și l-am sărutat în mijlocul parcării aglomerate.

— Ești băiatul meu obișnuit preferat din întreaga lume. Nu uita.

De data asta, s-a înroșit el puțin.

— Bine. Fiindcă sunt grozav. Dar voiam să mă asigur că știi și apreciezi asta.

Mi-a făcut cu ochiul, regăsindu-și încrederea. Mi-am dat ochii peste cap și l-am tras după mine.

— Știu.

— Ai avut inspirație aseară?

Am mârâit.

— Așa de bine a mers?

— Am scris și am șters cinci versuri.

— Când îți pot asculta cântecele?

— Când mă lasă Blackout să scriu pentru ei.

A râs.

— Am o idee, pentru inspirație. Ce ai zice să vii azi la cursă?

— La cursa școlii? Chestia aia din sala de sport, cu oameni care urlă și scandează și sunt pătruși de spiritul școlii? Și... stai așa, cum de știi că nu merg de obicei la astea?

— Fiindcă sunt cu ochii pe tine, Lily Abbott.

Am zâmbit.

— Tot nu merg la cursă.

— Doar azi. Fac o chestie importantă pentru echipa de fotbal, apoi prezintă sporturile de după vacanța de iarnă. Adică, pe mine. Credeam că vrei să mă susții, nu? Și chiar mă aștept să vii la unele dintre meciurile mele de baseball, în primăvară.

— Vreau mult să te susțin. O să fiu acolo. La cursă și la meciurile tale. Să mă vezi doar. O să fiu cea mai bună iubită din lume.

Am spus cuvântul înainte să-mi dau seama și am dat repede înapoi.

— Adică, nu neapărat iubită. Persoană cu care te întâlnești. Persoana cu care ieși în oraș și... te săruți... și... scuze, sunt o ciudată.

— Ești adorabilă. Și nu credeam că trebuie să întreb, ci că se subînțelege. Dar întreb.

Apoi, a făcut cel mai jenant lucru din lume. Și-a aruncat brațele în aer, când ne apropiam de locul unde se lua masa de afară și a urlat:

— Lily, vrei să fii iubita mea?

— După faza asta, nu, am spus.

— Serios?

— Firește că da. Acum lasă mâinile jos și nu mai fi atât de...

— Comun?

— Gălăgios.

A râs și m-a sărutat scurt.

— Ne vedem la cursă, iubito.

*

Dacă mai zâmbeam mult la școală, oamenii aveau să înceapă să creadă că-mi plăcea acolo. M-am așezat pe locul meu de la chimie, cu un sentiment nou de apreciere față de oră. Poate datoram chimiei un pic de efort, pentru tot ce făcuse pentru mine. Aveam să-mi măresc nota și Isabel urma să mă ajute.

Mi-am strecurat imediat mâna sub bancă, deși Cade și cu mine știam amândoi că domnul Ortega cunoștea povestea noastră și promisesem că nu aveam să ne mai scriem. Am zâmbit și mai tare când am găsit ceva acolo.

— Deci tu și Cade? a spus Lauren, de lângă mine, iar eu am tresărit.

Am tras scrisoarea în poală, ca să nu o vadă ea.

— Așa cred, am spus. Adică, da. Eu și Cade. Cade și cu mine. Nu ne prea potrivim, dar...

De ce îmi dădeam explicații?

— Da.

Am hotărât să mă opresc.

A privit peste umărul meu și a făcut un semn din cap. M-am uitat și eu repede și am văzut spatele Sashei, care se îndrepta spre locul ei. Am fost surprinsă că nu a spus nimic. Era jenată, probabil. Spusese destule în ultimele săptămâni

și m-am bucurat că avea de gând să-și lingă rănilile în tăcere.

Am așteptat câteva minute, până când domnul Ortega a început să predea și Lauren s-a apucat de luat notițe – ca să deschid scrisoarea. Scrisul mi-a readus zâmbetul pe buze.

Salut. Știi că nu ne mai scriem, dar nu m-am putut abține.

Mă gândesc la tine. În plus, am uitat să-ți spun ceva în dimineața asta. Amintește-mi mai târziu. Acum, fii atentă, sau domnul

Ortega o să fure scrisoarea.

Mi-am scos telefonul din geantă și i-am trimis un mesaj rapid.

Știi că există chestia asta care preia cuvinte ca prin magie și le trimite pe calea aerului spre un destinatar? E destul de nouă, deci nu știi dacă ai auzit de ea. Dar o poți folosi pentru rapiditate.

Mi-a scris înapoi imediat.

Ca un avion cu reclame atașate de coadă? Credeam că sunt doar pentru a anunța reduceri. Mă întreb care e tariful pe cuvânt.

Mă dureau obrajii. Probabil îmi citise scrisorile la fel de frecvent cum le citisem și eu pe ale lui.

Ești preferatul meu, am răspuns.

Apropo, vreau scrisorile de la tine înapoi. Sunt ale mele.

În clasă se făcuse brusc liniște și am înjurat în barbă. Am ridicat privirea, să văd dacă se uitau toți la mine, dar nu era asta. Domnul Ortega scria doar ceva pe tablă. Era ziua mea norocoasă.

Mi-a venit în minte un vers: *Ești modul meu preferat de a-mi petrece timpul. Dar timpul stă în loc când mă gândesc la tine.* Am băgat mâna în geantă, ca să-l notez, dar nu mi-am

găsit caietul. Probabil îl lăsasem pe noptieră cu o seară înainte. Era ceva nou și deosebit. Am zâmbit puțin și am notat versurile în colțul unei ciorne. Ceasul îmi spunea că mai erau treizeci de minute din oră. Apoi, cursa. Încă un lucru pe care nu crezusem că-l voi aștepta vreodată cu interes.

Capitolul 47

Nu mai fusesem de ceva vreme la o cursă. Era mult zgomot.

Isabel s-a apropiat de mine, în tribune.

— Ce facem noi pentru iubitul tău, a comentat, zâmbind.

— Tocmai mă gândeam la asta.

Ajunsesem la momentul în care echipa de fotbal tocmai fusese felicitată pentru un sezon fantastic. Echipele spre care se presupunea să ne direcționăm toate eforturile de fani se aflau de partea cealaltă a scenei. I-am zâmbit lui Cade, care îmi surprinsese privirea.

Unul dintre antrenori a lovit microfonul și a întrebat: „Funcționează?” Cu siguranță funcționa.

Sasha, care era probabil jucătoare de tenis sau înotătoare, sau practica vreun alt sport, a traversat scena, apropiindu-se de antrenorul cu microfonul. I-a spus ceva prea încet s-o putem auzi.

— Nimeni nu m-a anunțat despre asta, a răspuns antrenorul, tare și clar, la microfon.

A mai spus ceva.

— Un concurs de poezie?

Ea s-a aplecat spre microfon, ca să poată fi auzită.

— Această școală nu se rezumă doar la sporturi, nu? Ar trebui să anunțăm și câștigătorul concursului de poezie.

— Despre ce vorbește? a întrebat Isabel.

— N-am idee. Poate e președinta clubului de poezie.

Deși nu prea i se potrivea.

— Nu e în program, a spus antrenorul. Treci la locul tău, Sasha.

— Domnule antrenor Davis, a răspuns Sasha, cu o voce mai sigură. Nu mi-aș dori să explodeze rețelele sociale cu privire la felul în care în liceul Morris sunt promovate doar echipele lui sportive.

Antrenorul a privit în jur, parcă așteptând o salvare. Când n-a făcut-o nimeni, i-a dat microfonul Sashei.

— Repede, te rog.

A arborat un zâmbet larg și a privit spre sală.

— Salut, Morris!

Asta i-a adus un ropot de aplauze.

— Așa cum mulți dintre voi știu, dacă citiți ziarul școlii, am avut un concurs de poezie în acest semestru. Sunt aici ca să vă citesc poezia câștigătoare. O veți adora cu toții.

Apoi și-a dat jos rucsacul, pe care nu-l remarcasem înainte, și a scos din el caietul meu. L-am recunoscut de la distanță – cele două tonuri de mov și verde, cu schițele mele peste tot pe coperti.

Am simțit un gol în stomac.

NUUU!

Isabel a tresărit. Recunoscuse și ea caietul.

— Această poezie a fost scrisă de eleva de clasa a XI-a Lily Abbott și dedicată lui Cade Jennings.

Întreaga sală a lăsat să-i scape un „Ahhh” colectiv.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Isabel.

Înghetașem, pe jumătate pregătită să sar și s-o atac pe Sasha, pe jumătate gata să fug. L-am privit pe Cade. Zâmbea confuz.

— Știu, a continuat Sasha. Drăguț, nu? Ceea ce voi nu știți, însă, e că tatăl lui Cade l-a părăsit în urmă cu niște ani. O adevărată tragedie. Iar Lily a scris o poezie fantastică despre asta.

Era un coșmar.

Nu scrisesem numele lui Cade pe niciuna dintre pagini, decât pe cea pe care o citise deja în detenție. Presupunea că versurile erau despre Cade. Asta fiindcă existau alte versuri, fiindcă scrisesem atâtea notițe pe margini, fiindcă voia să mă rănească... și probabil și pe el.

Am întors capul spre Cade și prin semne i-am transmis „Oprește-o”. Era mult mai aproape de ea decât mine. Era pe scenă, cu ea. Dar nu se uita în direcția mea. O privea pe Sasha, oripilat. Părea la fel de șocat ca mine. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

M-am ridicat și am început să-mi croiesc drum printre tribune – printre elevi și rucsacuri. Dar Sasha citea deja cu voce tare versurile din *Abandonat*. Viața personală a lui Cade răsuna acum în sala de sport, învăluită altfel în tăcere.

Când am ajuns pe scenă, citea deja ultimele două versuri. Cuvintele mele răsunau într-o sală plină de oameni. Oameni care, am remarcat, păreau captivați. M-am oprit când Sasha a terminat. Acum mă aflam în mijlocul terenului de baschet, singură, chiar în centrul ochiului pictat al mascotei școlii, un taur.

— Iat-o, a spus Sasha, pe cel mai dulce ton. Să o aplaudăm

cu toții. Haide să-ți iei premiul, Lily!

Am urcat fiindcă voiam să-mi recuperez caietul și să-l iau pe Cade de acolo, ca să-i explic totul. Dar nu s-a întâmplat așa. Când am urcat cele cinci trepte spre scenă, în aplauzele tuturor, Cade dispăruse.

— Ești crudă, i-am zis Sashei încet.

Mi-am luat caietul din mâinile ei.

Nu merita una ca asta.

A zâmbit, m-a îmbrățișat și a șoptit:

— Amândoi o meritați.

Voia să reacționez. Voia să o lovesc, sau să o împing și să ne fie martoră întreaga școală, că eram o ticăloasă care se purta urât cu ea după ce tocmai mă încununase cu laude. Dacă mă purtam ca și cum mi-ar fi păsat, ar fi devenit într-adevăr important. Oamenii ar fi crezut că tocmai dezvăluisem ceva nepermis despre Cade. Nu voiam să-i fac asta. Așa că am zâmbit, am spus „mulțumesc” cu voce slabă la microfon, și am plecat cât mai repede de pe scenă, apoi am ieșit afară unde l-am căutat degeaba pe Cade.

În următoarele treizeci de minute, i-am trimis cam o sută de mesaje, care sunau toate cam așa:

Mi-a furat caietul.

Nu am participat la niciun concurs.

Îmi pare rău.

Unde ești?

Putem vorbi despre asta?

Asta a fost răzbunarea ei. Știi că asta a fost. Te rog, trebuie să știi că nu am vrut să iasă așa.

Nu mi-a răspuns. La niciun mesaj. Se terminase. Se terminase înainte de a începe.

Am mai ocolit o dată terenul de baseball, sperând că apăruse acolo, cândva între perioada în care căutasem în vestiarul băieților și cea petrecută la cantină. Apoi, mi-a vibrat telefonul. Speranța a revenit, însă mesajul era de la Isabel.

Unde ești?

Terenul de baseball, am răspuns, sfârșită.

A ajuns în câteva minute.

— O batem acum sau mai târziu? a întrebat Isabel, cu ochii aruncând scânteii.

Mi-am apăsat palmele pe tâmpile.

— Sunt îngrijorată pentru el.

— Nu îți face probleme pentru el. Va fi OK. Au fost versuri foarte bune, să știi. Toți vorbeau despre ele.

Un val de mândrie m-a cuprins, același pe care-l simțisem, preț de o secundă, în timp ce stăteam în mijlocul sălii de sport pe care o umpleau cuvintele scrise de mine. Am încercat să alung sentimentul undeva, departe.

— Isabel, am spus, cu vocea spartă, a ținut treaba asta secretă, iar acum întreaga școală știe, din cauza mea și a versurilor mele stupide.

— Nu din cauza ta. Din cauza Sashei.

— N-ar fi trebuit să scriu despre viața lui.

— El a îndesat toate bilețelele acelea despre viața lui sub o bancă! mi-a atras atenția Isabel. Oricine le-ar fi putut găsi. Putea fi oricine în locul tău, Lily. Nu o persoană bună, loială, de încredere, așa ca tine. A fost norocos. I se putea întâmpla cu săptămâni în urmă, din cauza lui.

— Dar nu a fost așa. S-a întâmplat acum, din cauza mea.

— Explică-i toate astea!

Mi-am privit iar telefonul.

— Nu îmi răspunde.

— Atunci du-te și găsește-l.

Și-a scos cheile din buzunar și mi le-a întins.

— Îl sun pe Gabriel să mă ia.

Nu am ezitat. Am luat cheile, am îmbrățișat-o pe Isabel și am pornit în fugă.

Capitolul 48

Fusesem peste tot. Acasă la Cade, pe terenul de baseball al copiilor din parc, la In-N-Out, în fiecare restaurant fast-food în care-l văzusem vreodată, ca și în cele în care nu-l văzusem... nu era nicăieri. Acum conduceam fără țintă, uitându-mă în jur. Fiindcă era evident că se afla undeva și mă termina faptul că, se părea, nu îl cunoșteam suficient pentru a ști unde s-ar fi putut duce.

Școala se terminase de mult. Îmi anunțasem sora mai devreme să nu vină să mă ia. Oare se întorsese la școală pentru antrenament? Se dusese undeva să se gândească? Am condus spre casă. Poate că venise la mine. Îi plăcea la mine.

Mașina lui nu era în fața casei când am ajuns, dar am verificat în toate camerele și în curtea din spate. Nu era nicăieri. Nu știam de ce crezusem c-ar veni în fugă la mine acasă, dacă eu eram persoana *de care* fugea, acum.

Am aruncat cheile lui Isabel pe podeaua dormitorului și m-am prăbușit pe pat, neștiind ce să mai fac. Să aștept să-mi scrie? Simțeam că așteptasem deja suficient în privința noastră și nu eram sigură că vom supraviețui unei noi runde.

Capul lui Wyatt a apărut lângă ușa mea întredeschisă.

— Bună.

— Salut.

— Putem vorbi?

A intrat precaut în cameră, dar numai câțiva pași.

— Sigur, intră.

M-am dat mai încolo pe pat, încă întinsă pe spate, și am atins locul de lângă mine. Fratele meu s-a întins alături. Se uita la tavan. Când am văzut că nu spune nimic, l-am întrebat:

— Care-i problema?

— Sper că nu mă urăști.

M-am ridicat în coate, îngrijorată.

— Nu te urăsc. Ce s-a întâmplat?

Nu mă putea privi în ochi. Se tot uita la tavan, de parcă n-ar fi fost doar o întindere albă și goală. De parcă i-ar fi spus ceva. L-ar fi judecat. Într-un târziu, a mărturisit:

— Eu ți-am stricat chitara. Iartă-mă.

Am oftat și m-am lăsat să cad înapoi.

— Acum mă urăști.

— Deloc. N-aș putea să te urăsc. Sunt obosită. A fost o zi lungă.

— Nu ești supărată?

Eram supărată și tristă, și frustrată fiindcă îl învinuisem pe Jonah pe nedrept.

— Trebuie să ne cerem scuze lui Jonah, nu crezi?

— Ba da.

— Împreună?

Am ridicat o mână și Wyatt a întins-o pe a lui. Degetele lui erau aproape la fel de lungi ca ale mele. Ce se petrecuse?

— Cum s-a rupt, de fapt?

Poate nu ar fi trebuit să întreb. Povestea ar fi putut alimenta furia pentru care nu aveam pic de energie.

— Am căzut pe ea.

— De ce? De ce era afară din husă?

Wyatt a părut jenat.

— Am vrut să învăț să cânt... ca tine.

Am zâmbit, ciufulindu-l în joacă.

— Cine te-a învățat să flatezi așa?

— Tata.

L-am prins de mână și l-am ajutat să se ridice.

— Haide! Înainte să înveți să cânti, trebuie să asculți toată muzica de pe lume.

— Toată? Dar e foarte multă.

— Păi, trebuie să-ți dai seama care îți place mai mult. Mai întâi, mergem să vorbim cu Jonah și apoi îți dau câteva piese cu care poți să începi.

Piciorul lui Wyatt a lovit cheile de pe covor, care au zburat în perete, cu zgomot. Le-a luat și mi le-a întins.

— De ce ai luat mașina lui Isabel?

— A trebuit să fac ceva important.

— Aha. Trebuie să faci asta acum?

— Mai târziu, am spus, punând cheile în buzunar. Și asta e important.

*

Eram din nou în mașină. Wyatt își ceruse scuze lui Jonah, împreună cu mine. Găsisem câteva melodii foarte bune pe care să le asculte. Îi scrisesem lui Cade o scrisoare – fusese singura soluție la care mă gândisem. Acum mergeam să i-o las acasă.

Era o scrisoare care vorbea despre cât de rău îmi părea și

despre cum îl judecasem greșit în ultimii ani. Despre cum înțelegeam de ce se purtase așa la ziua lui de naștere: fiindcă așteptase ca tatăl lui să-l sune și suferise când nu se întâmplase asta. Că înțelegeam de ce încerca să ajute alți oameni când credeau că suferă, distrăgând atenția, făcându-i să râdă, fiindcă așa reușea el să-și depășească propriile probleme. Am încheiat scrisoarea spunându-i că nu aveam de gând să-l abandonez. Că nu putea scăpa de mine atât de ușor.

Am strâns mai tare volanul. Scrisoarea era pe scaunul din dreapta, așteptând să fie citită. Îmi doream să fi fost Cade acolo.

Eram deja la jumătatea drumului spre casa lui, când mi-am dat seama că exista un loc în care nu căutasem. Era singurul loc în care mă dusesese vreodată – hotelul cu teren de golf.

Am întors mașina printr-un loc interzis, alegându-mă cu un claxon nesfârșit din partea unui Chevrolet Suburban negru. Am făcut cu mâna, fără să privesc șoferul.

Cade trebuia să fie acolo. Eram sigură.

Am ajuns la hotel, am parcat și am pornit pe aleea pe care mă condusesese în seara aceea. M-am învârtit de câteva ori, dar am găsit poarta, într-un târziu. Cea pe care se urcase el. Era încuiată, așa cum fusese și în seara aceea. Luna strălucea puternic și lumina aleea dincolo de poartă, mai bine decât atunci când fusesem prima dată aici.

Ești la hotel? i-am trimis mesaj. Dacă da, sunt aici, și în 5 minute am de gând să mă urc pe poarta asta, chiar dacă sunt sigură că o să fiu prinsă... de fapt nu cred că mă pot cățara pe o poartă. Și port fustă. Te rog nu mă face să mă urc pe poarta

asta.

M-am ridicat pe vârfuri și am încercat să întrezăresc măcar o bucată de curtea interioară în care stătusem cu Cade. Puteam vedea doar vârfurile colorate ale unei plante dintr-un ghiveci. Am tras de bare. Poarta nu se deschidea. Partea de sus era plată, nu avea țepușe ascuțite, la fel ca multe alte porți.

Genul de țepușe care puteau chiar omorî pe cineva. Asta era bine. Dar barele care urcau nu aveau legături orizontale. Cum reușise atunci Cade să se cațere?

— Pot să fac asta, am mormăit. În fond, sunt cea mai bună alergătoare din lume acum, așa că asta ar trebui să fie ușor.

Mi-am vârât piciorul între două bare ca să mă împing în sus.

— Vorbești singură?

M-a copleșit un sentiment de ușurare când i-am auzit vocea dincolo de gard. Mi-am scos piciorul dintre bare, deloc grațios, și am privit printre ele la chipul lui familiar. Voiam să-l îmbrățișez, dar eram separați de gard.

— Îmi pare foarte rău.

— De ce? a întreat, cu zâmbetul lui clasic revenindu-i pe chip. Eu vorbesc singur foarte des.

— Nu. Știi de ce.

Mă țineam cu mâinile de bare, folosindu-le ca punct de sprijin.

A clătinat din cap.

— Să nu-ți fie. A fost vina Sashei.

Nu părea supărat, dar nici nu făcuse vreo mișcare ca să mă lase să intru.

— Ai de gând să deschizi? Vreau să te îmbrățișez. Pot face

asta, nu?

— Dacă poți urca pe gardul ăsta, atunci îmi poți face tot ce vrei, iubito.

A clipit, flirta cu mine. Știam ce făcea, ridica un zid între noi, iar eu detestam asta. Detestam faptul că simțea nevoia să procedeze așa cu mine.

— Nu face asta.

— Să nu fac ce?

— Nu mă trata la fel ca pe toți ceilalți. Nu te ascunde de mine.

— Tu nu te-ai ascuns de mine?

Acum, vocea lui avea o urmă de supărare.

— Adică?

— Cântecul ăla. Când aveai de gând să mi-l arăți? Când câștigai concursul?

— Nu! Sigur că nu. Nu voiam să-l trimit pentru concurs.

— De ce nu? E foarte bun.

— Nu a fost scris ca să-l asculte cineva, mai ales nu întreaga școală.

— Vrei să spui mai ales nu eu.

Am vrut să neg, dar avea dreptate. Nu avusesem de gând să-i arăt vreodată cântecul.

— Încă nu ai încredere în mine?

— Ba am.

— Te gândești încă la mine ca la tipul care s-a purtat urât cu Isabel. Tipul care o să te rănească și pe tine, cândva. Nu ești dispusă să te deschizi complet în fața mea.

— Nu e adevărat. Cade, îți spun mai multe decât am spus vreodată cuiva.

Aveam un nod în gât.

— M-ai ajutat să-mi găsesc cuvintele și vocea. Dar nu am simțit că versurile acelea îmi aparțineau. Nu am crezut că am dreptul să le folosesc.

Am scos din buzunar scrisoarea pe care i-o scrisesem și i-am strecurat-o printre bare.

— Altă scrisoare? a râs.

— N-ai mai primit una de mult.

A luat-o de unde aterizase, în fața lui.

— Nu de la tine.

Am ridicat din sprâncene.

— Ți-a mai scris cineva?

Când nu a spus „nu” imediat, mi-am pierdut răsuflarea.

— Stai! Tatăl tău?

Privirile ni s-au întâlnit, iar în ochii lui am văzut arzând mocnit suferința pe care o ascunsese de când ajunsesem aici.

Am coborât vocea.

— Mă lași să intru, Cade? Te rog.

A (acut un pas în față și a deschis poarta. M-am grăbit să intru și mi-am aruncat brațele în jurul lui.

— Tocmai voiam să-ți citesc scrisoarea, mi-a spus la ureche. Ești atât de lipicioasă!

— Termină cu glumele și lasă-mă să fiu aici pentru tine, i-am spus, zâmbind.

*

Am stat în curtea interioară și am privit terenul de golf. Aveam fiecare câte o scrisoare. Eu, pe cea adresată lui Cade de tatăl lui, iar el, pe cea pe care i-o scrisesem mai devreme.

— Nu trebuie să citesc asta, i-am repetat, dacă e prea personală.

— Dar vreau să fac asta. Am nevoie de o părere obiectivă.

— Fie.

Am tras adânc aer în piept și am deschis plicul.

Am scos singura foaie din interior, împăturită în trei, și am desfăcut-o cu grijă. Scrisul părea grăbit, însă nu cunoșteam felul în care scria tatăl lui, așa că ar fi putut să fie la fel de bine și cel mai îngrijit de care era capabil.

Cade.

Fiule, mă bucur să am vești de la tine. Viața ne-a ținut ocupați pe amândoi, cu siguranță.

Deja mi se părea că tatăl lui își dilua vina. M-am oprit și mi-am așezat o mână pe genunchiul lui Cade. N-a ridicat privirea. Ochii îi erau la scrisoarea pe care o scrisesem. Am continuat să citesc.

O slujbă nouă, în care trebuie să neînvăț un întreg sistem de computere, mă ține ocupat și pe lângă asta mai am și obligații de familie, iar timpul pare să mă trădeze în fiecare zi.

Au! Cade nu era una dintre acele obligații de familie?

Sunt sigur că știi cum funcționează, fiindcă văd că deja ești adult în toată firea. Cum merge școala? Baseballul? Vreun gând de facultate? Trebuie să văd dacă reușesc să ajung la tine cândva anul viitor, ca să ne punem la curent așa cum trebuie, între timp, sunt sigur că ne putem descurca și mai bine să ne trimitem vești unul altuia. Cu dragoste, tata.

Am închis ochii o clipă, apoi am așteptat să termine Cade cu scrisoarea mea. Când a terminat, mi-a zâmbit și m-a sărutat.

— Aveam nevoie de asta, mi-a zis.

Am împăturit la loc scrisoarea tatălui său și am băgat-o în plic, înainte să cedez impulsului de a o rupe în bucăți.

— Îmi pare rău, am șoptit, dându-i-o înapoi.

— Să nu-ți fie. Are dreptate. Aș fi putut să mă străduiesc mai mult.

— Nu-l lăsa să-ți paseze ție vina.

— Și ce să fac? a întrebat, oftând.

— Ori îl suni, ori îl lași în pace.

Cade m-a tras pe scaunul lui și și-a lăsat capul pe pieptul meu. M-a ținut strâns. Mi-am dorit să fi fost acolo pentru el mai devreme și să nu-l fi ținut atâta timp la distanță. Dar eram aici, acum, și nu era nimic rău în a avea nevoie de cineva pe care să te bazezi.

— M-ai atras aici ca să ne giugiulim? am întrebat.

— Da.

M-a sărutat și i-am răspuns.

— Cred că s-ar putea să-l sun, mi-a spus, printre sărutări.

— Pot să fiu de față? am întrebat zâmbind.

Capitolul 49

Am intrat în bucătărie și l-am văzut pe Cade privind cu atenție două coliere. Tata stătea la masă, prefăcându-se neinteresat.

— Tată, nu!

L-am prins pe Cade de mână și l-am tras deoparte.

— Dar e o terță parte imparțială, a strigat tata după noi.

— Îmi cer scuze, domnule Abbott, am fost răpit, i-a strigat Cade.

— Mai degrabă salvat, am comentat încet.

— Părinții tăi sunt atât de amuzanți!

— Da, sunt.

Am deschis ușa dormitorului și mi-am luat chitara.

— Dar am nevoie de ajutorul tău. În fond, *ești* textierul trupei, nu? Vreau să termin cântecul ăsta în două zile și nu mai am inspirație.

— Am crezut că te inspir, a spus el, zâmbind.

— Contează pe asta. Acum așază-te undeva unde-ți pot vedea mutra chipeșă și ajută-mă la cuvinte.

S-a așezat pe scaun, purtându-și zâmbetul glorios.

— La treabă!

*

O oră mai târziu, am pus chitara deoparte.

— Ești la fel de rău ca soră-mea, am bombănit eu. Versurile tale nu sunt mai bune când le reciți decât erau în scrisori.

— Asta da vers bun. Nu ești mai bun în persoană decât pe hârtie.

— Termină, am râs. Haide! Știi că poți să mă ajuți. Am nevoie ca refrenul să curgă mai ușor.

Caietul meu se afla pe pat, lângă mine. Folisem ciorne ca să scriu versurile, în loc să notez și apoi să le tai din caiet.

Cade s-a aplecat și a luat caietul.

— Pot să mă uit?

Inima mi-a revenit la viață. Puteam face asta. Deja ce era mai rău se întâmplase. Sasha citise versurile mele în fața întregii școli și ele plăcuseră. Nici nu-și imagina că încercarea ei de a mă umili se transformase, de fapt, într-un impuls de încredere pentru mine.

— Da.

Cade a zâmbit, de parcă ar fi știut cât de dificil îmi era.

— Mulțumesc.

— Dar nu-ți bați joc de mine.

— Mă pricep atât de bine la asta!

— Da, și vezi că e un cântec răutăcios despre tine acolo.
Eram supărată.

A răs și s-a așezat pe podea, sprijinindu-se de patul lui Ashley, aflat vizavi de al meu.

— Firește că e.

A răsfoit paginile, în timp ce eu continuam să scriu.

— Monștri în copaci?

M-am așezat și eu pe podea, sprijinită de patul meu, lăsându-mi picioarele să se întindă în fața mea și să se împletească cu ale lui.

— Am zis, fără bătaie de joc.

A chicotit, iar mie mi s-a oprit respirația. L-am privit citind, cu linia maxilarului relaxată, cu părul căzut pe frunte, cu degetele pe cale să întoarcă o nouă pagină. Am început să scriu. Creionul îmi zbura pe hârtie.

Cuvintele ne-au adus împreună.

Deși aproape că ne-au despărțit.

Mi-ai încredințat secrete și apoi inima mi-a răpit.

Se spune că iubirea e rară ca...

— Ce e rar? am întrebat.

— Poftim?

A ridicat privirea.

— Spune-mi lucruri care sunt rare.

— Părul?

Am răs.

— Ne asemănăm mai mult decât crezi.

Privirea lui s-a îmblânzit.

— Iubirea?

Am zâmbit, apăsându-mi genunchiul de al lui.

— Am folosit deja „iubire”. Încercam să o compar cu altceva.

Am lovit pagina cu creionul, mușcându-mi buza.

Și-a reluat lectura din caietul meu.

— E foarte bun.

— Care?

— Știi care. Trebuie să-l folosești pentru concurs.

— Nu pot, Cade. E al tău.

— E brutal și real. Perfect. Ai și muzica?

Am încuviințat, iar melodia mi-a venit imediat în minte.

— Cânti pentru mine?

M-am înroșit.

— Eu nu cânt. Doar scriu. Cuvintele astea au fost menite să fie cântate de altcineva.

— Dar cânti pentru mine? a insistat.

Am întins mâna după caiet și mi l-a dat.

— De fapt, mai am o strofă, care nu e aici.

Am scos o pagină din sertarul noptierei. Eram emoționată.

— Nu mă uit la tine, dacă asta ajută, a spus Cade, parcă citindu-mi gândurile.

Am luat chitara de pe pat.

— Ajută.

Dar, când am început să cânt, n-am putut să nu mă uit la el. Când privirile noastre s-au întâlnit, am simțit că mă liniștesc. Știam versurile pe de rost.

Am transformat așteptarea în artă.

Mi-am pansat strâmb inima deșartă.

Și ca să rezist încă o zi.

Mi-am pictat un zâmbet pe dos.

Lacrimile mi le-am uscat, frumos.

Fiindcă știam că te vei întoarce!

Dar... brațele îmi sunt goale.

Inima, în bucățele.

Sufletul mi se încovoiaie.

Iar gâtul mă doare.

Fiindcă m-am trezit, în sfârșit.

Abandonat.

Când am început a doua strofa, emoțiile parcă mă sugrumau, făcându-mi vocea să sune răgușit.

M-am săturat de jocul așteptării.

Inima mea nu va mai fi la fel.

Dar e vremea să dau totul uitării.

Acum, mă simt mai puternic;

Chiar dacă nu știu de ce.

Cred că e mai bine că ai plecat.

Așa că... brațele mele caută.

Și... inima mea se vindecă.

Și... sufletul meu speră.

Și... gâtul meu strigă.

Fiindcă m-am trezit, în sfârșit.

Și nu pot fi abandonat.

Am trecut la refren, sub privirea lui blândă care mă încuraja.

Te voiam. Aveam nevoie de tine. Am încercat să-ți fac pe plac, dar nu pot trăi așa. Acum, depinde de mine și, dacă te văd curând, poate vei rămâne...

M-am oprit și am păstrat tăcerea o clipă, înainte de final.

Acum... brațele mele sunt puternice.

Și... inima mea bate cu putere.

Și... sufletul meu se agită.

Și... gâtul meu vorbește.

Fiindcă m-am trezit, în sfârșit:

Nu pot fi abandonat.

Ultimele acorduri au plutit în aer o clipă, înainte să se lase tăcerea. Gâtul mi s-a încheștat, de emoție.

Cade nu privise încă în altă parte, însă scânteierea jucăușă îi revenise în ochi.

— Cred că te iubesc.

Inima mea era gata să explodeze.

— Trebuie... să păs-păstrăm afirmații importante, ca asta, pentru scrisori.

— Sau pentru cântece.

— Dar, ar suna bine într-un cântec.

— Îl scriu eu pe ăla, a spus el. O să fie bun.

Am râs.

— Nu, pe bune. Cine ți-a spus că nu trebuie să cânti? Ești minunată!

Obrajii mi s-au înroșit.

— Și cântecul ăsta, Lily. Te rog, trimite-l. E perfect. Îl trimiți?

Am inspirat adânc. Dar, înainte să pot spune ceva, Jonah a intrat brusc în cameră.

— Wyatt mi-a furat banii de la Zâna Măseluță! a strigat el.

— Nu-i așa! a spus Wyatt, intrând după el. I-a pierdut! Ashley și-a făcut și ea apariția.

— Pot să intru în propriul meu dormitor?

I-am zâmbit lui Cade în mijlocul haosului.

— Îl trimiți la concurs? a mimat el, în gălăgie.

Am încuviințat. Apoi, am mimat și eu:

— Cred că și eu te iubesc.

MULȚUMIRI

Ați crede că devine tot mai ușor, cu cât publici mai multe cărți. Dar, în opinia mea, e tot mai dificil. Poate fiindcă acum îmi dau seama câți oameni m-au ajutat în această călătorie. Poate fiindcă, pe măsură ce avansez, tot mai mulți oameni sunt implicați în acest proces. Nu știu, poate fiindcă mă simt foarte norocoasă continuând să scriu și să am persoane care să citească ceea ce scriu eu. Oricare ar fi motivul, sunt sentimentală, recunoscătoare, și îngrozită fiindcă nu simt niciunul dintre lucrurile acestea suficient de intens. Totuși, voi încerca să-mi exprim toată recunoștința în aceste pagini pe care le am la dispoziție.

Mai întâi, aș vrea să mulțumesc familiei. Ați crede că s-au săturat deja de termenele mele și de nopțile albe, și de săptămânile în care mă izolez ca să termin o schiță. Dar nu s-au săturat. Sunt foarte înțelegători și mă susțin, ajutându-mă să profit la maxim de momentele când nu am termene și nu e necesar să mă izolez. Așa că: pentru soțul meu, Jared, și pentru copiii mei, Hannah, Autumn, Abby și Donovan, vă iubesc nespus. Voi sunteți totul pentru mine.

Apoi, aș dori să mulțumesc agentului meu, Michelle Wolfson. E un star rock, pe bune! Îmi citește schițele cu viteza luminii și, de câte ori e necesar, dă sfaturi excelente și îmi păstrează sănătatea mintală. Mulțumesc, Michelle, ești cea mai tare!

La cartea aceasta, am lucrat cu Aimée Friedman, iar ea este un editor extraordinar. Parcă ar fi avut acces direct la creierul meu! Împărtășim o viziune, iar asta face lucrul cu ea amuzant și funcțional. Sunt foarte fericită că am cunoscut-o.

Mersi, Aimée, fiindcă ai făcut cartea asta mai bună decât ar fi fost fără aportul tău. Ești minunată! Și mulțumiri echipei Scholastic: David Levithan, Emily Rader, Yaffa Jaskoll, Ingrid Ostby, Janelle Deluise, Anna Swenson, Ann Marie Wong, Tracy van Straaten, Monica Palenzuela, Bess Braswell, Lauren Festa, și toți ceilalți, pentru tot ce ați reușit: o copertă simpatică, un exemplar superb, marketing, și așa mai departe.

Am fost tare norocoasă să am cei mai buni prieteni. Ajută să ai prieteni și din industria scrisului, și din afara ei. Ca scriitoare, e bine să te mai poți descărca în fața oamenilor care înțeleg. E mișto și să ai prieteni care ajută cu cititul și editarea, și cu toate chestiile care mai apar în ultima clipă. Să știi că pot conta pe oamenii la care țin și în care am încredere să mă ajute cu lucrurile astea e de neprețuit. Oamenii aceia din viața mea sunt Candi Kennington, Jenn Johansson, Renée Collins, Natalie Whipple, Michelle Argyle, Bree Despain și Julie Nelson. Vă iubesc, dragile mele, atât de mult!

Pe de altă parte, prietenii care nu fac parte din lumea scrisului mă ajută să rămân echilibrată. Prietenele care mă fac să mă mai gândesc și la altceva sunt Stephanie Ryan, Rachel Whiting, Elizabeth Minnick, Brittney Swiff, Mandy Hillman, Jamie Lawrence, Emily Freeman, Miști Hamel și Claudia Wadsworth.

Aș mai vrea să vă mulțumesc și vouă, cititorilor. Înseamnă enorm pentru mine să am oameni din întreaga lume interesați să citească ce scriu. Încă mi se pare ceva de vis. Eu inventez lucruri, iar oamenii vor să citească despre ele. Cât de cool e asta? E cea mai tare profesie din lume (pe lângă

colonizarea planetei Marte), și e a mea. Ador asta. Și vă ador fiindcă faceți asta posibil. Vă mulțumesc!

Și, în sfârșit (mai ales fiindcă sunt foarte mulți, meritau un loc special), familia mea uriașă. Oamenii mă întrebă adesea cum (și de ce) pot să scriu despre familii atât de mari și de duse cu pluta în cărțile mele. Fiindcă am o familie mare și dusă cu pluta. Așa că, poftim, o listă de nume care-mi alcătuiesc familia (oameni pe care-i vizitez des, apropo; nu sunt familia mea doar cu numele): Chris DeWoody, Heather Garza, Jared DeWoody, Spencer DeWoody, Stephanie Ryan, Dave Garza, Rachel DeWoody, Zita Konik, Kevin Ryan, Vance West, Karen West, Eric West, Michelle West, Sharlynn West, Rachel Braithwaite, Brian Braithwaite, Angie Stettler, Jim Stettler, Emily Hill, Rick Hill, și cei douăzeci și cinci de copii ai acestor persoane. Vă iubesc pe toți atât de mult!